

העולם הזה

האם נעשתה נבילה בישראל?

בעיסקת-חבילה צינית

ליפק'

נמכר

לצדפתים

בהתאם למידע בדוק ומהימן הנמצא בידי, ושהיה בידי גם בחודש פברואר ה'שנה כאשר פירסמנו את הידיעה הנ"ל, היה בידי מבקר המדינה חומר מוסמך, מלווה במיסמכים ותעודות, שצורף לתלוי נה למעשי השחיתות הנעשים בחברת נתיבי נפט. למרות זאת ולמרות הפירסום בהעולם הזה, לא נקט מבקר-המדינה צעדים של ממש לחשיפת השערוריה.

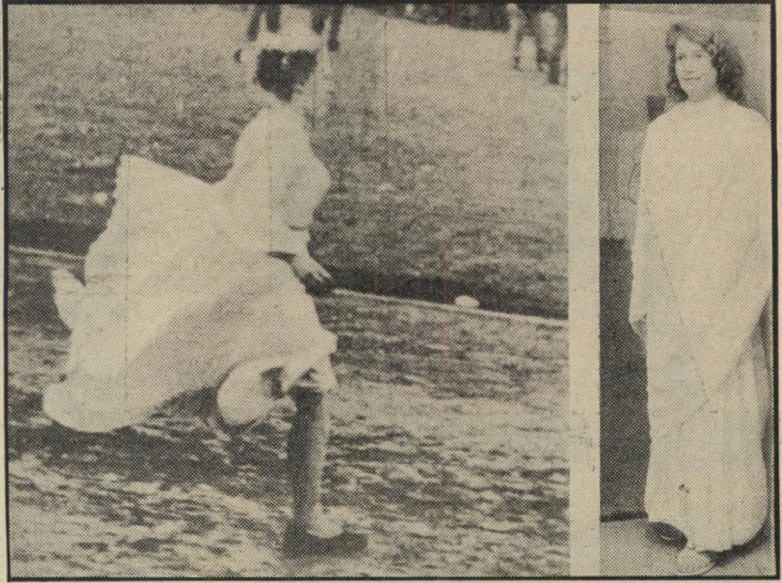
לא לכל פירסומי העולם הזה יש המשך דווקא בארץ. כמה מהם זוכים להמשך בחו"ל. דוגמא לכך הוא סיפור השער האחרון שלנו מפני חודש (העולם הזה 1781) על "בתו של רומל המתבודדת על הר סיני".

כתבתו של אריק לביא על הגרמניה המיסתורית המתבודדת על הר משה, ש- לדברי הבדואים והגוזרים בסנטה קתרין אינה אלא בתו של רומל, הסתיימה ב- פסקה: "הביאוגרפיה הרשמית של פילד-מרשל רומל, מרבה להזכיר את בנו ה- אחד והיחיד, מנפרד. אין בה זכר לקיומה של בת כלשהיא".

למרות הסתייגות מפורשת זאת זכתה הכתבה להתענינות מרובה בחו"ל, צוטטה ופורסמה, כמו כתבות אחרות של העולם הזה, בעיתונים רבים בעולם.

אחד מהם, השבועון הגרמני רבי-התפוצה שטרן, לא הסתפק בדיווח על הכתבה בהעולם הזה ובפירסום חלק מהצילומים שצילמנו בהר משה (ראה תמונה), אלא טרח לחקור מה מקור השמועה כי ה-גרמניה התמהונית היא בתו של רומל. נקודת המוצא לחקירת השטרן היתה כתור בת בהמבורג, שפורסמה בכתבת העולם הזה ככתובתה הגרמנית של הד"ר סיגנה מורי, שתוארה כבתו של רומל.

אחרי שפנו לכתובת זו הסתבר לכתבי השטרן כי "בתו של רומל" אינה אלא ברברה רוטראוט פלאייר (42), שזכתה

ברברה פלייר באולימפיאדת הלסינקי, 1952

לפירסום עולמי כבר באולימפיאדת הלסינקי קי שנערכה ב-1952, כאשר הקיפה בטקס הפתיחה את מסלול המירוץ באיצטדיון האולימפי, עלתה על דוכן הנואמים, ו-הספיקה לומר "גבירותי ורבותי", לפני שנאסרה. כאשר הובא הפירסום בהעולם הזה ל- ידיעתו של מנפרד רומל - בנו של שועל המידבר הגרמני, שהתאבד בפקודת היטלר ב-1944 - שהוא כיום פקיד בכיר בשוטגארט, היתה תגובתו: "זה, משע-שע! זה מוכיח שלאבא שלי יש עד היום שם אגדתי במידבר".

יגאל

נתיבי נפט, נערך מסע של שיכתוב ה-עובדות וסילוף גילגולי הפרשה. אפילו ההנחה המקובלת בעתונות ה-ישראלית, שפרשת נתיבי נפט החלה ל-התגלגל רק בעקבות המכתב שכתב ה-גיאולוג דוד ניב לשר-האוצר ובו פירוט השמועות על השחיתות בנתיבי נפט, היא מופרכת מעיקרה. ניב שלח את מכתבו באמצע חודש מרץ השנה. אולם חודש ימים קודם לכן, ב-10 בפברואר שנת 1970 (העולם הזה 1745), כבר הופיעה ב-מדור תשקיף הידיעה הבאה: בעק-בות תלונות שהגיעו למשרד-מבקר ה-מדינה על אי-סדרים נהליים וכספיים ב-חברת "נתיבי נפט", החברה המפיקה את הנפט בדרום סיני וממונה על העברתו צפונה, פתח משרד מבקר המדינה בחק-רה על הנעשה בחברה זו. עיקר התלונות מתייחסות לאי-סדרים ב-מחשני החברה, המעוררים חשד שכמה מ-

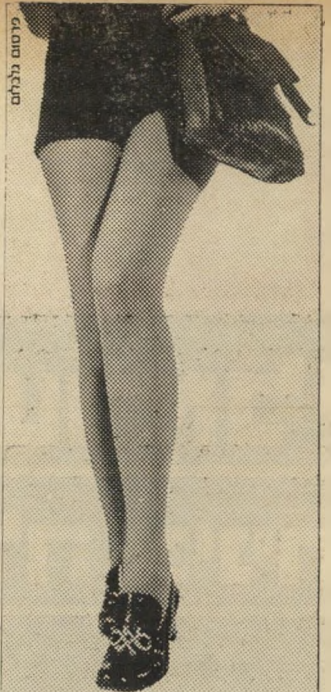
כתבת "העולם הזה" ב"שטרן" הגרמני

חלמתה של הממשלה, השבוע, על הקמתה של ועדת-חקירה ממלכתית בפרשת חברת הנפט הממשלתית נתיבי נפט, לא יכלה שלא לעורר בקרב חברי המערכת, רגשות של הסכמה וסיפוק. כי העולם הזה היה העתון הראשון, ש-העלה את התביעה להקמתה של ועדת-חקירה ממלכתית בנושא זה, וזאת, כשמר-ית אזורי ישראל טרם שמעו על ה-מתרחש בחברה זו. היה זה באותה רשימה עצמה בה פורס-מו בהעולם הזה, לראשונה בעתונות ה-ישראלית, פרשיות השחיתות בחברת נתי-בי נפט ועצם מינויו של עו"ד בן-זאב כבודק בפרשה מטעם הממשלה. היה זה ב-10 באוגוסט השנה (העולם הזה 1771) בכתבת השער שנשאה את הכותרת: ה-זב השחור - לכיסו של מי? כתב אז העולם הזה, הרבה לפני ש-העתונות הישראלית גילתה איזה שהוא

עניין או ידיעה בפרשה: מה שנראה תחילה כמסע שמועות ולחישות, שנועד לפגוע בשמו הטוב של איל-הנפט של ישראל, מוטי פרידמן, לבש מימדים של חקירה מסועפת, שהלכה והתרחבה, אי-מה להפוך לאחת משערוריות השחיתות הגדולות ביותר של מדינת ישראל. כבר אז, כחודשיים לפני שפורסמו מסקנותיו של בן-זאב ולפני שהתחוללה הסערה הציבורית שכפתה על הממשלה את מינוי ועדת-החקירה, קבענו במפורש כי רק ועדת-חקירה עשויה לחקור את הפרשה ולחשוף את האמת. כתבנו באר-זה כתבת גילויים: הממשלה עשתה צעד חיובי ראשון בכך שמינתה את עורך-דין בן-זאב לחקור אם יש יסוד להאשמות ש-הועלו נגד החברה ומנהלה. אבל לבן-זאב לא ניתנו סמכויות של ועדת-חקירה. אין הוא רשאי לגבות עדויות בדרך משפטית. הוא יכול להגיש לשר-המשפטים ולשר האוצר רק מסקנות בלתי מחייבות. הדוד לטיהור האוירה העכורה של עס-קי הנפט בישראל, ששימשו מקור להח-עשרות קלה ומהירה לרבים, היא במינוי ועדת-חקירה ממלכתית... רק ועדה כזו תוכל לגבות עדויות מאנשים החוששים עדיין לדבר מפחד פן יפסידו את מקור פרנסתם. רק ועדה כזו תוכל לחשוף את האמת בפומבי ולמנוע זעם אזורי על ש-כספי המיסים של הציבור מבוזבזים בצו-רה כה נואלת.

אין אנו מתימרים לטעון כי גילויי העולם הזה ותביעתו הם שהביאו ל-מינוי ועדת-החקירה השבוע. אבל הם ש-תרמו את התרומה הראשונה לתחילתו של מסע ציבורי, בו הוכיחה דעת הקהל ה-ישראלית, בפעם הראשונה מזה זמן רב, כי יש מי שקל וכות לתביעותיה. עתה, כשגורמים רבים קופצים על ה-כבוד, ותובעים לעצמם זכות ראשונים ב-חשיפת הפרשה, מתעלמים כולם מחלקו המכריע של העולם הזה. בצד מעשי ה-חיפוי של המימסד על מה שנעשה ב-

Merci
לאשה שאיננה מוכנה להסתפק במועט
גרבוניס • גמישוניס
ארכונים • אקסטרוניס
בסריגת מיקדומש
מאריכת ימים

ביטוח שנתי לטלוויזיה
— 30 ל"י
כולל מנורת המסך, כולל מיסים
סיגנל
אלקטרוניקה
רח' החשמל 5 תל-אביב,
טל. 615362, 625459

כריכות
העולם הזה

קוראים המעוניינים לרכוש את גליונות "העולם הזה" של שנת 1970, יכולים להביא את הגליונות שברשותם למערכת "העולם הזה", רחוב קרליבך 12, תל-אביב, בין 10 בבוקר ל-2 בצהריים.

קוראים יקבלו במקום, תמו-רת 14 ל"י, שני כרבים, א' ויב' של 1970.

עבור כל גליון חסר יש לשלם 1.80 ל"י.

דיפלומט חד, יחיד ומיוחד

תשקיף

קרע מוחלט

בין אבן לרבין

היחסים בין שריהחין אבא אבן לבין שגריר ישראל בוואשינגטון, יצחק רבין, נותקו כמעט לגמרי. הקרע בין השניים הגיע למצב כזה ששריהחין נאלץ היה להעלות בפורום רשמי את ההצעה להחזיר את רבין מארצות-הברית.

למרות ההודעות הרשמיות הגיע רבין לארץ בניגוד מפורש לעמדתו של שריהחין שסבר שעל רבין להירשם בוואשינגטון. כן הועלתה הטענה, כי ההצעה האחרונה שהוצעה לארצות-הברית, בדבר הסכמתה של ישראל כביכול לניקוי התעלה, היתה הצעה פרטית של רבין שלא קיבלה כל אישור רשמי.

למרות שבביקורו הנוכחי אושרה מחדש ההבטחה שניתנה בזמנו לרבין בדבר צירופו לממשלה, הובהר לו שאפילו ידידיו בממשלה מתקשים להגן על כמה מצעדיו וביטוייו.

כה, למשל, כינה רבין באחת ההזדמנויות את אנשי משרד-החוץ ו"כמה משרי הממשלה כתואר, מוטומטמים".

ברשימה הממלכתית

שכתו את הכיס

אנשי הרשימה הממלכתית, שיצאו השבוע במסע פירסום נרחב נגד שריהמשפטים יעקב שמשון שפירא. בו הזכירו לו את "חטאיו" בעבר נגד דויד בן גוריון בתקופת פרשת לבון, שכתו כי בינתיים הספיקו כבר שפירא ובניגוריון להתפייס.

כה, למשל, מינה דויד בן-גוריון את שפירא כממונה על ביצוע הצוואה שלו.

עובדי "נתיבי נפט"

נמועים משיחוקי-פעולה

עם חוקרי המשטרה

עובדי חברת "נתיבי נפט" בעיר הנפט אמירודס שבסניני, נמנעו באופן הפגנתי משיחוקי-פעולה עם חוקרי המשטרה שביקרו במקום בתחילת השבוע, כדי לחקור את ההאשמות על גניבות מרכוש החברה.

מרבית העובדים הבכירים של החברה, שיכלו להשיב על השאלות שרצו חוקרי המשטרה לחקור, לא היו בשדה ביום הביקור. אלה שהופקדו במקומם לא ידעו להשיב על מרבית השאלות.

חוקרי המשטרה העדיפו להתריס במקום ערימות גדולות של מיסמכים, אותם העבירו לבדיקה במטוס צפונה.

"המשביר המרכזי"

נתון בקשיים כספיים

הגירעון המצטבר של חברת השיווק ההסתדרותית הגדולה, "המשביר המרכזי" עולה על 20 מיליון ל"י. כתוצאה מכך נתון

נה החברה בקשיי מימון ובמתסור בהון חוזר.

הנהלת החברה עושה עתה מאמצים כדי להיחלץ מהמצב הכספי הקשה, בפנייה ללקוחות גדולים של החברה לתשלום מקדמות על אספקת סחורות שתי-עשה בעתיד.

חזני הציע לגורן

לעמוד בראש המפד"ל

הפנייה לרב הראשי של תל-אביב, הרב שלמה גורן, לעמוד בראש רשימת המפד"ל בבחירות הבאות, באה מצד השר מיכאל חזני בשיחה עם הרב גורן.

ההצעה באה כדי לנטרל את עמיתו של חזני, שריהפנים ד"ר יוסף בורג, המקווה לתפוס את המקום הראשון ברשימת ה"מפד"ל".

חקירה פנימית

במגן-דוד-אדום

ד"ר יצחק שני, המנהל הארצי של מגן-דוד-אדום בישראל, מינה את אמנון גלוסקה, המבקר הפנימי, לחקור בפרשת טובות-ההנאה של עובדי מגן-דוד-אדום.

החקירה מתבצעת בעקבות כתבה שפורסמה ב"העולם הזה" (1729) ובה נמסר שכמה מעובדי מגן-דוד-אדום בתל-אביב מקבלים טובות הנאה מבעלי חברת אמבולנסים פרטית תמורת העברת מקרי הפטי-רה לאותה חברה.

צנזורה פנימית חמורה

ב"דיעות אחרונות"

עורכי הצהרון, "דיעות אחרונות" הג' בירו לאחרונה את הביקורת על נושאי הכתבות של כתבי העיתון. כתוצאה מכך נפסלו וזא הודפסו מיספר רשימות של בעלי טורים קבועים בעיתון, כמו דירי מנוסח, זוהר יריב ופיליפ קשת.

בין המאמרים שנפסלו היו כאלה, מהם השתמעה ביקורת על שריהמשפטים, יעקב שמשון שפירא, שהמי-ליץ בשעתו על חנינה לבעל העיתון נוח מוזס; וכן

על סגן שריהאוצר, צבי דינשטיין, העומד עתה בראש הבנק לפיתוח התעשייה, הבנק שהילוה בשעתו מיל-יוני ל"י לבעלי העיתון כדי להקים את בניינם החדש.

תיקים סודיים

של מס הכנסה

עשויים להפתח

במשפט לביב?

משפטו של העיתונאי יגאל לביב, המואשם בשי-דול לפריצה כדי לגנוב מיסמכים, עשוי להפוך למשי-פט שבמרכזו יעמדו תיקי החקירות של מס הכנסה.

פרקליטו של לביב, עורכי-דין רם כספי, הבהיר לתביעה, כי אם לא תחזור בה מהטענה, שנכללה בכתב-האישום כי לביב היה מודיע של מסייהכנסה, עשוי לביב לטי-עון בבית-המשפט, כי מחלקת החקירות של מס הכנסה פתחה בפניו תיקי חקירות חסויים של נישומים, ואף לדרוש כי תיקים אלה יובאו לבית-המשפט.

כיוון ששריהאוצר נתן כבר הוראה בכתב לאלי-עזר שילוני, מנהל מחלקת החקירות של מסייהכנסה, להעיד במשפטו של לביב, עשוי שילוני להיחקר ולהידרש לחשוף בבית-המשפט תיקים של אנשים ש-אינם קשורים למשפט, במטרה להוכיח כי תוכנם נמסר ללביב.

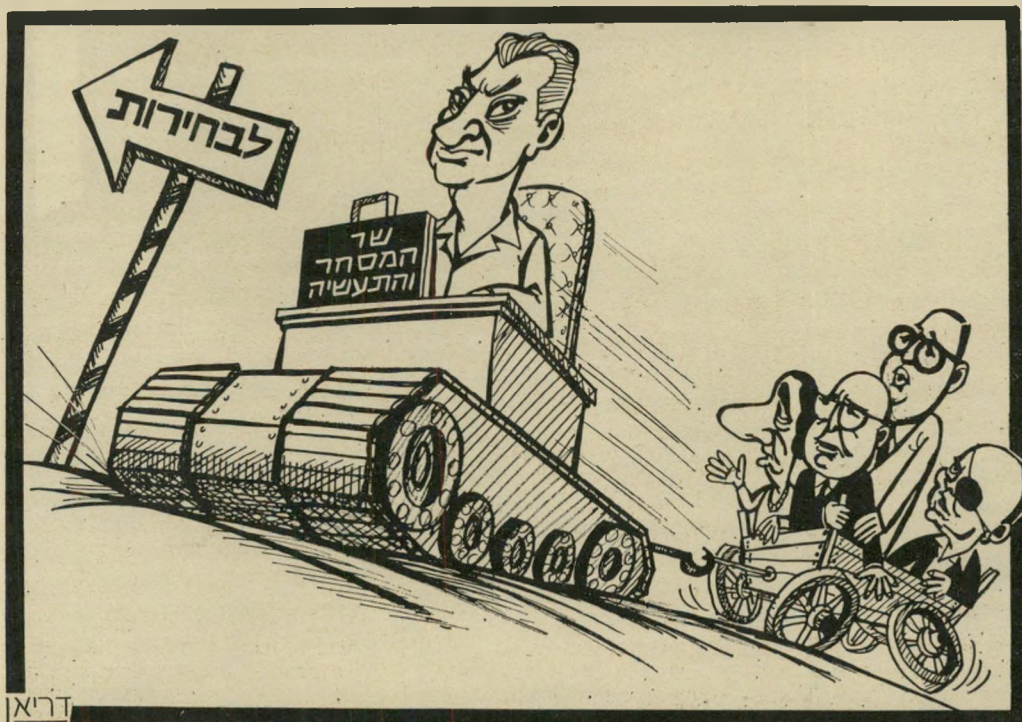
מחזה בקאמרי

טרם אושר להצגה

המועצה לביקורת סרטים ומחזות במשרד-הפנים טרם העניקה אישור להצגת המחזה החשוב מאת ג'ון הרברט, בתיאטרון ה"קאמרי", שהצגת הבכורה שלו עומדת להתקיים בשבת הקרובה.

המחזה, בבימוי של הלל נאמן, עוסק בתופעה של עבריינים צעירים הנשלחים לכלא, שם הם הופי-כים לסוטי-מין ופושעים.

נראה שהביקורת שמטית המחזה נגד מוסדות הענישה, החופכים לבתי-ספר ל-פשע, עוררה ספיקות כאנשי הצנזורה, שתבעו לראות את המחזה לפני שיאשרוהו להצגה.

דריא

זהו שנאמר: "מהר, חלק ובאופן אלגנטי."

קאן קאן גרבי המכנס בעלי השם הבינלאומי מעתה גם לאשה הישראלית

מעתה, תוכלי גם את להצטרף
למליוני הנשים ברחבי העולם הגורבות
את קאן קאן — גרבי המכנס של גבור.

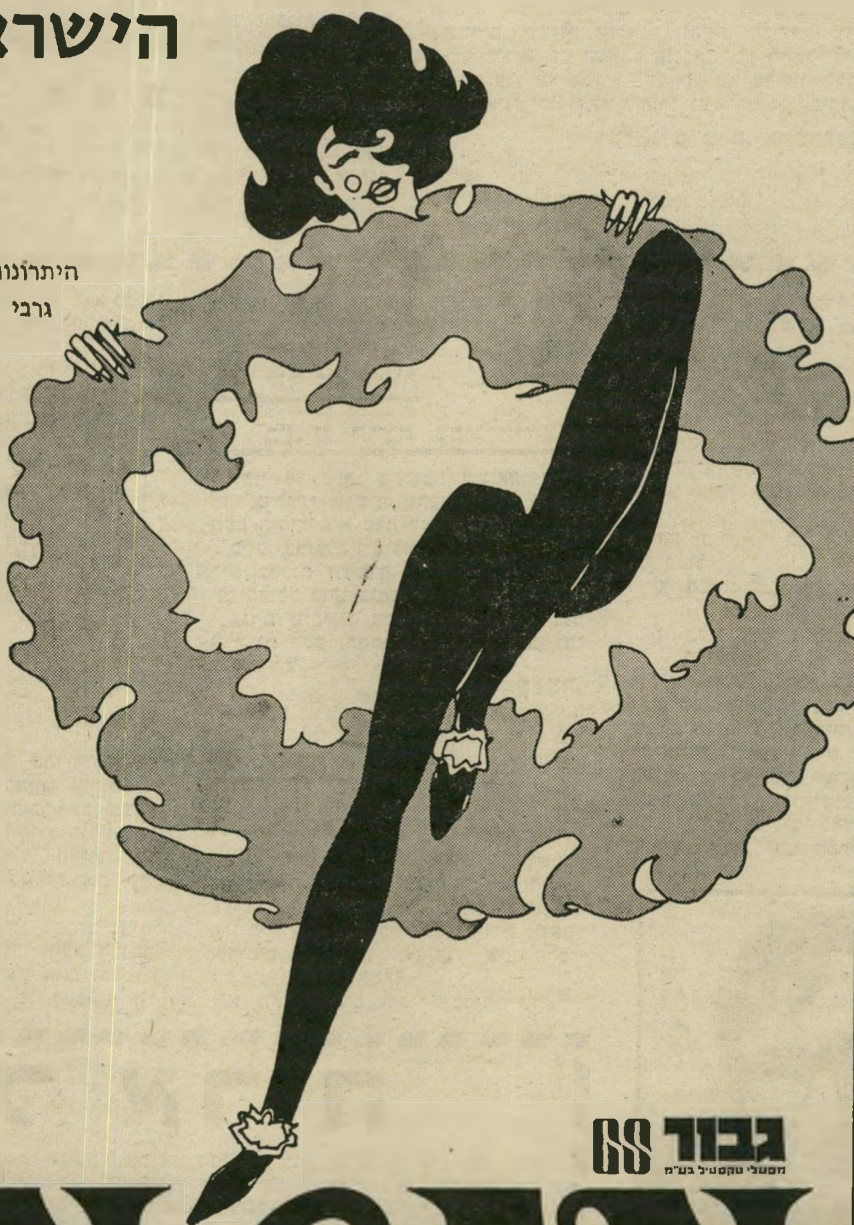
גרבי המכנס קאן קאן,
שרכשו את אמונן של נשות העולם,
מיוצרים בתהליך חדש השומר על
היתרונות והתכונות האלסטיות של סיבי הניילון.

גרבי המכנס קאן קאן מיוצרים בשתי מידות
המתאימות לגדלים S-M ו-L-XL.

בעזרת מדריך המידות קאן קאן
המודפס על גב האריזה
תוכלי לבחור לעצמך מבין שתי המידות,
את גרבי המכנס המתאימים לך ביותר.

את תשלמי בעבור גרבי קאן קאן,
כמו שמשלמות נשים בלונדון, פריז,
ניו יורק, מונטריול, טוקיו ועוד.

קאן קאן. שתי מידות. 7 גוונים. 3.25 ל"י.

גבור
חפצי טקסטיל בע"מ

CAN * CAN

קאן קאן - גרבי המכנס של גבור

פרסום קרמון

הרבנות האורתודוקסית אינה נוהגת להביע, למיטב ידיעתה, כל עמדה בנושאים אקספוליאטיים המתייחסים לפרט. לבעיות מסוגן, ולשאלות חברתיות וציבוריות. למרות זאת, באורח יוצא מהכלל, אישר בית־הדין היהודי של בוסטון את ההתנגדות להשתתפות במלחמה מסויימת. גם הרב האורתודוקסי המפורסם משיקאגו, הרב אהרון סלובינצ'יק, אישר זאת.

אין ספק שהנ"ל התייחסה למלחמת ויאט־נאם, המחפירה מבחינה מסורתית. יחד עם זאת, אינני רואה מדוע אין להרחיב תפיסה זו גם למיזרח התיכון, בנסיבות הולמות.

רבי אברהם ש. אקסלרד, ולטהאם, ארה"ב

● הרב הרפורמי אקסלרד, דמות מרכזית בתנועת'השלוש האמריקאית, הוא הרב הרשמי ("צפ"ר") של אוניברסיטת בראנ' ייזס, ליד בוסטון, שמרבית תלמידיה הם יהודים (ראה הנדון).

(ו) ה"מידע" שלכם בא. לפי כל הסימנים מסמכים ישראליים פרטיים. ל-
יים מן החשובים ביותר שביניהם הוצע
שתהיו בהקשר זה, והם: סירוב, סרט
ודי אמתית על ישראל מעניין אותם
ות מאשר יצירות מופת מסחריות, זה
זה שהם רגילים להציג לציבור. זה
גיון שלהם ואני התדריך בלי תמיכה-

ביום 7.11.71, בשידור היום הזה, שמענו
את דבריו של נכה מלחמה.
הנ"ל נשלח לקורס לצילום מקץ מאמצים.
(המשך בעמוד 8)

הזעצת הרבנים של ארצות-הברית (המייצגת את הרבנים הקונסרבטיביים) קבעה, בתמיכה בסרבנות-גיוס: "אנו מזכירים בזכותו של סריכן מסעמי צמרון לחבוע שיהרור מגיוס בשעת מלחמה אשר אין הוא יכול להכים לה מבחינה מוסרית, ואנו מתחייבים לחמור בהתנגדותנו".

| "העולם הזה" 1784, "משרד
 | החוץ מממן הפקת סרטים זרים".
 נוסף על האיום הסתום הכלול בקטע זה
 אנונימי שנמסר לכם על הסרט שאנו
 מסריטים. ולסיגנון הסחטני של הדב-
 יים. אין בו כל אמת.
 (א) נושא הסרט אינו סיכסוך ישראל-

של היהודים

לצערי, כמדומי שקול זעקתם אינו
מגיע אף אל חברי הכנסת. אולם הכנסת
זיה כמעט ריק. הצלם, עם חוש ההומור
המקברי שלו, צילם את כל הכסאות ה-

● ראה הנדון.

נעורים

זכרתם לי חסד נעורי... ועל זה תבורכו.
משה ודן, חל־אביב

תרבות של רוצחים

העולם הזה" 1784, "העם", אר-
דות שבוע התרבות הגרמנית.
הקביעה. כי "התרבות הגרמנית כוללת
ם את הפשעים, גם את ההתקוממות נגד
ם, גם את תגובת הדור הגרמני הצעיר,
גם את תגובת הקורבנות" — הינה מש-

שלעו עדו (41) פליבוי ברלינאי בעל בארים, שגרם לא מכבר לכותרות גדולות בעיתונות הגרמנית בגלל הכוכבנית זונה אולן, משחק בסרט חדש את תפקידו של כומר על קטנוע, המנהיג כנופייה של ביריונים, כשהוא לבוש במעיל-עור. כדי להכשיר עצמו לסרט זה, דוהר עדן בכל יום באופנוע הכבד שלו דרך רחובות ברלין. טוען עדן: „זוהי הרגשה רבה יותר נהדרת מאשר להתנענע ברולס-רויס שלי.“

רון, נעתר, ורק בעצמו לחזות בתוכנית. „היה כדאי“, אמר למחרת.

■ **מרצה אחר בחוג** לי תיאטרון, השחקן **עודד תאודור**, רכש לו דירה במסגרת תוכנית ל. כל פעם שהוא חוזר מהאניברסיטה הוא עוצר את המכונית ליד הבית הנמצא ב־בנייה ומסביר לנוסעים איתו את תוכנית הבית. בשבוע שעבר עצר תאודור כמנהגו, והנה הוא רואה חבורת פרוצות מת־רכות ליד הבית מתחת לשלט של שיכון עובדים. הוא ניגש לעברן, ואמר: „מה אתן חושות לעצמכן, שפה זה שיכון עובדות?“ אחר נכנס למכוניתו. והוסיף: „הבת שלי תצטרך כבר בגיל ארבע ללמוד את עובדות החיים.“

פסוקי השבוע

■ **העיתונאי שלום רוזנפלד**: „חדשות ספורט: במרוץ הקרוב לממשלה, לא יהיו מנצחים ומנוצחים, שהרי הרצים הם הפעם אלופים.“

■ **הנ"ל**: „לנוחיות הקהל, הייתי ממליץ שהרדיו והטלוויזיה שלנו יתחילו לפרסם לוח יומי של תוכניות שבועי לך.“

■ **פגן שריהאוצר צבי דינשטיין**: „הטענות נגד נתיבי נפט ומנהלה הם רישעות ומלחמת גלדיאטורים.“

■ **צופה אהמוני**, באני חת קולנית גוררת רעמי צחוק בהצגת חצות של הסרט הקצר לנשק, בשעת סציה בה מת־לבשת האחות הרחמניה על הגיבור הפצוע בבית־החולים: „כשאני שכבתי פצוע בבית החולים שבוע שלם, אף אחד לא ניגש אלי.“

הופי פרייס הנוצריה, פרי מיג'ר החליט לערוך את ניר שואו דווקא בישראל, מבלי להיות מודע לעובדה שהרבנות לא תסכים להשיא אותו לנוצר. לדברי וייסגאל היה דרוש כושר השיכנוע שלו, של חושי ושל מזכירתו של אבא חושי, כדי לשכנע את רבני חיפה שהנישואין הם עניין דחוף, כך שהרבנים לא טרחו לחקור מה דתם של הוריה של הגברת פרייס.

■ **הסופרת שולמית הרי אבן** סיפרה השבוע מה הבדיל חת האחרונה, הפאטיטית לדעתה, שהובאה ממצרים: „למה הישראלים הם כל־כך מוצל־חיים? — כי כולם הם מיוב־אים!“

■ **מי שחלמה להצטרף אל החוג המצומצם של כוכבי המסך הקטן, מרים אדון**, שדרנית הרדיו הפופולארית ורעייתו של יצחק שמעוני, מנהל מחלקת התוכניות בעבר־רית בטלוויזיה, הצליחה להכ־ניס רגל אחת לטלוויזיה, כא־שר ניתן לה מקום קטן בימי ששי אחרי־הצהריים לקרוא פרי־קי קריאה לשבת מיד בתום המישדר לילדים רחוב ההפ־ענות.

■ **אימרת השבוע** שייכת למנכ"ל משרד התקשורת **שמ־חל סורוקר** שהגיב בראיון עיתונאי על השאלה בדבר ה־טיפים הניתנים לדוורים, במ־לים: „זה ענין של הרגשה טבעית בעל הדבר כלפי הדוור.“

■ **ראש הממשלה גולדה מאיר** הודיעה השבוע שוב: „אחד הדברים המזעזעים ביור־תר שאני רואה מחלון ביתי ברמת־אביב הן היצאניות ב־פצולה.“ סיפרה השבוע לסגן־שר־החינוך ד"ר **אכנר שא־ר**.

■ **מנגן האורגן אדי ש־פירוביץ** שליווה את יפה־

■ **כשינסו חברי המישל־חת לשכנע את ח"כ משה־כנה כהנה וכהנה, הפסיק אור־תם סנה**: „יש לי כבר עודף של נימוקים לנאום של עשר דקות, לא נימוקים חסרים לי, אלא רגעים.“

■ **השר יוסף בורג**, ה־מרבח להופיע באסיפות המג־בית בחו"ל, הסביר את שיטתו: „אני משתמש בהומור, וזהי־הנרקוזה הדרושה לניתוח, כי־שמפרידים בין היהודים וכספם.“

■ **סיפור השבוע** שייך, ל־לא ספק, לאלוף מספרי המע־שיות בישראל, **מאיר וייס־גאל**, לשעבר נשיא מכון וייצ־מן ומזכירו של הנשיא הרא־שון **חיים וייצמן**. בזכרונ־תיו המתפרסמים עתה מספר וייסגאל, בין השאר, כיצד אחר־רי מותו של וייצמן, ניסה ל־דל את דוד בן־גוריון, או־ראשי־הממשלה, להיות נשיא־הבא של המדינה. בין שא־ר הנימוקים שגייס כדי לשכנע את בן־גוריון הביא וייסגאל גם את הנימוק הבא: „אתה הרי ה־יהודי המפורסם ביותר בעולם.“ כאשר ביטל בן־גוריון את דבריו בתנועת יד, סיפר לו וייסגאל, להמחשת טיעונו את הסיפור הבא: שבוע קודם לכן, בהיותו בלונדון, נטפלה אליו גברת צעירה, שכדברי וייסגאל „ה־ציעה לי את דודה“, למרות שוויסגאל ניסה לדחותה היא המשיכה לצעוד אחריו עד ש־נאשה ואז פלטה לעברו משפט שהבהיר לו כי היא החליפה אותו בטעות עם דוד בן־גוריון הדומה לו ברעמתו. לדבריה, אמרה לו היצאנית הלונדונית: „כל־כך הייתי רוצה לשכב עם ראש־ממשלה.“ הסיפור לא שיכנע את בן־גוריון להא־מין כי הוא מפורסם כל־כך. אבל, לדברי וייסגאל, הוא הת־עניין בסיפור, שכן שאל בסופו: „האם אותה גברת היתה יהו־דיה?“

■ **סיפור אחר של וייס־**

■ **כתבת ידיעות אחרונות, מירה אברך**, ישבה במועדון פינוק בירושלים בחברת חברי־הכנסת **מרדכי בן־פורת** ו־**יוסף סרלין**, וביקשה לבדור כמה סיפורים על שריהאוצר־טים **יעקב שימשון שפ־רא**. למשל: האם נכון ששפ־רא, שהוא חילוני בהחלט, החל לאחרונה להתפלל בבית־הכנסת ישורון בירושלים, שם מתפלל גם הנשיא **זלמן שזר**, כחלק ממאמצו להיבחר בבוא היום לכהונה רמה זו? (התשובה: כן.) אולם כמה מהנוכחים צה־קו ממירה, טענו שאף מילה אחת על נושא זה לא תפורסם בידיעות אחרונות. העיתונאית הנרגזת התערבה על 100 ל"י, שרשימתה תפורסם. למחרת ה־יום פתחה את העיתון — ונוכ־חה לדעת כי כל הקטע הזה נמחק על־ידי העורך. עכשיו היא שואלת את עצמה מי יש־לם את ההתערבות, ואם היא תוכר על־ידי מסי־הכנסה כ־הוצאה מותרת.

■ **שאל ח"כ סרלין**: „מה קורה לשנים, שהנשים מורי־דות מגילן?“ התשובה: „הן מוסיפות אותן לגיל חברותי־הן.“

■ **לא בטוח לנסוע ב־מפ"ם**, ולראייה: ביום אחד

אנש **מרדכי (מנטש) צרפתי**, ידיד משפחת דיין, היה אחד האור־חים בהצגת הבכורה של ה־סרט „חצי חצי“, הוא התקבל על־ידי מפיק הסרט אסי דיין.

קרתה לשתי מכוניות, זו של ח"כ **מאיר יערי** וזו של ח"כ **יעקב חזן**, אותה תקלה עצ־מה. בדרך־לישיבת הכנסת ב־ירושלים, אבידה כל אחת מ־שתי המכוניות לגלג.

■ **מישלת הוועד הציבורי** רי להנהגת נשואין אזרחיים, שנתקבלה בכנסת במסגרת „יום המזור“, שאלה את השר **ויקטור שפ־טוב** מדוע חב־רו למפלגה ולממשלה, שריהק־ליטה נתן פלד, לא השיב לפניות הוועד. השיב ויקטור בצחוק: „ואני דווקא חשבתי שהוא ממור גדול.“ כדי לשכ־נע את שפ־טוב שהסוגיה נור־געת גם למשרדו, סיפר לו הרב־הרפורמי **טוביה בן־חורין** שפעם הכריזה הקהילה הספר־דית בפורטוגל שיהודי אשכנז דומים לעברושים. זוהי כיום גם הגישה למזורים — והרי משרד־הבריאות אחראי לבעיית העכברושים.

משכחת וייצמן באה בייצוג מלא לבכורה של הסרט. משמאל לימין: עזר וייצמן, בתו מיכל, אשתו ראומה ובנו שאול (מזוקן מימין, משוחח עם אסי דיין). עזר הסתובב בין הנוכחים, כשהוא מכריז: „אני הדוד, אני הדוד של אסי.“

מאי **שמואל בינים**, כדי ל־בקשו שיבטל גם הוא את השי־עור. בתחילה לא התלהב בור־גיס, שזו לו השנה הראשונה כמרצה באוניברסיטה, מהרע־יון. אבל אחרי שהתלמידים אמרו לו שזמה שנתיים מלמ־דים אותם שהסרט האזור קיין השפיע על הקולנוע והתיאט־

רר קונוי בסיוורה בארצות־הב־רית, נתקל בבעייה בזמן ה־סיור: האורגן שהציעו לו, לא התאים. מה עשה? הוא הב־ריק לאורי זומרפלד, בעל־חנות לכלי מוסיקה, וביקש מ־מנו שישלח לו בדואר אוויר אורגן. אורי מילא את הבקשה כשהוא מצרף לאורגן את חש־

גאל מגלה כיצד הולוכו שולל הוא ואבא חושי, ראש העיר המנוח של חיפה, את הרבנות. והכריחו אותה לערוך נשואים של יהודי וגויה. המדובר הוא בבמאי הקולנוע **אשנן פרי־מינג'ר**, שכאשר הסריט ב־ישראל את סרטו אקסודוס, הביא עימו לארץ את ארושתו,

מכתבים

(המשך מעמוד 6)

באולפני גבע שמו לו ביד מטאטא ו-300 ל"י ברוטו בחודש.

שישו ושימחו.

דניאל בן-בסמ, קרית-אחא

נכי מלחמה

ותחנות-דלק

ראשי אירגון נכי המלחמה הודיעו, כי ניתקו את המגע עם משרד-הבטחון. כל-י מר, אין עם מי לדבר. לא מכבר קראנו בעיתונות על מתן זכיו-נות המגיעים לנכי המלחמה, לאנשים שר-

רוסו

נים. החבר סעדון קיבל חתימתה של איש-יות עלומת-שם, על זכיון לתחנות-דלק הי-שווה זהב.

כן קיבל אלוף (מיל.) זכיון לתחנות-דלק, תשע שנים לפני שיחרורו. מאלהן נכפות המסקנות גם במוחו של הדיוט כמוני. **ליאון רוסו, חיפה**

לא לקצץ

בשירות מילואים

"העולם הזה" 1774, הנדון "מי-לואים" של אורי אבנרי ו"העולם הזה" 1783, "קורא יקר", "לקצץ את המילואים" - על אותו נושא.

אינני חמים דעים עם אורי אבנרי ואלי-תבור, שיש לקצץ את המילואים. ייתכן, שבימים כתיקונים ובתנאים רגילים, מר-טב שהצבא ימנה מכסת חיילים, שיספיק למילוי תפקידי צה"ל, מהם חיילים סדירים ומהם צבא-קבע.

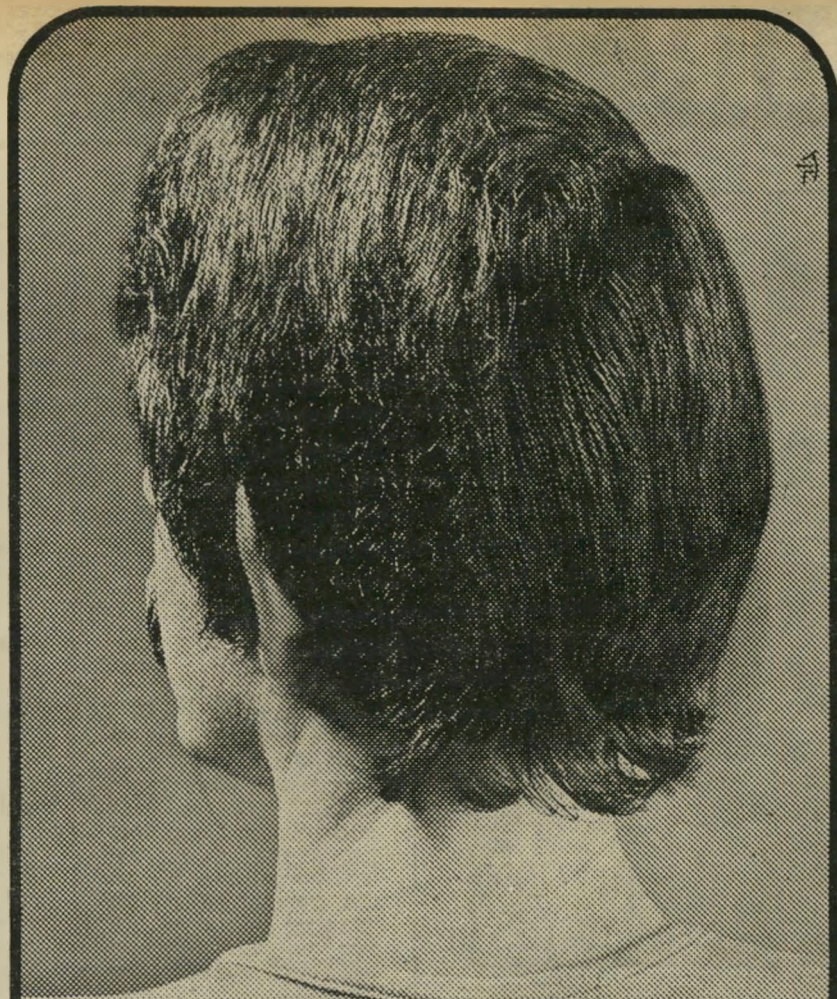
ברם, אנו נמצאים במצב, שבכל יום עשוי העם כולו, זקן ונער, להיקרא אל הדגל, לשם הגנה על עצם קיומנו ו-כדי למנוע שואה ח"ו על עמנו, גור-עה משואת איריר-פה. למטרה זו, על כל אחד ואחד מי-איתנו להתאמן, ל-לחנן מילואים גם לצרכי המשק; ואם תרצו, הרי ל"מילואים" השפעה עקיפה ואף ישירה על-כך שאין אבטלה בישראל.

אמנם, אני מעדיף, שיהא שלום עם שכנינו - אחינו הערבים; ולשכנך, נחא מוכנים אף לסבול אבטלה פורתא. **יצחק א. דגני, טבריה**

גננסטר

ברשיון

נניח ששר-הפנים צדק ולנסקי מסוכן ל-

דוקא כאשר שערך ארוך...

הוא זקוק לטפול ולטפוח לשערך זוהר ובריא לפתרון

בעית הקשקשים השתמש ב-

ENDEN SHAMPOO מביל ו-8 החמור

החשלק קשקשים ע"י חפיפה רגילה ומקנה לשערך ברק וזוהר.

ENDEN TONIC לעסוף הראש לאחר

החפיפה מביל אוויר I.Q. המונע

הופעת בעטריות הגורמות לקשקשים

Helene Curtis
PARIS - LONDON - NEW YORK

מכירת צגאים חדשים 1971/2
לעת עתה בכמות מצומצמת

1003 * 1180 * 1050 *
SL-1000 * 1150 * 2001 *

שרות מיוחד לעולים חדשים!
מקלט הטלוויזיה הטוב בעולם

TELEVISION
RADIO
PHONO

TTT
SCHAUB-LORENZ

סוכנים בלעדים: כינורי בע"מ, פרץ 4 ת"א

הקריית

בי-22.11.71, בשעה 8.30 בערב,
אצל ע. יגול, רחוב הגפן 5,
קריית-ביאליק, תתקיים

אסיפת חברים ואוהדים

על סדר היום:

- 1) מסירת דו"ח מכינוס הפעילים
- 2) בעיות אירגוניות
- 3) "עת לעשות!" - מה? חברים ואוהדים מוזמנים

(2) מוסדות איגוד הימאים מעולם לא ראו בנגע ההברחות "חלק מזכויותיהם" לגיטימיות ותנאיהם הסוציאליים של ימאי ישראל, ולכן הם מנהלים פעולות הסברה בקרב חבריהם להפסקת ההברחות ולשיפור התדמית של הימאי הישראלי.

משה גומר, דובר האיגוד הארצי הפדרטיבי לימאים, חיפה

● תקנון איגוד הימאים קובע, שהמזכיר הכללי חייב להבחר על ידי הוועידה ולא על ידי מזכירי האיגוד. העולם הזה לא כתב שמוסדות איגוד הימאים ראו בהברחות חלק מזכויותיהם, אלא שהימאים רואים בהברחות חלק מהזכויות.

טעות

לעולם צודקת

"בכתב ההגנה טוען הרופא, כי הוומן עליידי האשה לבדוק את בעלה, כאשר זה השתולל בבית. הרופא קבע שהאיש סובל מסכיזופרניה פרנואידית והוא מוכן לציבור. (הארץ, 3.11.71).

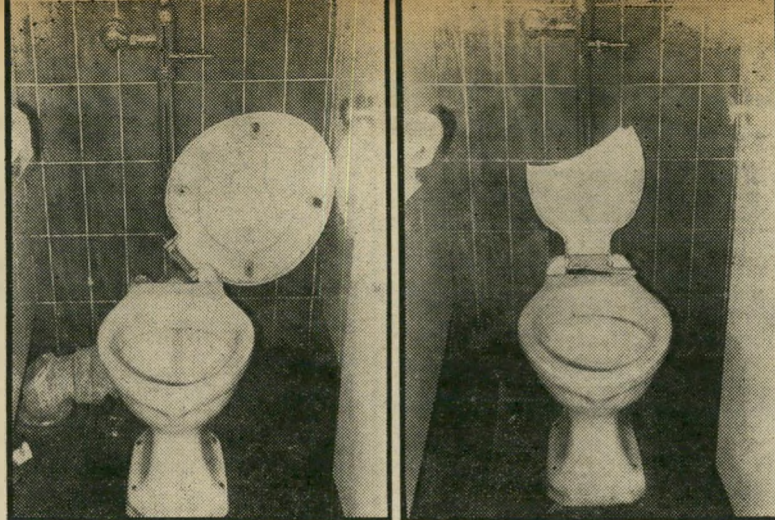
יהושע רובין, פתח תקווה

"משרד התיירות נוקט צעדים נגד מלונות (כותרת במערב, 8.11.71). מרים זכורין, רמת גן

"יכול להיות אצל ברילב תהיה מחשבה שנייה והוא עשוי להתעניין בתפקיד בכיר אחר. התיקים המועמדים להימסר הם: מסחר ותעשייה, פירות ותקשורת. (ידיעות אחרונות, 10.11.71).

אהובה בר, תל אביב

קוראים השוהים מכתבים מתכשפים לנסח אותם בקצרה. קריפות תינתן למצורפים תמורת מכתביהם.

בתי שימוש בנמל התעופה לוד

אמנם גם במרוצת השבועות הללו קניתי, אך משום שלרוב סוף השבוע הזמן לעיון יסודי בשבועון, ברור שאם ההופעה קרובה ככל האפשר ליום ששי, הרי זה משובת. קורא, ראשון לציון

צוקר נבחר

לא מונה

"העולם הזה" 1782, "המזכיר נלחם בבוחריו" על הנעשה באיגוד הימאים הישראלי. הרשו לי לתקן שתי טעויות בכתבתכם המזכיר נלחם בבוחריו: (1) מכוואי ראשי חיים צוקר לא מונה למזכיר הכללי של איגוד הימאים עם פרידתו של מכוואי ראשי יחזקאל ארקין, מאחר ולפי תקנון האיגוד הארצי הפדרטיבי לימאים רק הוועידה (שהיא הגוף העליון) בוחרת במזכיר כללי. מ/ר חיים צוקר נבחר ע"י מזכירי האיגוד כמ"מ המזכיר הכללי עד למועד כינוסה של הוועידה, באוקטובר שנה זו.

מאות ידרשו, למשל, להוריד את כל השליטים מהרחובות בהם עובר המצעד. א. אברמוביץ, רמת גן

הסבר

פניך לתייר!

או אחוריק. בכל אופן, כך נראים בתי שימוש בנמל התעופה לוד, כפי שקלטת אדשת מצלמתך, בשבוע שעבר, כשבאתי למקום כדי לקבל קרובים מחו"ל.

אבי שפירא, רמת גן

● בתי השימוש — ראה תמונות.

יום

ההופעה

"העולם הזה" 1782, "קורא יקר" על החזרת יום הופעת העיתון ליום שלישי בערב. אני מניח, שאינני הקורא היחיד ששבע רצון מהחזרת יום ההופעה ליום רביעי.

ציבור, אבל מה אם הרב כהנא, שעתידי לקבל אזרחות ישראלית?

כהנא הורשע בייצור נשק, אימון צעירי רים בנשק, אייזיות למשטרה, חבריו ובני בריתו הם מראשי המאפייה, ואחרון חביב איום ברצח. הרי לכם גנגסטר ברשיון, בחתימת שריהפנים, הרבנות הראשית, שר מדינת ישראל תהיה אחראית על מעשיו.

נתאר לעצמנו שאורח מדינת ישראל יהרוג דיפלומטים זרים, ודיפלומטים ישראליים ייהרגו כתגמול. או שהרב כהנא יקבל הוראה משרהפנים והרבנות להטמין פצצות באוטובוסים ובדיסקוטקים שפועלים בלילה, לחטוף ילדים ולהעבירם לארץ צוהרית, ועוד דברים שעל פי עברו עלולים להיעשות. אם כן מי מסוכן יותר? מצדי שניהם מסוכנים, אבל יש מסוכנים שממשלת ישראל הפצה ביקרם. אולי תקבל גולדה את הצעתי ותשאיר גם את לנסקי בארץ, תלמד אותו לייצר נשק שיהיה מישקל נגד הדתיים, לארגן פנתרים, ובשעות הפנאי יהיה יועץ לממשלה בענייני מטה הכנסה.

ר. זאב, גבעתיים

● שם דווקא יש מומחים יותר גדולים.

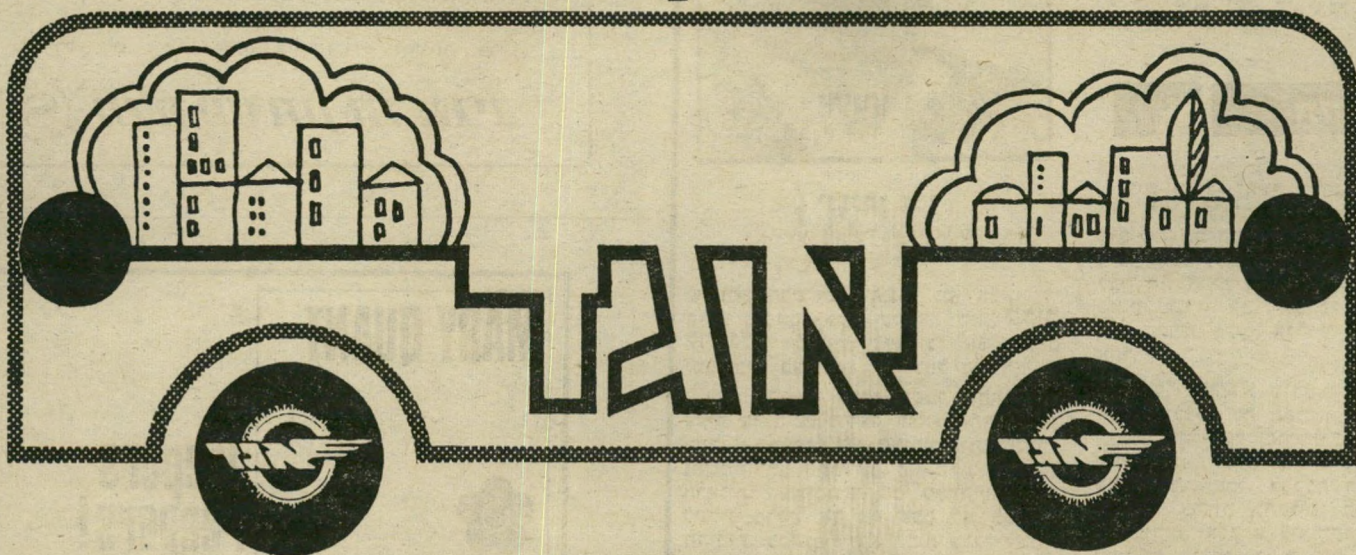
הטלוויזיה

ושלטי הפירסום

מצאו להם אגודות הספורט השונות מקור הכנסה, והפעם לגיטימי ביותר, שיעזור להם באחזקת המיגרשים ותפעולם. וזאת עליידי מכירת שטחים להצבת שלטי פירסום המופנים לקהל הצופים במישור חק. והנה קפץ עליהם רוגזו של רשות השידור, שומו שמים, חס ושלום, יראה בעקפין שלט של איזו שהיא חברה על המסך הקטן בעת צילום המישחק ותופגע, חס וחלילה, איכות השידורים העומדים כידוע על רמה גבוהה.

נראה לי שיש טעם רב לפגם בגישה זו של רשות השידור. שהרי אם תמשיך בדרך זו עלולים אנו להגיע לדרישות אביסורדיות של הרשות: במיצעד יום העצ

הקו הבטוח בין שתי נקודות

סיקורת

בשפה פשוטה וקולחת, בלי התהדרות וניפוחות סיננונית לשמה.

דוגמה מצויינת לשיר מחאה עצוב נור סח גפן הוא "התארגנות":

"מצאנו מקום למיטבה, מקום לאפסנאות, הבערנו מדורה, זרדי אלה ותות,

מצאנו מקום למירפאה, מקום לאלונקות, אך לא מקום שם הקצינים יוכלו לבכות."

ואולי דווקא משום שאזינו פקחות ל- רחשי המאה העשרים, מתגעגעת נשמתו

למאה שעברה. למישחקי הילדות של יונתן הקטן בנהלל, לאבירים בלי טלפון

ולאהבות של מחכות לאוטובוסים. ויותר מכל הוא מחפש את העצים התמימים ו-

הדור הבריא והחסון, שהיה פעם בארץ. בשיר, המוקדש לסבו (שמואל דיין, אביו

של משה דיין, אחי אמו) מתמצת יונתן גפן את דאגתו של יונתן הגדול, לאורך

כל שיירת השירים: געגועים לברוש ה- ירוק והבריא, שנטע סבא בימים בהם עוד

לא טסו לירח, ולסבא לא היה סרטן-כבד.

בידור

בתל-אביב חושבים שאת שירי המחאה, כמו את הפיצה, המציאו בני-יורק. שבוב

דילן וג'ון באזו היו נביאים, ושמלכת- האמבטייה היתה שיא-שיא המחאה ה-

אפשרית. השאנסונים הצרפתיים משנות ה-40, שבעטו במימסד ובכל פרותיו ה-

מקודשות, נישמרו בסוד מפני המאזין ה- ישראלי. הסיבה: אחוז דוברי הצרפתית

בשרות-השירות נמוך כל-כך עד שכימעט ולא הושמע בפומבי שום דבר צרפתי ש-

דרש מאמץ קטן של תרגום.

"וסי' בנאי תיקן קצת את המצב ביחס לג'ורג' בראסנס. שירי ז'אק ברל הגיעו

למעשה דרך אמריקה, פיליפ שפרן-ווגנר העז לתת לישראלים מנה של ז'אק פרבר

(והם לא ידעו בדיוק איך לאכול את זה), ועתה נעשה נסיון אמיץ ומבורך של אלי

קינן שתירגם, ופרדי כהן שביים, להביא אוסף שירים של "הגדולים הצרפתיים"

בתוכנית אחת: **עת לאהוב ועת ל- שנוא** (בימת צוותא).

כוונת טובות. אבל כוונות גבוהות. בוריס ויאן, ג'ורג' בראסנס וז'אן פרא. (ש-

שיריהם כלולים באוסף). כל אחד הוא תותח - משורר ומבצע בחסד-האלוהים.

לכן, עם כל הרצון הטוב של דוריאן אריוו וְשולמית אדר, המגישים את קובץ השירי-

רים, חבל שהחומר הטוב הזה מגיע ב- קושי עד לשורה הראשונה. שולמית אדר

היא אמנם שחקנית מוכשרת, והיא מצלי- חה בהחלט לזעזע כשהיא מגישה את

שירו של נתן אלתרמן אל תתנו להם רוי בים (קצין בכיר ששמע את השיר הזה

בהוטעה שאל: "מי הדביל הלא-מוכשר שכתב את השטויות האלה?") אבל כתסיה

רכות וקולה חלש מלהיאבק במנגינות הסרקסטיות של בוריס ויאן (אותו שיר

על הפצצה האטומית, שהמציא-הגאון מפגין לעיני הממשלה, ומפוצץ אותה ב-

אותה הזדמנות. הצליח להפיל גם את ה- שחקנית השברירית. דוריאן אריוו מ-

גזים, מגזים ומגזים. העריק הוא שיר ש- אינו זקוק לפתטיות של טוביה החולב,

יש בו חומר-נפץ חי. אבל צריך לדעת להגיש את זה. כמה חבל.

תקליטים

נעים מאוד להיות ג'ורג' בראסנס או ז'אק ברל. לכתוב לבד את המוסיקה. לכתוב לבד את המילים. לשיר לבד את השירי-

רים. להופיע לבד על הבימה. להקליט לבד את התקליט. לקבל לבד את המח-

מאות ולגרוף לבד את כל זכויות היוצא רים. בהחלט נעים. אבל זה לא הולך לכל אחד.

שדמה ארצי, שיצא לשוק באומץ-רב והפיק בעצמו את תקליטו אריד-הנגן על אנשים, אסף מהירה-ריליבו, מוזיקרונותיו וממשבותיו, כתב להם מוסיקה ושר או-

תם בעצמו. אבל, למרבה הצער, דווקא תרומות אחרות לתקליט, כמו העטיפה והעיצובים (אלברט פימנטה), זכאים ל-

מחמאות העיקריות. כי עם כל ההערכה (המשך בעמוד 12)

תיאטרון

שלוש אחיות, בתולות זקנות, אשר היו כולן מאוהבות בזמן זה או אחר בגבר

בשם תיאודור. מקנאות זו בזו, וכולן ביחד באחיינית צעירה, המראה סימנים

שתצוד את הגבר ברשתה. זהו נושא של מחזה קלאסטרופובי פושר ומשעמם, בשם

תיאודור (אלן שניידר) המוצג על-ידי תיאטרון הבימה.

כל מרכיבי הקאניבלים הרוחני של אדוארד אלבי מצאו את דרכם לתוך מחזה זה. אלא שכולם, בלי יוצא מן הכלל,

מהולים במים, בים של פטפוטים. הורים שתלטנים ההורסים חיי ילדיהם, אנשים

החיים בצוותא והשונאים זה את זה, אבל אינם מסוגלים להיפרד. צדקנות בורגנית,

כל התירוצים הללו צועדים כאן בסך, כמו חיילים טובים שנקראו להצדיק את

קיום המחזה, אבל שכחו ללבוש מדים חדשים, לפני שהגיעו למיצעד. המחזה

אינו קומדיה, משום שאינו מצחיק, אינו דרמה, משום שאינו מרגש, ואינו חשוב, משום שאינו מחדש.

הבמאי ניקו ניתאי לא עזר הרבה ל- תיאודור המיסכן, ארבעת השחקניות ה-

משתתפות בהצגה אמנם אינן מתנגשות על הבימה, אבל קשה לומר שמישהו עזר

להם לחדור לעומק תפקידיהן, או להעניק להן איוה מימד מעניין שהוא. אפילו

שחקנית מנוסה כמו בתיה לנצט נאלצת להשתמש במניארות מאולצות, כשהיא

מגלמת לסבית מודקנת. המנסה להיות מודרנית, שושנה דואר נראית אובדת-

עצות כאשר שהטביעה את יגונה בעולם העסקים, ואילו יעל דרואנוב מסגלת ל-

עצמה צליל-דיבור וצורת מישחק מעצבנת עוד יותר מכפי שדורש התפקיד. תיקווה

מור, האחיינית הצעירה, שבטלוויזיה נר- אית כשחקנית שבטעות הסתננה פנימה,

נראית כאן כקריינית טלוויזיה אורחת. אפשר גם בלי.

ספרים

מי שמודאג מן העובדה שספרים הוא מסוגל לקרוא רק בקושי, עיתונים - הוא מוכרח, אבל שירה היא למעלה מכוחו-

תיו, יכול לסלק דאגה מלבו: את ספר ה-

יונתן גפן

כשסבא דיין נטע ברזש

שירים החדש של יונתן גפן אפשר ל- בלוע בגמיעה אחת, על אף שמו **מקום**

דראגה, ולמרות שיש בו 56 שירים (מבחרים בעיטוריו של יוסל ברגנר).

מקום לדאגה רומן בשמו שהאמן ה- צעיר בן ה-22 מודאג. הוא מאחד בתוכו

כמה נשמות: עיתונאי-פיליסטוני-פיוזמר נאי-משורר. החדשות הן התורמות את

הדאגות. הפיליסטוני שבו מלווה אותן ב- ליגלוג מריר, אך אף פעם לא בשינאה

תהומית. כמשורר הוא תמים מכדי לשנוא בשיריו, אבל כפיוזמאי הוא מיטיב ל-

תאר את נושאי-דאגותיו, מבטא אותם

הוצאת "כמתח" תל-אביב

ת.ד. 281 בתיים

"נראה לי כי שמעון פרי הצליח ליצור את התבשיל הפוליטי-חברתי החריף והגס ביותר שקם עד עתה בישראל."

(רן כסלו - "הארץ" 20.10.71)

הישראלי הנחמד

"זוהי עטיפה הומוריסטית שיש בה הרבה מן הבקורת החברתית." (ספרים חדשים: "מעריב" 22.10.71)

"עם פרסומו של הספר "הישראלי הנחמד" של שמעון פרי נפתח דף חדש בספרות הישראלית."

(פרופ' גולדקאקער "האתמול" 12.10.2021)

להשיג בכל החנויות ובמישרין מההוצאה: ת.ד. 281 בתיים. נא לשלוח לי את "הישראלי הנחמד", ר"ב צ"ק/המחאת דואר בסך 9 ל"י

שם המשפחה שם פרטי

העיר הרחוב מס' הבית

לליל כלולותיהם

הרשו לעצמכם את הטוב ביותר!

הזמינו כבר היום חדר זוגי לליל כלולותיכם ובו יצפה לכם בקבוק שמפניה על הקרח, סל פירות לארוחת לילה וארוחת בוקר במיטה.

כל זאת במחיר של 75.- ל"י.

כתבו או צלצלו ל"דורית", טל. 445111 מלון שרתון - תל-אביב ותקבלו אשור בדואר חוזר.

* כל יום נוסף 65.- ל"י (כולל ארוחת בוקר)

מלון שרתון-תל אביב

MARY QUANT

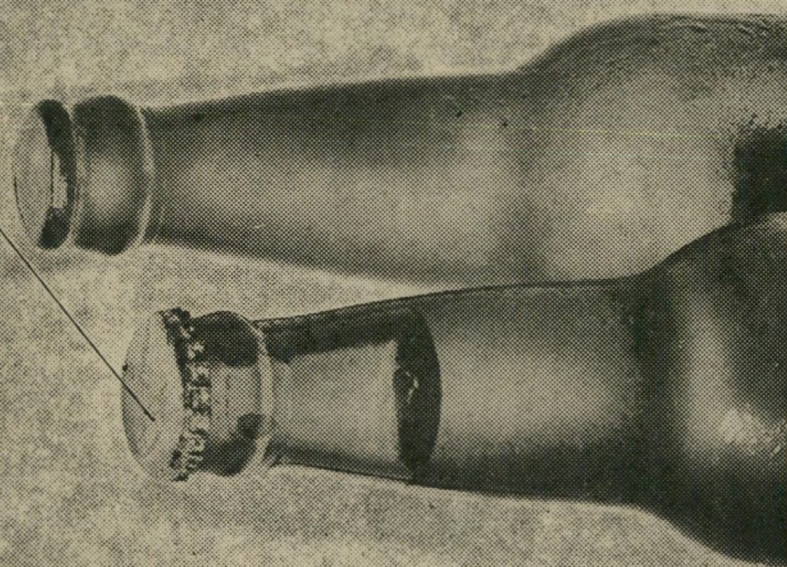
Jeepers Peepers!

גולדסטאר - סיבה טובה למסיבה טובה

“אני לא רואה מי נמצא במסיבה”

”כרציל; החברה שלנו”

סיקור

(המשך מעמוד 10)
 לרצון הטוב ולכנות של ארצי. תקליטו
 לוקה בכינוניות מונטוניות, ובנושאים פרי-
 טיים שאינם מצליחים למשוך תשומת-לב,
 אולי משום שארצי אינו בדיוק משורר גדול.
 הנושא של השיר דנה מוכר, להבדיל,
 את סוזאן של ליאונרד כהן. נוף ילדות
 אינו שונה מכל תיאור ילדות קשה או

שלמה ארצי

לא משורר גדול

מאשרת אחרת. להיות לאחרים ובן-אדם.
 חפש את השקט גם הם תזכורת חיוורת
 לשירי-מחאה מוצלחים יותר.
 גם כזמר קשה לקבל אותו לאורך שני
 צדדים. יהיה זה רצח מתוך רחמים לומר
 שהוא זמר "עדין ורגיש". האמת היא ש-
 התקליט משעמם.

מי שמצפה משם מבטיח כמו "תיאודור"
 רקיס החדש" שיקיים את הבטחתו, יתאכזב
 מרות כשישמע את ג'ורג' קפרנוס
 וקתרין קונדורידו (אי.אמ.אי. 6444).
 מורחים את המלחין-משורר, שהיה למוסד
 ציבורי, מופת פוליטי ונכס תרבותי של
 העולם. אין כאן זכר לחווייה הדרמטית
 המרשימה, שנתן תיאודורקיס בפסקול ה-
 סרט "Z".

אמנם, שני הזמרים שרים בשפה הי-
 יונית, אבל ברמה בינונית בהחלט, ובעי-
 בוד גרמני חלקלק, של היינץ קונרט. איל-
 מלא השם תיאודורקיס, היה סתם תקליט
 של שירים יווניים ברוטב גרמני שמן. זהו
 כמו לקטוף זיתים משובחים בארץ שטר-
 פת-שמש, ולשמרם בארץ שטופת-בירה.

מר הנרי מאנצ'יני, הגר בהוליבורד, ואיי-
 נו סובל מאבטלה, הוא לא רק איש מוכי-
 שר מאוד, הוא גם איש שחצן מאוד. לפי
 תקליטו החדש **מאנצ'יני קונצרט**
 (אר.סי.איי. 4542).

הוא רוצה להוכיח שהוא יודע לעשות
 הכל, שסימון וגרפונקל (המתבגר) יכולים
 להפוך תחת ידיו לוואגנר, לקופלנד או
 לקוסטלאנץ. שהוא מסוגל לחקות בהצלחה
 את צליליהן של כל תזמורת הענקים בעבר,
 כמו גלן מילר, וודי הרמן, טומי דורסי,

מאנצ'יני

אחרי הפנתר הוורוד

ואפילו לחקן אותן במיתרי-מאנצ'יני ובי-
 שמאלץ מאנצ'יני. למה לא לעשות מישו
 כוכב עליון כמה געומות צועניות, עם
 פתיחה של ההולנדי המעופף? ובעצם, למה
 לא לעשות זאת, אם הוא יודע לעשות זאת?
 יש כאן רק שאלה קטנה אחת: מה
 בעצם קרה למאנצ'יני, היוצר המקורי של
 פיתר גאן, טעודה בטיפאני או הפנתר
 הוורוד?

פרסום דר. יעקבסון

take your TIME

TIME - תוצרת דובק, הסיגריה המובחרת הצועדת בראש, הרחק לפני כל סיגריה אחרת

על יזוה בארץ-הפלואות שתתה מן הבקבוק הקטן, והתכווצה. היא ירדה לגודל של 25 סנטימטרים. לאחר מכן אכלה את העוגה, וגדלה עד לגובה של שלושה מטרים. אחר כך ניפנפה במניפה, ושוב הפכה זעירה. כימעט וטבעה בדמעותיה. אחר כך שתתה מבקבוק אחר, וראשה הלם בתיקרה. אז אכלה מן העוגיות הקטנות והתגדמה. **אבל היא לא ידעה איך לחזור לגודלה הנורמלי.**

דומני שיהם * * * צה"ל דומה קצת לבעייתתה של עליזה. **אנו מסתכלים בצה"ל דרך ה"משקפת" — והנה הוא אליז אדיר. אחרינו אנחנו הופכים את המשי קפת, מסתכלים בצה"ל מן הצד השני — והנה הוא שוק.**

יום אחד עורכים לצה"ל אורגיה של עבודת-אלילים. מוציאים בסיסנות אלביר מים דוחים, ממלאים את העיתונים במא-מרייחנפיה על אל"מ פלוגי ותא"ל אלמוגי, עד שעצם איזוכר שם צה"ל מעורר קבס. למחרת היום עורכים אותם אנשים את האורגיה ההפוכה, מתעשרי-האלבומים מת-חרים ביניהם באנטי-מיליטריזם אופנתי, והמקום שהיה מוקדש למאמרי החנופה לאלופים מוקדש עתה באותם העיתונים למאמרי השמצה על אותם האלופים. **אני מציץ דווקא את המשקפת, על שני צדדיה, ולחביט בצה"ל ובאדופיו בעין בלתי-מזויינת.**

הבה ונתעלם מן האורגיה ומן האורגיה הנגדית, ונגסה לברר לעצמנו מחדש מה יחסנו לצה"ל.

עד כמה קשה לקבוע במשותף יחס כזה, מוכיח הפולמוס שהתנהל בשבר עות האחרונים מעל עמודי שבועון זה בין שניים מידידי — אלי תבור ואלכס מסיס. שניהם שייכים למחנה-השלום — האחד כראש מערכת העולם הזה, השני כחבר הוועדה המרכזת של תנועת העולם הזה — כוח חדש. שניהם חיים במציאות הישרא-לית. שניהם היו חיילי צה"ל, ובכל זאת, הגיעו למסקנות שונות מאד על המצב

תיע את אויבי השלום במרחב, ולהכטיח את התעמקות יסודות השלום — עד אשר תיווצר מצי-אות-שלום מוצקה, שתאפשר פיי-רוק דרגתי של הצבאות והחיי מוש, תוך הסדר ואימון חדדי.

בינתיים אין כוחות-השלום שולטים בישראל, ולא הם המכוונים את מדיניות ממשלתה. זו נקבעת על-ידי שוחררי

משת ובאה, לשנות בעוד מועד את מדיניות הממשלה. להסביר לציבור שהבחירה היא בין שלום ובין סיפוח שטחים, להשיג הכרעה דמוקרטית נגד גולדה, דיין ושות', אם נישל במשימה זו, לא נוכל לחנוץ את ידינו ולומר: אנחנו לא שפכנו את הדם הזה. תדרוך אותו השאלה: האם עשינו די? האם עשינו את הכל? או שמא ביזבזנו חלק מכוחנו הדל במריבות אישיות טכנוגיות ובקטטות כיתתיות?

ברלב ודדו: יותר טוב מידישע מאמע

אך אם תפרוץ המלחמה, עד אפנו ועד חמתנו, חרף מאמצינו ואזהרותינו — נצטרך שוב לסמוך

הסיפוח, המובילים בעין פקוחה לקראת מלחמה חדשה. הם מאמינים כי שארית אל-שייך (היא „אופירה“ המסופחת) חשר

הלאומנים הם החריגים. לפחות — בינתיים.

יסודות צה"ל הונחו בפלמ"ח ובחי"ש, בקיבוצי ההתיישבות העובדת של שנות ה'40 — והדבר הטביע על צה"ל חותם שלא נמחק עד היום, למרות כל ההשפעות הזרות מבחוץ. מי שפיקפק בכך, באה אותה ניצירה קלאסית, שיח לוחמים, והרגיעה אותו. לפחות — זמנית.

לא קל להסביר זאת בקמפוסים בארצות-הברית, שתושביהם רגילים לצבא אחר ולקצינים אחרים. לא קל להסביר שם שאני מקבל בברכה, ואף בשימחה, את הצטר-פות לממשלה של גנרלים מיקצועיים כמו ברילב ורבין — ומוכן להעדיפם בכל שעה על אורחים מושבעים כמו שלמה הילל ושימזון פרס, שלא לדבר על סבתא יורקת-אש כמו גולדה מאיר.

אנו חיים במציאות שלנו, ובמי ציאות הזאת יש גנרלים מיקצרי עיים שהם שוחררי-שלום יותר מי ידישע מאמע מיקצועית.

זאת אינה אידיאלוגיה, זה אינו מתאים למיתוס-סדרם זו של דוקטרינת-איימפורט, שאפשר לייבאה לארץ יחד עם פלאקאטים אופנתיים.

אבל זוהי המציאות, שבה אנחנו מחויבים לכלכל את מעי-שינו ולמלא את חובתנו למען ה-שלום.

מציאות זו היא לרועץ בעיני הימין הריאקציוני והשוביניסטי. אין הוא רוצה להשלים עם העובדה שקומץ הגנר-לים, האכס-גנרלים והדה-גנרלים הדוברים בשפתו — הם החריגים בארץ. הוא היה רוצה להטביע את חותמו על צה"ל כולו, או לפחות על הקצונה המיקצועית.

לשם כך הם צריכים לכרות תהום בין צה"ל ובין תנועת-השלום הישראלית. **מי שעוזר להם בכך, מבצע פשע כדפי השלום ומחולל אסון היסטורי.**

במידה שהיתה לי אייפעס השפעה כל-שהי על תנועת-השלום הישראלית, מאז קום המדינה ועד היום הזה, השתמשתי בה כדי למנוע אסון זה, כדי לבצר את יחסי-הערות בין צה"ל ותנועת-השלום. **לא פעם קראו לי, בשל כך, בשם**

עולית עכולה חאקי

„מיניטריסט" — גם בחו"ל וגם בארץ. שיקמתי את המחיר — מחיר קטן מאוד בהשוואה לגודל המשימה.

הרמטכ"ל השני של צה"ל הטיל לפני 21 שנה חרם טוטאלי על העולם הזה. סגן שר-הביטחון שימזון פרס התמיר חרם זה, ושר-הביטחון משה דיין מקיים אותו עד היום. המטרה היתה לא רק לפגוע בכוחנו מבחינה כלכלית, אלא גם להפריע להפצת רעיונותינו בקרב חיילי צה"ל.

אולם חרם זה נכשל טוטאלי. העולם הזה נפוץ בכל רחבי צה"ל, בין קציניו וחייליו. התנועה שקמה על ברכי שבועון זה זכתה באלפי קולות של קצינים וחיילי-ליס, ובלעדיהם לא היתה יכול להשיג את דבר השלום — גם בשמם! — בכנסת הקדומת והנוכחית.

חשוב מזה: כאשר קמנו והת-רענו בפומבי נגד מעשי-הזוועה כי כפרי-קאסם ומעשי-השרירות בעזה, וכאשר התרענו בדרך פדית נגד מעשים מפוימים אחרים — מצאנו אוזן קשבת אצל מיטב אנשי צה"ל. האשמים הוכחו למישפט, ונקבעו כללים ברורים למניעת מעי-שים כאלה.

כל זה ממלא תפקיד חשוב בעיצוב דמות המדינה, ההברה והצבא. וכל זה אפשרי מפני שלא הנחנו לאיש לכרות תהום בינינו ובין הצבא, ומפני שגם הקצינים הלאומניים ביותר מאמינים בסתר-ליבם שאנו פטריוטים לא פחות מהם, ודואגים לביטחון המדינה לא פחות מהם.

תנועת-השלום שייכת לצה"ל, (המשך בעמוד 16)

על צה"ל, על אנשי הקבע והחובה והמילואים, כדי לשמור על קיום המדינה ועל חיי אזרחיה.

מתוך תקווה שאחרי מלחמה כזו, יקיא הגוף הלאומי סוף-סוף את הפוליטיקאים שוחררי-הסיפוח, ויתמסר למשימה הגדולה של דורנו — השגת השלום.

צה"ל אינו אליז, אינו פרה קדוי שה, צה"ל הוא מכשיר. מכשיר שהממשלה — שנבחרה בדרך דמוקרטית — יכולה לנצל לטוב או לרע, למען הסיפוח או למען השלום.

מכשיר שהוא חיוני לקיומנו הי-לאומי.

וזהי ההנחה הראשונה.

הנחת-היסוד השנית: יחסי-הערות השוררים בין צה"ל ובין תנועת-הש-לום בישראל הם פיקדון שאין יקר ממנו. **בגלל נסיבות-הידתו של צה"ל ומיכנה המיוחד, שונה צה"ל מכל צבא אחר בעולם.**

ברוב הארצות הדומות לישראל, הצבא הוא כוח-המחץ של הימין הלאומני, אוי-בס-בנפש של כוחות-השלום. גנרל אמרי-קאי, צרפתי, יוני — כן, גם גנרל מכטיק-אי! — שייך אוטומטית למחנה-המלחמה בארצו, למחנה הריאקציה הסוציאלי. את החריגים אפשר לספור בכל מדינה באצי-בעות הידיים.

די לחשוב על דמויות כמו יצחק רבין וחיים ברילב, על אדפי קצי-ני-המילואים המעוררים בחיי הצי-בור, על חברינו בכל יחידות צה"ל, כדי לזכור כי אצלנו אין המצב כך. אצלנו הריאקציונרים

בה יותר מן השלום — ופוסלים ממילא כל שלום שייחייב את הממשלה להתחזיר את השטחים הכבושים. האלטרנטיבה היא, כמובן, מלחמה חדשה.

מה יהיה יחסנו לצה"ל במלחמה כזאת? **תהיה זאת בעייה מצפונית קשה, בעייה שכבר עמדתי בפניה פעמים בחיי.**

ב-1947 כתבתי ספר קטן, בו הטפתי לראשונה לאיחוד המרחב השמי, הוהרתי בפני מדיניות שתוביל למלחמת-נצח בין שני העמים בארץ.

אולם כאשר פרצה המלחמה, התגייסתי לגרודי ההגנה, ומילאתי בלי היסוס את חובתי כחייל ביחידה קרבית.

כי האלטרנטיבה היחידה היתה השמדת היישוב העברי.

בפני ברירה דומה עמדנו כולנו ב-1967. במשך שנים הוהרנו, מעל עמודי שבועון זה, שהמשך המדיניות הרשמית יוביל בהכ-רח למלחמה חדשה. הטלנו בפה מלא חלק מן האחריות לכך על שכמ ממשלת ישראל, אולם כאשר פוץ המשבר של מאי 1967, והמלחמה הפכה בלתי-נמנעת, תמכתי ב-מלחמת-המגן.

כי האלטרנטיבה היתה, שוב, השמדה.

זהו הכלל העליון: **אנחנו רוצים בשלום במרחב, למען מדינת-ישראל, למען קיר-מה וביטחונה — וזא עז קיברה.**

לא המתים יהללו יו, ולא להרוגים דרוש שלום.

במצב הנוכחי, מוטלת עלינו חובה קדושה למנוע את המלחמה הממש-

בצה"ל, על תפקיד הביקורת הציבורית ועל היחס לאלופים.

חילופי-הדברים האלה עוררו בוודאי רבים למחשבה עצמאית על נושא זה. הם המריצו גם אותי לחשוב מחדש על הנושא כולו.

הנושא האמיתי: לא מאמר השמצה מפויים, שנכתב ופורסם בקלות-ידעת אופנתית, אלא הגי-שה הנכונה של מחנה-השלום לצה"ל, במציאות המדינית והמור-סרית של סוף 1971.

אני רוצה להרהר על כך בקול רם. אתי חיל בקביעת כמה הנתונית-סוד.

* * *

הנחת-היסוד ראשונה: צה"ל עדיין איננו מכשיר מיותר. הוא עודנו חיוני לקיום המדינה בימי מלחמה ושלום. איננו, מעולם לא היתה, פאציפיסט. אני מכבד את אומץ-ליבם המוסרי של סר-בניי-מלחמה מטעמי מצפון (כימעט ואמר-תי: כמה מהחברים הכי טובים שלי הם סרבני-מלחמה!) — אך איני מסכים לדעי-תם מבחינה מעשית ומוסרית.

ההגיון שלי אומר לי: אם אני שייחמצפון ויפקרן מועד עצמם את הנשק, יפול העולם כולו בירי הי-נבלים, העריצים, המרושעים. על כן חייבים אנשי-המצפון לשאת נשק, וזנהל מדיניות שתמנע מדי-חמה והשתלטות הרשע.

אילו היה השליטון בישראל עובר לידי אנשי-המצפון, ואלה היו משיגים שלום-אמת — גם אז לא היו מפרקים את צה"ל בן לילה.

צה"ל היה דרוש להם כדי דהרי

כל אורח ישראלי נאמן, חייב היה להודיע לשמע הדברים שהשמיע שריהבסחון משה דיין בטלוויזיה ביום השישי האחרון. ניתן היה להבין מדבריו, שסכנה נוראה מרחפת על מדינת ישראל. מצד אחד מאיים עליה נשיא מצרים, סאדאת, בחרי דוש האש, ומצד שני מאיימים עליה שרי האוצר ותומכיו בקיצוץ הוצאות הבטחון. אפשר להחליט שלא להקים יחידה נוספת של 100 טנקים, אמר דיין, ואז ייחסכו 8 מיליון ל"י."

מזימתו של שריהבסחון נעשתה עכשיו ברורה. הוא רוצה לקצץ למשה דיין הקמ"ח של יחידות טנקים נוספות, כדי שלא צה"ל לא יהיה במה להתמודד עם סאדאת ומסייעיו הרוסיים. מלחמת צללים. היתה זו הדמגוגיה במיטבה. שכן דיין יודע יותר טוב מאחרים, שאף אחד אינו רוצה לקצץ לו הקמת יחידות טנקים נוספות. הקיצוצים שמבקשים לעשות בתקציב הבטחון לא נועדו לקצץ בצה"ל אלא בתקציב מערכת הבטיחון — שאינו זהה בהכרח עם תקציב צה"ל. אפשר לקצץ בהשקעה בהקמת היחידות נוספות בשטחים, אפשר לקצץ בפירוטו הראות של משרד הבטחון, אפשר לקצץ במבנים מפוארים, ואפשר לקצץ, כפי שהעיד השבוע אלוף (מיל.) מתי פלד, בפיתוח מערכת נשק שבעיותיה דומות עקרונית לבעיות ייצור הרכב בישראל... כשמשרד הבטחון יממן השקעות עצומות להרכבת המערכת בארץ, לגבי רובו של הציבור בישראל היתה המלחמה על תקציב הבטחון מלחמת צללים. שתנוגת ופריטיה לא הובאו לידי עתה. להתניב במצב כזה בפומבי, כפי שעשה דיין, ולהפתיר את העם שעומדים להפסיק את התעצמותו של צה"ל, זה הרי בה יותר מטעם רע. זה זילול בתבונה של העם הזה.

מפלגות

הסוציאליזם המהפכני

מול הסוציאליזם ההומאני

הוויכוח נושא אופי של ויכוח אידיאלי-לוגי. לקראת המועצה הרעיונית של מפ"ם, העומדת להתכנס בסוף חודש זה כדי לקבוע את נוסחת הסוציאליזם בו תדגול המפלגה, פרץ במפ"ם דו-קרב מילולי חסר תקדים. זה מול זה נערכו שני מהגרי מפ"ם אחד מחנה, הסוציאליזם המהפכני נ"י בראשותו של מנהיג מפ"ם הישן (75) מאיר יערי, ומצד שני מחנה, הסוציאליזם ההומאני בראשותו של סגן-המנהיג, יעקב חזן (72).

בפעם הראשונה התפלגה, ההנהגה היסטורית של מפ"ם. הודה השבוע יערי, במאמר תוקפני בו ענה לתוקפני בשבועון המפלגה חזן: "לא הסכמתי להיות שותף (לוועדה המכינה של המועצה) משום שאני נגד מוכן לשאת באחריות למפנה חד בהנהגת רכבת הארצות הסוציאליסטיות, שהחרי חזן היה היוזם לו, מבלי להידבר איתי מלכתחילה כנהוג בינינו זה עשרות שנים." קודם לכן הודיע יערי כי לא יציג עוד את מועמדותו כמוזכר המפלגה בוועידת הקרובה.

פשיטת רגל רעיונית. הוויכוח על "הערכת הארצות הסוציאליסטיות" שנהגה כאנכרוניזם, שיקף מחלוקות הרבה יותר עמוקות במפלגה, שמא הצטרפה למערך, איבדה את ייחודה באופן רעיוני ומעשי כאחד.

מחלוקת זו ביטא מכתבו של אולק נצר, חבר קיבוץ מרע, אותו מכתב שצונזר ונפסל מלהופיע בהשבוע בקיבוץ הארצי. נצר, הגיב במכתב בלשון חריפה על מאמר של חזן בו ניתק את עצמו מהזיקה לברית המועצות, ומתחייב שבמהות של הדרך הסובייטית לסוציאליזם. כתב נצר במכתב שנפסל: "לגבי מנהיגים רעיוניים כחזן ואחרים, זוהי הודאה מפורשת בכך, שכל דרכם הרעיונית בשטח הסוציאליזם, לא למעשה כל מהותם האידאית, היתה מוטעית. אם יש מצב המתייחס להקרא, פשיטת רגל רעיונית מוחלטת, קשה להעלות על הדעת מצב מובהק יותר ממצבם..."

קלוד ליפסקי

שהיה יועצו לשעבר של פומפידו. עבור פומפידו חשוב לחסל את השערוריה במירות ולהעניש את ליפסקי לפני שתחל שנת הבחירות ב-1973, כדי שלא ינצלו את הפרשה נגדו.

מדוע היתה ישראל צריכה לסייע לפומי פידו בתוכניתו זו? אין כל סיבה הגיונית לכך מלבד הרצון להצביע על "שיפור האווירה" עם צרפת. העובדה שאישרור האמנה בא בד בבד עם פיצוץ הדיעה על המשא-ומתן הסודי עם הצרפתים לשימוש בתמורת 50 חי"מיראזיים המוקפאים בצרפת לרכישת חלקי חילוף, העידה כי נעשתה כאן עיסקת חבירה חשאית. הצרפתים היו מוכנים ללכת לקראת ישראל בניגוד למיראזיים (אם כי לא עד כדי מסירתם לישראל) תמורת הסגרת ליפסקי. אין להעלות על הדעת שהסניאט הצרפתי היה מאשר את האמנה לולא היה סמוך ובטוח כי אחרי האישור יוסגר ליפסקי לצרפת.

העקרון לפיו אין מדינת ישראל צריכה להיות מקלט לעבריינים ופושעים יהודים מרחבי העולם, חל גם על ליפסקי. לפי עקרון זה, אילו היתה קיימת אמנת הסגרה בין ישראל לצרפת, היה על ישראל להסגיר גירו כדי שישפט במדינה בה מחשידים אותו בביצוע עבירות כלכליות. אבל ברע בו גרמנת קנוניה פוליטית להסגרת האיש, הופכת כל הבעיה מבעיה עקרונית-מוסרית לבעיה פוליטית. אם שתי ממשלות מוכנות לענות את חוקיהן לצורך

מה מסתתר מאחורי עיסקת ההסגרה

של קלוד ליפסקי לצרפתים?

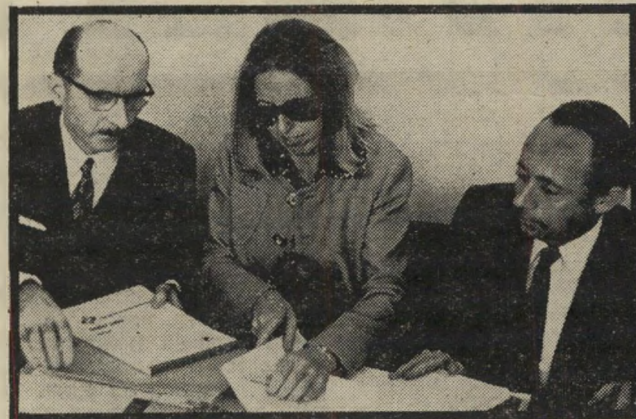
ה"סיזון"

פוי שם לעונש מוות, אלא אם כן יובטח לה מראש שבמקרה שירושע בדין, לא ייגור עליו עונש מוות. סעיף שני בנוסח האמנה, שהצרפתים לא יכלו להסכים לו, היה הסעיף שקבע כי כל מדינה תסגיר לשניה אפילו אורחים שלה עצמה, אם בזמן שעברו את העבירה בגללה מבקשים להסגירם, היו אורחיה של המדינה המבקשת את ההסגרה. כלומר, אילו היה הסכם זה מאושר, יכלה צרפת לבקש מישראל להסגיר לידה אורחים ישראליים, המואשמים או חשודים בביצוע עבירות כשהיו עדיין אורחים צרפתיים. מכיוון שעל סעיף זה חל עקרון ההדדיות, היה פירוש הדבר שגם על צרפת להסגיר לידי ישראל אורחים צרפתיים, שביצעו עבירות בהיותם ישראליים. מאחר ולצרפתים נראה סעיף זה כפוגע בריבוי נותם, ומאחר וסעיף כזה אינו מופיע באף אחת מאמנות ההסגרה עליהם חתמה צרפת, סרבה צרפת לחתום על האמנה.

ערב יום הראשון השבוע, נערך במשרדהחץ בירושלים, טכס חפז ומבוהל, שנועד כביכול לבשר על פתיחת שלב חדש ביחסים בין ממשלות צרפת וישראל: טכס אישור אמנת ההסגרה בין שתי המדינות. למעשה ייחרט טכס זה בהיסטוריה הי משפטית של ישראל, כיום בו אימצה ממשלת ישראל את שיטת ה"סיזון" מתקופת המנדט הבריטי כשיטה מדינית. המיסך מן עליו חתמו שריהחץ אבא אבן ושגי ריי צרפת בישראל — שלמרות יום השבוע הרשמי שלו הטריח את עצמו עד לירושלים — יהיה תעודת קלון שתעיד לדורות על מעשה נבלה שנעשה בשם החוק: מכירת אדם תמורת המחיר המפוקפק של נורמליזציה ביחסים עם מדינה מתנכרת ועוינת.

כאשר החל השבוע, בבית-המשפט באש"קלון, תהליך חיקור הדין של קלוד ליפסקי, איש-העסקים היהודי שנמלט לישראל מן צרפת, אחרי שעסקי קרנות הנאמנות שלו הסתכסכו וגרמו לשערוריה פיננסית ומדינית בצרפת, היה ברור כי תהליך משפטי זה לא ישנה עוד מאומה. הוא יכול רק לדחות בכמה שבועות או חודשים את הקץ. והקץ במקרה זה כבר הוכרע מראש. בהסיכסך חשאי בין ממשלת ישראל וצרפת: קלוד ליפסקי יוסגר לממשלה הצרפתית, לולא היה הדבר ברור וחתום, לא היתה

הנהגה, תוך זמן קצר, חדלה צרפת להקפיד על עקרונות החוק שלה. היא היתה מוכנה לפתע לאשר את ההסכם עם ישראל, על התנאים המנוגדים לחוקתה הכ"לולים בו, וזאת ללא כל הסתייגויות וזיכור. תוך שעות ספורות זכה החוק באישור הנשיא פומפידו. את אנשי החוק הצרפתיים, שיכלו להתקומם נגד אישור האמי

דורשי הסגרתו של ליפסקי בעת חיקור הדין באשקלון. משמאל לימין: לואי גוני הצרפתי, נציגת שגרירות צרפת בישראל, ועלי נתר, סגן פרקליט המדינה, המייצג את משרד המשפטים.

משחק פוליטי, הופך המוסגר בכוח לקורבן פוליטי הראוי למקלט פוליטי.

הנסיון של חוגים רשמיים בישראל להדיף ליפסקי כאלו ליפסקי הוא בן לאם נוצרית, שהתחתן עם נוצרית בכנסיה והטיביל את בניו כנוצרים, הוא נסיון גועני מכוער (שאינו עומד גם במבחן חוק הש"בנות המתוקן) למנוע התנגדות ציבורית בישראל להסגרתו של ליפסקי לצרפת. אמר ליפסקי השבוע: "אם הייתי יודע שתמורת הסגרתו תקבל ישראל את חי"מיראזיים, הייתי נוסע מרצוני לצרפת. אבל אתם צריכים לדעת להכיר את צרפת. לא תקבלו ממנה אלא אצבע משולשת!" האשלה אינה שאלה של מחיר. באשרה את אמנת ליפסקי, הפכה ממשלת ישראל לשותפת במעשה נבלה, המבזה את המוסר יום יותר מאשר את הקונוים.

המוסגר

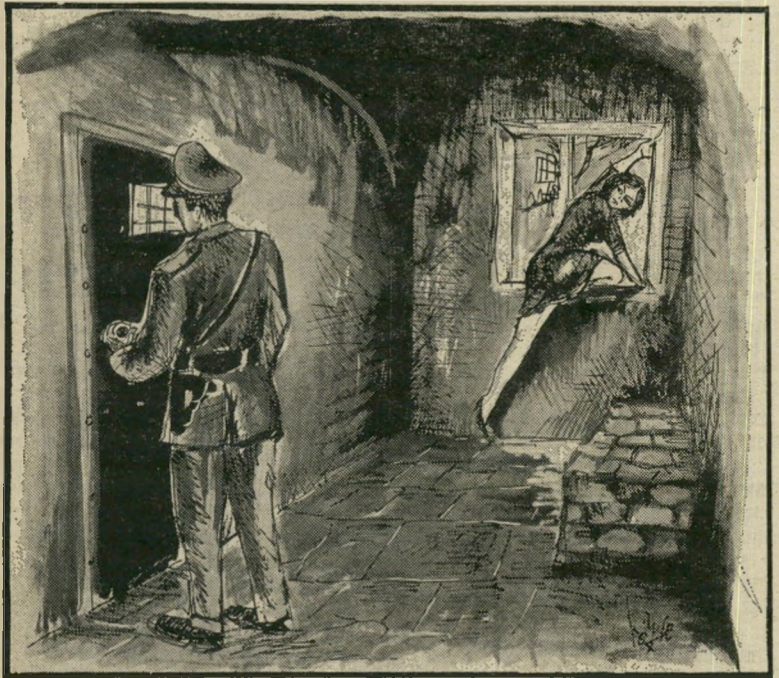
קלוד ליפסקי (במרכז) בין שני פרקליטיו, עורכי-דינו הצרפתי יוהנס אמבר (מימין) ועורך-דינו הישראלי חיים שנהב. ברור שצרפת לא היתה מאשרת את הסכם ההסגרה לולא הובטחה לה הסגרתו של קלוד ליפסקי.

ממשלת צרפת מורה בשבוע שעבר ליסנאט הצרפתי לעשות מעשה הסרת-קדים: לאישר כנהילות את אמנת ההסגרה עם ישראל, ראל, אותה סרבה צרפת לאשר במשך 13 שנים, אחרי שבישראל כבר חתמה עליה.

יריבים של הצרפתים לאשר את הסכם ההסגרה עם ישראל לא נבע מלכתחילה מטעמים מדיניים. בנוסח ההסכם המקורי, שנחתם בידי ישראל לפני 13 שנים, היו שני סעיפים, שהצרפתים לא יכלו להסכים להם. בגלל השיטה המשפטית המיוחדת שלהם, השונה מזו המקורית בישראל ובמרבית מדינות המערב, שם נהוגה שיטת המשפט הבריטית. מאחר ובצרפת לא בוטל עונש המוות כמו בישראל, תבעה ישראל שלא תחוייב בהסכם ההסגרה להסגיר לצרפת אדם הצי

כך נתגלתה הרשת
ציורים אלה ליוו את הכתבה ה"דימונית" של העולם הזה בימי פרשת לבון, שנשאה את הכותרת, "פרשת אלכסיס". סיפור זה גילה אז את כל העסקי הביש לפרטי פרטי, אך ייחס אותם לפרשה דמונית שאינה, כביכול, בין יוון ותורכיה. בתמונה זו נראה איש הרשת כשפצצת-התבונה נדלקה בכיסו, והביאה לתפיסתו. כמו במציאות, קרה הדבר בכניסה לקולנוע. הקולנוע האמיתי נקרא "ריאן", לא "לידו". כרמז, נקרא הסרט "האדם השלישי".

מרסל מנסה להתאבד
בציור אחר שנלווה לאותו סיפור, נראית גיבורת הרשת כשהיא מנסה להתאבד בקפיצה מהחלון. דבר זה התרחש במציאות, כשמרסל ניסתה להיחלץ מחוקריה.

ממלכתית בעניין נתיבי נפט, והמערכה נגד י.ש. שפירא מצד ותיקי רפ"י.

האפי אנד

תהיה הדיעה על חוסר-האחריות ור הטיפשות הפלילית של מחוללי העסקי הביש כאשר תהיה, דבר אחד ברור: אנשי הרשת פעלו מתוך מניעים אידיאליסטיים. האמינו שהם מוסרים נפשם למען ישראל. לכן יכלו אורחי ישראל לשמוח השבוע — במאוחר — על שיחורם מסבלותיהם. נשואיה של מרסל גיניו, הנערה שבילתה את מיטב שנותיה בכלא, מסמנים "האפי אנד" אמיתי. הכל עובר — מלבד הפרשות עצמן.

מחברי מס': "אין לפועל היום מה להפ"י סיד — מלבד בית-החרושת לכבלים שלנו" מס' היא עסק כלכלי טוב מכדי לפרק. מה שברור הוא שיעקב חזן לא יהיה יורשו של יערי. אם יפרוש יערי יאלץ חזן להסתלק עמו. הטרנדית של מס' היא שאין לה יורשים בעלי שיעור-קומה. שיהיו מסוגלים לרשת את שניהם.

היחס למפלגת העבודה. בעוד חזן ותומכיו חותרים לקראת איחוד עם מפלגת העבר מבקשים תומכי יערי לשמור על ייחור דה של מס'. אלה שניבאו סכנת פילוג למפלגה, עשויים להתבדות. האינטרסים הכלכליים של המפלגה וקביוציה הם כל כך חזקים שיש בהם כדי למנוע כל פילוג. אמר אחד

העסק הביש קם לתחייה

HAPPY END

חבלה מצריים. לצורך זה היה על האדם השלישי להש"י תמש ברשת-ריגול, שהוקמה קודם לכן, על-ידי אדם שהופיע במצרים בשם "ג'ון דאר-לינג" ששמו האמיתי הוא אברהם דר. חברי הרשת היו יהודים מצריים צעירים, ציונים גלגלים כולם. בראש רשת זו עמד יהודי-קראי, הד"ר מארווק. חברי-הרשת עצמם התנגדו בחריפות ל"תפקיד שהוטל עליהם. אולם הם שוכנעו כי זהו תפקידם למען ישראל, והסכימו לבצעו. שורה של פצצות הונחו והתפוצצו בלי תקלה. הפרשה נתגלתה כאשר אחד מאנשי הרשת ניסה להכניס פצצת-תבערה לבית-קולנוע. אולם הפצצת נדלקה בכיסו בפתח הבניין. בלש מצרי, שהוצב במקום בעיקר בות אמצעי-הזהירות המוגברים של שלטון מצריים, תפס את האיש. האדם השלישי הצליח להימלט, בנסיבות המשמשות מאז רקע לוויכוח סוער בשרותי הבטחון הישראליים. (לאחר מכן הורשע בישראל בעבירה ביטחונית, ויישב 12 שנים במאסר).

אולם כל חברי-הרשת נתפסו. נחקרו תוך עינויים, הורו במעשיהם, שניים נתלו. האחרים נדדו לעוני-מאסר ארוכים.

תלייה ותגמול

כ7 הפרטים האלה פורסמו בהרחבה בעיתוני מצריים. נאסרו לפירסום בישראל. היו לדברים תוצאות מרחיקות לכת. משה שרת, שעמד אז בראש הממשלה, ניסה למנוע את תליית הנדונים. לשם כך הפעיל מתווכים שונים, שקיבלו את הרושם שגמאל עבד-אל-נאצר אינו מתכוון להחמיר. אולם המנהיג המצרי מצא את עצמו במצב ביש: זה עתה תלה את מנהיגי האחים המוסלמיים, שהתנקשו בחייו. הוא חשש לחון את "המרגלים הציוניים", שמא ייאשם בפחדנות וכניעה לישראל. הוצאתם להורג של אנשי-הרשת גרמה לו זעזוע בירושלים. בן-גוריון, שחזר משדה-בוקר למשרד-הביטחון, איפשר למשה דיין לבצע פעולת-תגמול מוחצת בעזה, בה נהרגו גו עשרות חיילים מצריים. פעולה זו דחפה את עבד-אל-נאצר להתקשר לראשונה עם ברית-המועצות, לקבל ממנה את וזם ה"נשק, ששינה מאז את פני המרחב והעולם, וגרם בין השאר למיבצע-סיני.

אותה שעה העיבה הפרשה על יחסי ירוש"ל-ישראל. אייזנהאואר ודאלס התרגזו — ורוגז זה בא לגילוי כתגובה האמריקאית על מלחמת-סיני, כאשר עשו אייזנהאואר וכרושצ'וב יד אחת כדי להכריח את ישראל לסגת מכל השטחים שכבשה.

מ.עסק"ל.פרשה"

בזירה הפנימית היו התוצאות מרחיקות-לכת לא פחות. כאשר התפוצצה הפרשה, גרמה לבהלה בחוגי השלטון. שר-הביטחון פנחס לבון טען שלא נתן הוראה זו, וכי בוצעה על-ידי "הקצין הבכיר" (ראש אמ"ן, בנימין גיבלי) על דעת עצמו. בעקפין הוחשד ה"רמטכ"ל, משה דיין, שפיברק את כל העניין אך מצא לעצמו אליבי נוח בנסיעה חסרת-שחר לארצות-הברית. בבירורים שנעשו אז, הוכרח לבון להת"י פטר. בן-גוריון הוזעק משדה-בוקר, נטל לידי שוב את משרד-הביטחון. בפ"ב, 1955, עברו שנים, עד שהועמד האדם השלישי למישפט סודי על העבירה הביטחונית ש"ייוחסה לו (שלא היה לה קשר עם העסקי הביש). במהלך המישפט גילה האיש כי

פרשות ישנות אינן מתות לעולם. ביחוד בישראל, שהסכה זה מכבר ל"ארץ קלאסית של פרשות. מי רצח את ארלוזורוב (בשנת 1933)? מדוע פורק הפלמ"ח (בשנת 1948)? מי נתן את ההוראה (בשנת 1954)? שאלות אלה ממשכות להדהוד בארץ, מת"י עוררות מחדש כל כמה חודשים, רמות וחזקות כמו ביומן הראשון. השבוע הגיע שוב תורה של השאלה השלישית — "מי נתן את ההוראה?" "העסק הביש", פרשת הריגול והחבלה במצריים של 1954, קמה לתחייה בגוף גיבור, לראשונה פורסם כי אסירי-מצריים נמצאים עתה כולם בישראל, וכי הדמות הרומנטית ביותר של הפרשה, "מאטה-ארי הישראלית", מרסל גיניו, עומדת להינשא בישראל, בנוכחות ראש-הממשלה. רבים ידעו כי האסירים הגיעו לישראל זמן קצר אחרי מלחמת ששת-הימים — אחרי שישראל התעקשה שלא להחזיר את שובייה-מלחמה המצריים אלא תמורת שיח"ר אסירים אלה. אך דבר בואם של ה"אסירים לארץ לא הותר עד כה לפירסום. עם הופעת תצלומיהם הישנים של האסיריים בעיתוני ישראל — חזרה זצפה הפרשה שגרמה למיפנה היסטורי ביחסי ישראל-ערב ב"1954, וזעזעה את אמות הסיפים של ה"ממשלה ומפלגת-השלטון ב"1961.

רקע העסק

לחל מסוף 1953 קרו כמה דברים, ש"י עוררו פאניקה בחוגי השלטון בישר"ל. כעבור שנים נתברר בלי כל ספק כי היתה זאת פאניקה מגוחכת — כמו פאניקת קות רבות מאז. כגון פרשת המדענים ה"גרמניים ועוד ועוד.

כפי שטענו החוקרים במשפט קהיר, עמ"ד הבריטים לפנות את הבסיסים הי"י צבאיים העצומים, שבהם החזיקו עד אז באזור תעלת-סואץ. בישראל חששו כי ה"נשק הרב הנמצא במחסנים אלה יפול בידי המצרים, וישנה את מאזן-הכוחות לרעת ישראל. (ברור כיום שהיתה זאת היסטריה מפורקת, כי נשק מיושן זה היה חסר כל ערך בידי הצבא המצרי).

באותה שעה השתדלה הממשלה האמריקאית החדשה, בראשות הנשיא אייזנהאואר ושר-החוץ דאלס, להתקרב לממשלת הקצ"י נים, שקמה במצריים אחרי המהפכה.

בישראל חששו שהתקרבות מצרית-אמריקאית תהיה אסון לישראל.

בפירסומים בעיתונות וזה נאמר כי על כן הוחלט לעשות פעולה, שתשמש מטרה כפולה: תמנע בעד הבריטים לחתום על הסכם-הפנינו עם מצריים, ותפוצץ את הידידות המצרית-אמריקאית החדשה. כל זה באמצעים ילדותיים ממש.

מה היתה ה"הוראה"?

לחוקרים בקהיר טענו כי ביוני 1954 נשלח למצריים האדם שזכה לאחר מכן לתואר "האדם השלישי" (שהול"י פיע במצריים בשם פאול פרנק). הוטל עליו לפוצץ פצצות במוסדות אמריקאיים ו"בריטיים בקאהיר ובאלכסנדריה, בצורה ש"י תעורר את הרושם כאילו אלה הם מעשי-

"הפירסום הראשון על עיסקה זו ניתן בספרו של אורי אבנרי, מלחמת היום ה"י שביעי (ישראל בלי ציונות) שפורסם ב"ארצות-הברית ב"1968, ובמהדורות העברית בארץ כעבור שנה.

האם אפשר להעלות על הדעת מצב שבו חובה על אדם להודות בכשלוננו ולהתספר יותר מאשר במקרה זה? כיצד יוכל אדם להנהיג תנועה ולקוות שיתחשו ברצינות לשיקול דעתו, כאשר הוא עצמו מוכיח כי שיקול דעתו בעבר — עליו ניהל ככה ובעשנות מלחמת-חורמה באלה שאמרו אז את מה שהחל אומר היום —

1785

השבוע העולם הזה

10	9	8	7	6	5	4	3	2	1
		15		14		13	12		11
			19			18	17		16
25			24		23	22		21	20
	30			29		28			27
									26
		35			34	33	32		31
							38	37	36
			39						
				42				41	40
			50	49	48	47	46	45	44
			56	55	54		53		52
					59	60		58	57
					64	63	62		61
			69	68	67		66		65
			74	73	72		71		70
					77				75

את פיתרון התשבץ יש לשלוח לת.ד. 136, תל-אביב, ולציין על גבי המעטפה: "תשבץ 1785". בין הפותרים יוגרלו פרסי ספרים.

מאוזן:

- 1) שר בממשלה, נמצא בחדשות. (5)
- חלק בפה. (7) בוש. (11) בעל מום. (12)
- מתגלית לאחרונה בארץ לעתים קרובות
- ובקנה מדה גדול. (15) ציפף, הידק. (16)
- רעל. (18) מקל, המשמש ככלי נשק. (19)
- דרגה צבאית. (21) יום המנוחה. (23) מקום
- נישא. (24) שטף מים רבים. (26) ישימו
- מלך. (29) מנהיג ציוני. (31) בכי. (32) נושא
- לשערויה צבורית המסעירה את הצבור
- בימים אלה. (35) חיה מבויתת. (36) אותו
- אכלו בני ישראל במדבר. (38) שאינו
- סמך. (39) תל חרבות. (40) ענן. (41) אדם
- נאיבי. (42) מוז, תבן. (43) צאצא. (44)
- תנור חימום. (45) עוות משפט. (49) נישא.
- (51) תנועת אוויר. (53) מכרסם מוזק. (55)
- קנה הבליעה. (57) כשאנים נלחמים ב-
- שכניהם, נלחמים בינם לבין עצמם. (59)
- מנהיג כורדי. (61) אריח לכיסוי גגות.
- (62) מרגיש. (64) תנועה קצרה. (65) סוף
- כל חי. (66) העבודה בבית המקדש. (68)
- בן הנכד. (70) חרדה, חלחלה. (71) אליה,
- דבר יוליוס קיסר בשעת מותו. (73) קרוב
- משפחה של האדם. (75) פסיחה על שתי הי-
- סעיפים, חוסר החלטיות. (76) תבואה. (77)

השבוע 1785

וזהו חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפורה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסור, כפל וחילוק יש למצוא איזו סיפורה מייצג כל סמל של ריבוע.

$$\begin{array}{|c|c|} \hline \text{X} & \text{X} \\ \hline \end{array} - \begin{array}{|c|c|} \hline \text{X} & \text{X} \\ \hline \end{array} = \begin{array}{|c|c|} \hline \text{X} & \text{X} \\ \hline \end{array}$$

$$\begin{array}{|c|c|} \hline \text{X} & \text{X} \\ \hline \end{array} + \begin{array}{|c|c|} \hline \text{X} & \text{X} \\ \hline \end{array} = \begin{array}{|c|c|} \hline \text{X} & \text{X} \\ \hline \end{array}$$

$$\begin{array}{|c|c|c|} \hline \text{X} & \text{X} & \text{X} \\ \hline \end{array} - \begin{array}{|c|c|c|} \hline \text{X} & \text{X} & \text{X} \\ \hline \end{array} = \begin{array}{|c|c|c|} \hline \text{X} & \text{X} & \text{X} \\ \hline \end{array}$$

את התשובות יש לשלוח על-גבי גלויות בלבד לת.ד. 136, ת"א, ולציין על גבי הגלויות: "תשבץ 1785". הפתרון צריך להכיל את כל התרגיל במספרים. המועד האחרון למשלוח הפתרון — 23.11.1971.

בין הפותרים נכונה יוגרלו שלושה פרסי ספרים.

(המשך עמוד 13)

כי כל אנשים משרתים בו, ככל הדרגות, תנועת-השלום משפיעה על צה"ל, ומשתתפת במאבק על נפשו ורעותו.

לא פעם נתגלה כי אנשי-השלום הם חיילים טובים יותר במלחמת-מגן, מכל המיליטריסטים-בגרוש והקצינים-במיל. ה-מנדנים בכל ימות השנה בפעמוני הד-מגוניה הלאומית.

כמה זה, וזה טוב. כי כל זמן שזה ככה, יש מחסום בפני מזימות כוחות-המלחמה, ויש סיכוי לתנו-עת-השלום להפוך לכוח המנהיג את המדינה.

* * *

זה הן ההנחות שלי. אילו מסקנות נובעות מהן בוויכוח שהתעורר עתה? אין להשחית מילים רכות מדי על אותו מאמר בצהרון, שגרם לי סערה-יבוסים. אני פוסד אותו מבחינה מוסרית וציבורית.

הוא פסול מבחינה מוסרית, מפני שטפל על אדם אחד — והעובדה שהוא קצין בכיר בצה"ל אינה מעלה ואינה מורידה — צורר של חטאים, שאין לו כל קשר עימם. בדרך של רכילות בלתי-אחרתית, נאספו בכתבה סיפורים ושמועות מכל הבא ליד, שנגעו לאנשים שונים, והדביקה את הכל לאיש אחד.

אותו איש הוא מתנגד חריף של תנועת-השלום. הוא אסר על השמעת שירי-השלום הנחרד בתחום שילטון. אני עצמי חשפתי וגניתי שורה ארוכה של מעשיו ונאומיו, בשאלות כנגסת ובגילויים בשבועון זה. דווקא מפני שיש לנו נגד האיש הזה טענות כה חמורות, נגן עניו מפני השמצות בלתי-נכונות, ולא נעניק לו מעמד של מאתיר. במלך חמתנו למען מורה הנשק, נשמור על מורה נשקנו שלנו.

מבחינה ציבורית פסולה אותה כתבה עוד יותר. לא נאמר בה שהיא באה לתאר דמות מסוימת, אמיתית או דמיונית, שהיא חריגה בצה"ל. הקורא הנורמלי מוכרח לקבל את הרושם שהכתבה באה לתאר מצב השורר בצה"ל כולו, או ברובו, או לפחות בחלקו הניכר. שצה"ל הפך למוסד מושחת, המנהל בידי אלופים ורכושים, שוחרי-מותרות, מעורבים בעסקים שחור רים, בוני בנייני-ספר, מנצלי חיילים כמ-שרתים, הנוסעים אחרי חיילים בקרונות ממוגזי-אוויר, במקום לצעוק "אחרי!"

אם זוהי האמת — הרי זאת אמת מחרידה, שיש להתרועע עליה כמה מלא. כי אז יש לפרק את צה"ל, למק את כל קציני-הקבע שלו, ולכנות צבא עצמי חדש מ-ראשית.

אם אין זו האמת — הרי כתיבה כוזבתית זו היא השמצה חמורה.

* * *

יני אמין כי צה"ל הוא קדוש או טהור מכל טהור, וזהו טלית שכולה חאקי, וזה כודה תכנה.

בארבע וחצי השנים האחרונות עומד צה"ל בפני הסתערות של היידקים, המסו-גלים לסכן את בריאותו של הגוף החסון ביותר. רק רופא-כסיל או רופא-אליל יאמר במצב כזה: הגוף הזה חסין מפני כל פגע. הכיבוש הממושך המיוז על צה"ל תפקידים של צבא קודוניא-די. אין צבא בעולם המסוגל לשר מור דאורך ימים על מורה מוסרי בתנאים של כיבוש, כשהוא מושל באכזריות וזה. כל צבא אחר נד-בק, במצב דומה, בחיידקי ההתנו-נות, כסממנים של מותרות וני-צול ושחיתות.

סכנה זו חמורה שבעתיים בשעה שבר צמרת האזרחית של המדינה פושטת הש-חיתות בגלוי ובשחצנות. אשתו של הקצין הבכיר רואה את שכנותיה, נשות הפקידים הבכירים, מתחרות ביניהן בצריכה ראוי-תנית, בעקיפת מיסים, בחיים על חשבון הציבור, ברדיפה אחרי זכויות-יתר. כל צבא הוא חלק של החברה — וצה"ל מעורה בחברה יותר מכל צבא אחר בעולם. כי רוח רעה המהלכת איכום ברחוב האזרחי, משתדלת לחדור אז מחנות צה"ל. כל זה חמור עוד יותר בשעה שתקציב

הביטחון מגיע לשישה מיליארדים ומעלה, כשסכום של מיליון נראה כדבר של מה-בכך. גם שבראש מזרכת-הביטחון עו-מד שר שהוא עצמו משמש דוגמה אישית של חיית-מותרות, אדם עשיר שקנה לעצמו שם כמצפף על מוסכמות המוסר הציבורי. אין לקנא ברמטכ"ל המופקד על מוסר צה"ל במציאות כזאת, החייב לשמור על קציניו המיקצועיים לבל יעברו לסקטור האזרחי המפתה בשלל האפשרויות והש-חיתויות, הצריך לשמור על ערכים ומוסרות שגולדו במציאות שונה לגמרי.

האם הצליח? עד כמה הצ-יח?

* * *

אם יבוא אלי משהו ואמר שצה"ל לא נדבק בשום גילויים פסולים, אני-לו שהוא תמים או שקרן. צה"ל מורכב מכניאדם. בני-אדם מוגיבים על סביבתם. במצי-אות הקיימת, מוכרחים להיות גילויים פסולים, ואף תופעות של שחיתות.

משום כך לא הופתעתי כאשר החלו פושטים סיפורים על מסיבות שבהן שימשו חיילים כמגישים, על הופעת התופעה הב-ריטית הקרויה "באטמן" (חייל המשמש כמשרת קבוע לקצין). על הופעת כלי-מותרות במישרים צבאיים. אי-אפשר לי-התעלם מכך שפרשת נתיבי נפט אירעה תחת המיטריה של מימשל צבאי, כשהאח-ריות הציבורית רובצת על עור שר-הביטחון, מפקד-לשעבר צבי צור.

אני חושש שמתגלים פה ושם סימנים ראשונים להתהוות כת-קצינים "פרוסים", מזוינים בדרך-שה לרמת-מחיה של מנכ"לים אזרחיים ולזכויות-יתר צבאיות.

יש דיעות שונות על ממדי התופעות האלה. אך אין ספק שישנן — כשם שאין ספק שתיאור צה"ל כולו כבצעים כאלה הוא סילוף האמת.

תפקידו הוא לסגל לעצמו גישה רצי-נלית. יש לחשוף כל גילוי של שחיתות והידרדרות ללא רחם, ללא סנטימנטליות מזויפת ומסוכנת, ללא טישטוש ומשוא-פנים.

יש להתקין, לדעתי, כיום חד-שים של ביקורת פרדמנטרית וצי-בורית על הנעשה במערכת-הכבי-טחון — והוויכוח הפומבי על מע-רכת-הביטחון הוא התחלה מבר-רכת.

אך יש להתנגד באותה תקיפות למסעי-השמצה קולניים כוללניים, לרצח-האופי של המוסד ושל קציניו. עדיין לא הגיע הזמן לזרקם לפח האשפה. עדיין אנהנו זקוקים להם.

* * *

ני דלהג, איפוא, בגישה זו של איש-השלום הישראלי לצה"ל: ל ש מור על כושרו, יעילותו וטהורו — ולפסול כל עבודת-איליים.

ל ה י א ב ק על דמותו במחוז ומבפ-נים — ולפסול יבוא של מיסמאות אופי-תיות, ממלחמת ויאס-נאם — שגולדו באר-צות אחרות, שבהן יש צבאות אחרים ותנועות-שלום אחרות.

ל ח ש ו פ בלי מורא וכלי משוא-פנים כל גילוי של שחיתות, התנוונות, סנוביות כיתתי ומיליטריזם שחצני — אך להישמר מפני השמצה סוטאלית ורצח-אופי קיבוצי או אישי.

ל ח י י ב את הדאגה הכנה לביטחון המדינה — ולהיזהר מפני כל מלכודת של אותם המבקשים לכרות תהום בין צה"ל ובין מחנה-השלום.

ל ה י ל ח במישנה-כוח לשיתחורר צה"ל בעול המשימות של צבא קולוניאלי בשטחים כבושים. המשך הכיבוש הוא אסון למדינה. אך הוא מהווה סכנה חמורה עוד יותר לדמותו המוסרית של צה"ל.

סרבני-מלחמה לא יבואו את השלום. את השלום יכול להביא רק המחנה הגדול של שוחריי-השלום בישראל, שרבים מהם מתגאים בעובדה שהם חיילים, קצינים ואף קצינים בכירים של צה"ל.

כתבת יאוש

אני עומד בראש מיגדל-שלום ומביט למטה. "לקפון או לא לקפון?" זאת הי שאלה. רבותי, המעסיקה אותי השבוע. בתמונה אחרת אני רואה את עצמי שור קע לאט-לאט יחד עם כולם בתוך בוך צמיג. מיהמדרמה כבר מומן עברו את מיפסל הנפש. הם מגיעים עכשיו עד האף, ואני שואל את עצמי: לשקוע או לא לשקוע? להמשיך את המלחמה או להרים את הידיים, ומה שיבוא — יבוא? לשאת את עיני למרומ. ולצפות לנס — או לעצום אותן ולהתמכר לפיתויה המתוק של ה- כניעה? בשביל מה להילחם? בשביל מי? למה לא להפסיק את הבעיות האלה ו- להירגע? הרי אין שום סיכוי לצאת מ- הבוך המסריח הזה! בשביל מה להתאמץ? כצבי, כפי שאחם רואים, קשה מאד. אני עומד על סף הייאוש, ואיש אינו מר- שיט יד לעזרה. כל גלגלי ההצלה נגנבו ממחשבי-החירום של הממשלה, ונמכרו ב- מחירים מופקעים לסוחרים התובעים את נשמת תמורת הצלה. החבל היחידי ש- משהו מוכן להשליך לעברי, ללא תמור- רה — הוא חבל תלייה.

אני מאוכזב ומייאוש. מהכל. מהעולם. מהמין האנושי. מהממשלה. מ- המדינה. מאנשים שאני מכיר. מכס. מ- עצמי. כל מה שהאמנתי בו, מתמוטט. הכל מתפורר. הספקות שחגו מעלי כציפורי- טרף, מאז שעמדתי על דעתי ויצאתי ל- מסע המפרך של חיפוש אחר משמעות ו- טעם בחיים האלה — הפכו לפתע לוודאות מחרידה. עכשיו אני יודע, או לפחות נר- מה לי שאני יודע, שאין טעם לכל ה- מאבק הזה. אין כל ערך לכל מה ש- כתבתי ואמרתי, ומאחר שהכתיבה מהווה עיסוק עיקרי בחיי, אין ערך לחיי, ומכאן שאלת השאלות בראש מיגדל-שלום. טוב. די בלבבל את הביצים עם כל ה- פילוסופיה הגימנזיסטית הזאת, שאפילו תלמידית-תיכון היו מהססים להגיש כ- חיבור-על-גיוש-חופשי בשעור לכתיבה תמה. בואו נדבר לעניין. אני אנסה להיות קצת יותר ספציפי בתיאור היאוש ש- לתוכו כולנו, נדמה לי, שוקעים לאהרונה.

אחת השאלות שהעסיקו אותי תמיד היא: מה ערכו של היחיד בקביעת ה- מציאות בה הוא חי? האם יש ערך ל- דעתי של הפרט? האם יש טעם לחתול ולמאבקו? האם יכולים אנחנו — אני ו- אתה, ועוד כמנונו, המהווים, אולי, רוב — לשנות מציאות שנגדה אנו מתקוממים? ברגע זה התשובה שלי לשאלות יסודי אלה היא שלילית באופן מוחלט. וכאן, ב- הכרה זו שרבים שותפים לה, מקור ה- ייאוש הניבט לאחרונה מעיניהם של אני- שים, המאזינים לחדשות והרכונים מעל עיתון, לדעה שלנו על המתרחש סביבנו אין כל ערך. אנחנו יכולים לצעוק מהיום ועד מחר, לחתום על עצומות ולמלא את העיתונים במכתבי-מחאה, נגד מדיניות הממשלה או נגד מעשה איוולת של שר זה או אחר, וזה לא יעזור. דבר לא ישת- נה. לדעתי של האזרח אין מישקל.

הנשק הקטלני ביותר שהדמוקרטיה המציאה, להבטחת שילטונה ולחסינותו שלטתה בפני ביקורת, הוא "חופש הד- בור". במישטר בו מותר לך להגיד הכל, אין, ולא יכול להיות, כל ערך לדבר. אחד מעמודי-התווך העיקריים של מישטר דמוקרטי הוא הבטחת זכותו של האזרח לדבר באופן חופשי אל הקיר. רק במישטר טוטאליטרי, בו כולאים אדם במחנה-ריכוז או בבית-משוגעים על דעה שחזו להביע ללא רשות, יש ערך ממשי למילה הנאמרת או הכתובה. מילת ביקורת שדיקטטורים, ברוב אייולתם, מפקדים ממנה כמפני אש, נלחשת מפה לאוזן ולא אחת מצליחה, בכוח האיסור שהוטל עליה, לעבור כאש בשדה-הקוצים, ולסכן אפילו את כס הממשלה.

רגע אחד! אל תמהרו לקפון למסקנות. אינני מציע להקים מישטר טוטאליטרי, רק כדי שהיה ערך ממשי לדבר-הביקור- רת של הפרט. לא כבודה של המילה כ- כל-יגושק לשינוי המציאות מעסיק אותי. המציאות עצמה מעסיקה אותי, וברגע ש- הגעתי למסקנה שבמישטר דמוקרטי אין כל סיכויים לשנות את המציאות באמצ- עות המילה, התחלתי לחפש נשק אפק- טיבי יותר שיעשה את המלאכה.

מסקנה עגומה ומייאשת זו מבוססת על נסיוני האיש בהפעלת המילה לשינוי ה- מציאות, ועל נסיונם של רבים וטובים ממני, בהפעלתה למטרה זו. פעם, למשל, האמנתי בערכה של ה- סאטירה ככלי-גושק אפקטיבי לשחיתת פרות קדושות ולמלחמה במעשי-איוולת, שחיתות מוסרית, עוול, וזון ואיצדק. היי- תי נאיבי מאד, וחשבתי שדי בדקירה סאטירית, כדי להוציא את האוויר מאנ- שים מנופחים. האמנתי בתוסילב שחל- פה חריפה בתופעה חברתית שלילית עשויה לתרום משהו לתיקונה. נדמה היה לי שאם אצליח לשים לצחוק וללעג שר בממשלה, ישנה הקהל את יחסו לאותו שר ואו, בלחץ דעת-הקהל, ישנה השר

שבצעם הם רואים בי ליצן המסתובב ב- חצר שלהם, ליצן שתפקידו לדגודג אותם, להצחק אותם, כדי שישכחו לשעה קלה את מה שכואב ומטריד אותם (והרי זה הדבר האחרון שביקשתי לעשות).

כשראיתי שבסך הכל אני ממלא תפ- קיד של משהו לחצים, שסתום-ביטחון בסיר-לחץ, מעטה שרירים מכווצים, מרפה תיסכולים חברתיים, וכללית, מבצע מלא- כת טראפיה נפשית, שבלעדיה יקשה על אנשים לחיות עם רגש-האשם שלהם, אמרתי לעצמי: די! מספיק עם השטר- יות האלה! צריך להחליף את הנשק. אם הדקירות המעודנות והתרבותיות מדגד- גות אותם, צריך לקחת פטיש ביד ו- להכות על הראש, בלי חוכמות.

לשם המחשת טיעוני נקה איזו דוגמה קונקרטית. נקה למשל את פרשת "נתיבי נפט". מה היא, לדעתכם, הדרך האפקטי- בית ביותר להגיע על שחיתות מוסרית וחברתית זו? כליצן בחצר הדמוקרטיה, יכולתי לדגודג אותכם בפופיק בפיומן ש- בו היתה מופיעה השורה: "פרידמן הוא פרידמן מה יש לדבר / כי פרידמן תמיד הוא הטוב ביותר". חביב, נכון? אתם תפסו שלא התכוונתי לתגור פרידמן, אלא למוטי פרידמן, ושכבתם לישון ב- הרגשת סיפוק מסוימת: "ראיתם איך ש- הכניסו לו בטלוויזיה?" הייתם אומרים. "פרידמן הוא פרידמן! זה היה גדול!" הייתי יכול גם, ללא מאמץ מיוחד, ל-

"ולאור תוכנית הקיצוצים, תן לי כבד קצוץ!"

עשות פאראפראזה על אחד משירי ה- צ'יובטרון, ולהשמיע בטלוויזיה על רקע פוטומונטאז' של קידוחי נפט (או לפר- סט בעתון) את השיר:

מוטי, מוטי, מוטי
הוא לא סתם בחור אידיאלי
עוד שנה אם יתדרדר, יתדרדר
הוא יהיה למילארד, מילארד
לפעמים הוא מתחרט
אחרים מכה על-חטא
אך כשהוא מבטט רק קצת
מספר הוא חמל ציזבת
והלב ממש נצבט
אין למוטי לא איכפת!
אין למוטי לא איכפת!

זה מצחיק, נכון? אבל אין לזה כל ערך. מר פרידמן לא יתפטר מתפקידו, ולא יכה על-חטא בפומבי, בגלל איזה וליא הנמצל את ההתנפלות הכללית ו- תוקע בו את שיניו הקטנות. כבן-תרבות אמיתי הוא מתגאה ודאי בחושי-ההומור ש- שלו, ולא אתפלא אם יגזור את הפיומן ויתלה אותו במישור במיסגרת של זהב, ועכשיו תחזור לשיטת הליחמה בעזרת פטיש על הראש, זמן מה האמנתי שהדרך היחידה להשגת שינוי היא להפסיק את

ההתחממות, ולדבר אל האנשים ברצי- נות. לכתוב מאמרים חריפים, לנאום ב- אסיפות, לקיים חוגי-ביבי, לחתום ולהח- תים אחרים על עצומות, לכתוב מיכתבים למערכות העיתונים, להשתתף באסיפות- מחאה, להציג סיסמאות בוטות לפני מצל- מות הטלוויזיה, לטלפן ל"מעצבי דעת הקהל", ולשלוח מיכתבים לחבריי-כנסת ו- לשרים. לצעוק את האמת בקול רם ככל האפשר, ולקרוא לילד בשמו, לא להתי- עסק ברמזים דקים, אלא לתבוע באומץ "תופסק השחיתות!" "יושם קץ לגנני- בות!" "יוסקו המסקנות!", "יבוא האש- מים לדין!" וכדומה.

השבוע התחלתי להתייאש גם מהטכני- קה הזאת. איבדתי את אמונתי בערכן של המילים, ואין כל חשיבות לכך מי אומר אותן, איך, איפה ובאיזו עוצמה. לדבר אל הקיר כל אחד יכול, כמה שהוא רוצה. איש לא מתרגש מזה, ומוטי פרידמן וי.ש. שפירא פחות מכולם.

בכל זאת, אתם אומרים, יש ערך ל- דעת-קהל. הנה קמה סערה ציבורית (שני מאמרים של אמנון רובינשטיין, שתי כתי- בות שער ב"העולם הזה", רשימה ביקור- תית אך מאופקת ב"דבר"), והשר שפירא נכנע והחליט להאליץ על הקמת ועדת חקירה. או מה? מה זה משנה? כבר שמענו על ועדות-חקירה, שלאחר חקירה ממושכת הצליחה, בדרך פלא, להגיע ל- מסקנות הממשלה.

ומה עם השר שפירא עצמו? זה שבו- עיים שהעיתון המכובד ו"רבי-ההשפעה" "הארץ" רומז בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים שעל השר להסיק מסקנות מעמדו הכושלת בעניין חקירת פרשת "נתיבי נפט", ולהגיש את התפטרותו. אני יכול להבין שהשר אינו מתרגש מתביעה דומה שפורסמה ב"העולם הזה" אבל, אלו- הים אדירים, איך הוא יכול להתעלם מ- "הארץ" ומקולות רבים בקרב הנהגת ה- מערך?

קשה להעלות על הדעת זילזול גדול יותר בדעת-הקהל. ובכל זאת, אתם רוי- אים? זה אפשרי. הוא מצפצף על כולם. לא תהיה כאן הפקרות? זו ארץ חופשית, שבה אנחנו יכולים להגיד מה שאנחנו רוצים, ואילו הוא יכול לעשות מה שהוא רוצה.

וכן, רבותי, איבדתי את אמונתי בער- כה של הביקורת ובמישקלה של "דעת הקהל". והגעתי למסקנה שכל הדיבורים, ללא הבדל סיוגון ועוצמה, שווים לתחת. אם כן, מה נותר לנו לעשות, כדי ל- שכנע את הממשלה שאנחנו באמת ו- בתמים מוועזים מהביבוב, מהשחיתות, מאי-ההתחשבות שלה בדעת-הקהל על מילוליה ברצון "העם" (תסלחו לי על הביטוי)? מה אנחנו (אני ואתה, ועוד אני שים מתוסכלים כמנון) יכולים לעשות? לא חשוב מה. העיקר לעשות משהו, כדי לבטא את זעמנו במקום לתאר ו- במילים. אני חוזר למסקנה הקשה: רטור- יקה פיסית! לשבת על הכביש, להשביח את התנועה, לא להרים יד על שוטר, ל- היגרר פאסיבית לתוך מכוניות המישט- רה, לשבת במעצר, לטרב להשתחרר ב- ערבות, לתפק את בית-המישפט לבמה שמעליה תוקע הממשלה ולמלא את בתי- הכלא מתמרדים, ואם גם זה לא יעזור, ורק כאשר לא תהיה כל ברירה, לפנות לאמצעי האחרון, המסוכן והגורא מכור לם: אלימות! אלף אורחים שיטילו אבי- גנים בחלונותיו של שר-המישפטים, ישכני- עו אותו אולי, סוף-סוף, שעליו להסיק את המסקנות מסיוניו המביש להשתיק פרשת-שחיתות משוועת, שבה היה קשור עד כה בקשרי עסקים משרד מסויים של עורכי-דין.

הבעיה הקשה ביותר היא למצוא איש שאין בו מתוס, אשר ישליך את האבן הראשונה. המישטר הזה הפך את כולנו למושחתים, ובכך הוא חושב שככל את ידיו לתמיד. אך, רבותי, אל תשכחו ש- גם אדם מושחת רשאי למרוד נגד מיש- טר שהפך אותו לכזה.

החומה פרוצה - אך המערך חי רווחיה!

שימוש לרעה בשם הביטחון כדי לחפות על מחדלים ושחיתות. במצב כזה לא יכלה הממשלה להתחמק מהחלטה למנות ועדת-חקירה ממלכית שתחקור בפומבי בפרשה, תפריד את העובדות מהרכילות ותצביע על האחראים האמיתיים למה שאירע בחברה הממשלתית, בידיה הופקד אוצר הנפט של סיני. בהחלטת הממשלה הוגבלה אומנם ועדת-החקירה לחקור בהאשמותיו של הגיאולוג דוד ניב ובעיסקת המכירה של החברה הפרטית של מנכ"ל, "נתיבי נפט", מרדכי פרידמן. אבל ועדת-החקירה חייבת לבדוק את כל ההיבטים הציבוריים של הפרשה. כשם שוועדת-החקירה לשחיתות בכדורגל לא הסתפקה בחקירת כדורגלנים והעמידה בשבט הביקורת את ראשי ההתאחדות לכדורגל, חייבת גם ועדת החקירה בפרשה זו לחקור את כל האחראים והמעורבים בעסקי הנפט בסיני. רק אם יחקרו כולם, ניתן יהיה לקבוע מי אחראי לבזיון הלאומי, במידה שאומנם התרחש כפי שהוא מצטייר עתה.

בין השאר תצטרך ועדת-החקירה לעסוק גם בבעיות הבאות:

מה היו השיקולים

במינויו של פרידמן?

אחד הפרטים המדהימים שהתגלו ב־מבול הפירסומים סביב פרשת נתיבי נפט, היה העובדה, אותה טרח להדגיש דווקא המנכ"ל המואשם של החברה, מוטי פריד־מן, לדבריה, כפי שצוטטו בראיונות שונים, הוא נקרא אל רב־אלוף (מיל.) צבי ("צ'רה") צור, עוזרו המיוחד של שר־הבטחון, לפני פרוץ מלחמת ששת־הימים, ומונה כבר אז כאחראי על ענייני הנפט בסיני.

פירסומי מדינות ערב הבליטו עובדה זו כהוכחה לכך, שכל מלחמת ששת־הימים היתה מיועדת להשתלטות ישראלית על הנפט של סיני.

ועדת-החקירה תהיה חייבת לברר מה השיקולים שהביאו את עוזר שר־הבטחון למנות קצין זוט־ר כמוטי פרידמן, בעל נסיון בקידוחי נפט אך חסר נסיון בהפקת נפט, לתפקיד כה חשוב. הוועדה תהיה חייבת להפריד או לאשר את ההאשמות לפיי־הן נעשה מינויו של פרידמן לא על סמך כישוריו, אלא בגלל יחסי החברות ההדד־קים שלו עם צבי צור ועם אלוף (מיל.) צור וייצמן. שבתקופת מינויו היה ראש אג"ם במטכ"ל, ואחד הממליצים על מינויו של מוטי פרידמן כאחראי להפקת כל הנפט

מאז, "פרשת לבון" בתחילת שנות ה־60, לא גרמה שום פרשה לסערה ציבורית כה גדולה, כמו פרשת "נתיבי נפט". אמר השבוע אחד ממנהלי החברה: "אפשר לחשוב שלכל עם ישראלי יש מניות של נפט ולכן כולם מודאגים". במידה מסוימת קלעו דבריו למטרה.

היו כמה סיבות טובות לסערת הרוחות שהתמקדה סביב שערוריות הנפט, שנחשפו במהלך החקירה בפרשת "נתיבי נפט". אחת מהן היתה ללא ספק הרגשת הבעלות שחש כל אזרח בישראל לגבי הנפט בסיני. זה היה הנפט שנכבש במהיר ניצחון צה"ל במלחמת ששת הימים. הוא לא היה שייך לא למוטי פרידמן, לא למשרד הביטחון ולא למשרד האוצר, אלא לעם ישראל כולו.

סיבה נוספת לחשיבותה של הפרשה, היא העובדה שהיא תימצתה את הפער החברתי והכלכלי בין העם והצמרת. בפרשת "נתיבי נפט" התגלמו כמעט כל בעיותיה של החברה הישראלית: התעשרותם של מעטים מרווחי מלחמה; ביזבז של מיל־יונים מול הכבדת עול המיסים; הוצאות ראוותניות מול הדרושה לקימוצים;

מה מידת האחריות

של שר־הבטחון?

השר היחיד שנמנע בישיבת הממשלה מההצבעה בעד הקמתה של ועדת-חקירה לפרשת נתיבי־נפט, היה שר־הביטחון משה דיין. היה זה אותו דיין, שבעיצומה של החקירה בהאשמות נגד מנכ"ל נתיבי נפט, עוד בטרם התפרסמו המסקנות של החק־קר בפרשה, טס באופן הפגנתי לעיר הר־נפט אברודס, לחץ שם בהפגנות את ידיו של המנכ"ל מוטי פרידמן.

בצורה מוזרה מאוד, הושמט שמו של דיין מנושאי האחריות למה שהתרחש ב־חברת נתיבי נפט. בסופו של דבר, למרות חלקם של משרדי האוצר והפיתוח בהפ־קה ובשיווק של הנפט בסיני, שר־הביט־חון הוא הנושא ישירות באחריות למה שהתרחש באברודס, כשם שהוא אחראי למה שמתרחש בשאר השטחים המוחזקים הנמצאים בשליטת הממשל הצבאי.

היה זה משרדו שהעניק את המינוי ל־הפעלת שדות הנפט של סיני, מבחינה פורמאלית אחראי המושל הצבאי של הר־אזור, הכפוף למשרד־הבטחון, על כל מה שהתחולל באזור מיום כיבושו ועד היום. בדומה לנשיא התאחדות הכדורגל, האחר־ראי פורמאלית על שחיתות של שחקנים בליגה ב' למרות שלא היתה לו כל ידיעה

צבי (צ'רה) צור

של סיני. קשריו של פרידמן עם מערכת הבט־חון, המתנות שנהג לתרום ליחידות שור־נות של צה"ל, וידידותו עם מפקדים בכי־רים בצבא, חייבים להתברר כדי לגלות מה היה חלקם בשיקולים של מערכת ה־בטחון למינויו.

שר־הביטחון דיין

הקשרים עם תנועת החרות?

אחת ההאשמות שהועלו נגד מוטי פרידמן במהלך חקירתו של הכודק הממשלתי לפרשה, עו"ד משה בן-זאב, היתה האש-

ח"כ יוסף קרמרמן

מה, שהועלתה על-ידי אחד העדים, כאילו שמע מנורמן קאופר, אחד ממנהלים חברת הקידוח הזרה מידבר, שמוטי פרידמן דרש

מדוע מנסה

סגן-השר לחפיות?

הדמות הפאטיטית ביותר בכל פרשת נתיבי נפט, היא דמותו של סגן שר האוצר והאחראי על ענייני הנפט במדינה, צבי דינשטיין.

אין צורך להמתין עד להקמתה של ועדת החקירה כדי לדעת מה דעתו של דינשטיין בפרשת נתיבי נפט. סגן שר האוצר התיצב בתחלהבות ובלחישות ל-הגנתו של מנכ"ל נתיבי נפט, בצורה הר-עלולה לסכן את הקאריירה שלו.

אם אומנם תגיע ועדת החקירה למסק-נות כי יש פסול במעשים או בעיסקות שעשה מוטי פרידמן, עלול גם צבי דינ-שטיין לשלם עבור כך. כי דינשטיין מטיל את כל כובד משקלו כדי לנקות את פריד-מן מכל חשד או האשמה. "הטענות נגד נתיבי נפט ומנהלה הם רשעות", טען דינשטיין. הוא לא חסך ביטויים חריפים נוספים על ההאשמות שהועלו נגד פריד-מן: "זהו שטות! זהו שקר! זהו מסע מטורף! זהו היסטריה משוגעת!"

דינשטיין, שלא היה אחראי למינויו של פרידמן, נושא באחריות הישירה עליו מאז מונה כממונה על ענייני הדלק בסוף שנת 1967. כל מה שעשה מוטי פרידמן מאז נעשה באישורו, בהמלצתו או ב-עצתו. אם ימצא פגם כלשהו במה שעשה

ממנו שמידבר תשתתף בקרן הבחירות של אחת המפלגות. האשמה זו לא בוררה ולא מוצתה, כיוון שהממונה על ענייני הנפט באוצר, צבי דינשטיין, לא מצא לנכון להביא את קאופר לעדות בענין זה לארץ. וזאת, למי-רות שלדבריו מימנה הממשלה בעצתו את הבאתו של אחד המנהלים האחרים של מידבר. המדובר הוא בנאימס טוקר, ש-מסר עדות לטובתו של פרידמן.

אין זו הפעם הראשונה ששמו של פריד-מן נקשר בעסקי מפלגות. כך למשל, כא-שר עמד הסופר הכלכלי של ידיעות אחרונות, משה שליו, לפרסם כתבה על המת-רחש בנתיבי נפט, בתחילת חודש אוגוסט השנה, הופעל עליו לחץ כדי שלא יפרסם את הכתבה.

ואומנם, הכתבה לא פורסמה בהשתדלו-תו של ח"כ חרות יוסף קרמרמן. שמצא לנכון להגן על עמדת נתיבי נפט ועל מוטי פרידמן, למרות שאין לו כל מעמד רשמי בחברה הממשלתית.

מעורבותם של אישים שונים, שאין ל-הם כל מעמד בחברה, בעסקיה, ראויה אף היא להחקר על ידי ועדת-החקירה.

ד"ר צבי דינשטיין

פרידמן, יצטרך גם דינשטיין לשאת ב-אחריות.

מה שועדת-החקירה תצטרך לקבוע לגבי צבי דינשטיין, היא מידת האחריות וההת-חייבות שלו. האם היא מסתמכת על ידיעה ברורה ומוחלטת של העובדות, טיפול אוביקטיבי וחסר פניות בתלונות ובהאש-מות, או שמא אינה אלא נסיון חיפוי על טעויותיו ומחדליו שלו עצמו?

איך התעשר

אחיז של הח"כ לשעבר?

אחת הפרשות לדוגמא, הטענות בדירה ממזה, היא פרשת דני דגני, אחיו של מי שהיה ח"כ רפ"י והמערך, עמוס דגני. מיד אחרי מלחמת ששת-הימים היה דני דגני, איש כפרי-ותיקן, נהג משאית ו-בעליה של משאית ישנה מדגם מאן, ה-איש שקיבל את הזכויות הבלעדיות להובלות משדות הנפט שלחוף מפרץ סואץ צפונה. עוד לפני כשנתיים הואשם על ידי אחד

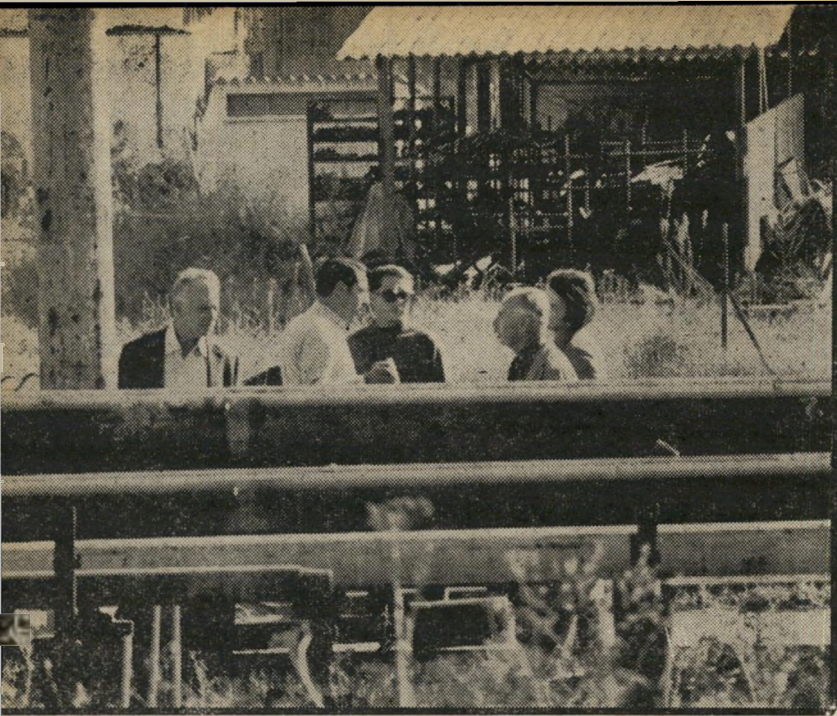

דני דגני

המחסנאים בחברה כי אינו מקפיד להביא למחסנים את כל הצידוד הרשום בתעודות המשלוח. כשהעו המחסנאי להתלונן על דגני בפני מנכ"ל החברה, הוא פוטר. המחסנאי, לא דגני.

בידי המשטרה נמצאת עתה עדות, לפיה נהג דני דגני לפרק גלגלים וג'נטים מ-משאיות ישנות מדגם איקארוס (תוצרת הונגריה) שהיו בשימוש החברה האטל-קית שהפעילה את שדות הנפט המצויים במקום, ולהרכיבם על משאיות. עתה מחפ-שים החוקרים אישורים לפיהם חויב דגני בתשלום עבור הצמיגים והגלגלים שלקח. לימים הצטרף אל דני דגני כשותף ב-חברת המשאיות, חיים רייזמן, עובד נתיבי נפט, שפוטר מעבודתו אחרי שנתפס כש-ניסה לגנוב משאית מליאה צמיגים מ-מחסני החברה. הוא לא הועמד לדין ולא נענש. אחרי פיטוריו הצטרף רייזמן אל דגני, יכול היה לחזור כאדם פרטי אל אותם המחסנים מהם ניסה לגנוב כעובד החברה.

תוך ארבע שנים התפתחה חברת ההוב-לה של דגני ורייזמן בצורה נאה. לרשותם עומד עתה צי של משאיות כבדות, ש-ערכם נאמד במאות אלפי ל"י רבות.

המשטרה חוקרת

חוקרי המשטרה, מהצוות שהופקד לחקור ב-פרשת "נתיבי נפט", מסיירים במיפעל צינון רות הקידוח באשקלון, בחיפוש אחר ציוד של "נתיבי נפט". משמאל נראים בעל המפעל, רינגלר, ובנו, בחוור, משה בן-מנחם, מעובדי "נתיבי נפט", פקד שבתאיאל ורס"ל אלברג.

מחנה עבודה

או מחנה הגליה?

מוטי פרידמן, מנכ"ל נתיבי נפט, ש-יעמוד בודאי במרכז התענינותה של ועדת החקירה, יצטרך להשיב כנראה על שא-לות שאינן נוגעות רק לדרך הניהול של החברה או לעיסקות הפרטיות שעשה ב-תקופת כהונתו כמנכ"ל החברה הממשל-תית.

קרוב לודאי שמוטי פרידמן יתבקש ל-הסביר מדוע התנגד במשך שנים להקמת ועד עובדים של עובדי החברה במקום, מה היו השיקולים לקבלת עובדים בחב-רה, ואם שימש עבר פוליטי כמשול לקבלת עבודה בחברה?

בהסברים אלה יוכל מוטי פרידמן ל-ענות על הטענות שהוטחו נגדו בידי מתנגדיו, כאילו הפכה עיר הנפט במשך תקופה מסויימת בעבר, כעיר מקלט ו-גלות לאלמנטים מפוקפקים. יהיה גם צורך להשיב על האשמות בדבר האוירה של

אורג'ות, הברחות,

זונות וגניבות

ועדת-החקירה הממלכתית, לא תוכל ש-לא לבדוק כיצד הפכה עיר הנפט אביר רודס לאחד משערי ההברחות הגדולים ביותר של מדינת ישראל. כמה מעובדי נתיבי נפט (בתוכם כאלה שמיהרו למסור הצהרות בשבועה לטובת מוטי פרידמן) ידועים כמבריחים, המרוויחים הון על הברחת שונוי סייקו יפאניים, טלוויזיות ומכשירי הקלטה.

ההברחה נעשית על ידי הורדת הסחור-רה, הנקנית בחנויות הפטורות ממכס שעל המיכליות המובילות את הנפט לאילת, וכן על ידי העברת סחורות מוברחות מאניות

אריה שיצר

מרדכי פרידמן

טרור ופחד שהושלטה על העובדים ב-מקום.

העושות דרכן מהמזרח הרחוק לאילת. עוררדין בן-זאב גמנע אומנם לחקור את השמועות על האורג'ות המאורגנות שנערכו בעיר הנפט, אבל ועדת-החקירה תצטרך לתת דעתה גם לתופעה זו. היא תצטרך לבדוק אם נכונות הטענות כי בזמנו גויסו יצאניות מקצועיות והובאו במסווה של חדרניות למחנה של נתיבי נפט.

ועדת-החקירה תצטרך לבדוק שמועות על גניבות מזון ממנות המזון של עובדי נתיבי נפט. האשמות אלה פחתו בתקופה האחרון-נה, אחרי שעובדי החברה נוכחו לדעת כי כל מי שמעז להתלונן על חוסר מזון, עלול להיות מפוטר מעבודתו.

כמה מעובדי החברה מציעים לבדוק, כיצד הצליח קבלן המזון של נתיבי נפט, משה זלמן, שעד למלחמת ששת הימים היה קבלן מטבחים קטן, לבנות אחרי שלוש שנות זכויות באברירודס, מלון בשווי של כ-2 מיליון ל"י בשארם אישייך. את אריה שיצר, מנהל הביצוע של נתיבי נפט, שהפך בימים האחרונים ל-דובר החברה כלפי העתונאים-מטעם ש-הוטסו לאברירודס כדי לכתוב מאמרי הגנה על פרידמן ועל החברה, תצטרך ועדת-החקירה לשאול מה הן הסיבות ש-הביאו בזמנו לפיטוריו מחברת הנפט נפ-ט א

אחת הנערות הזוהר

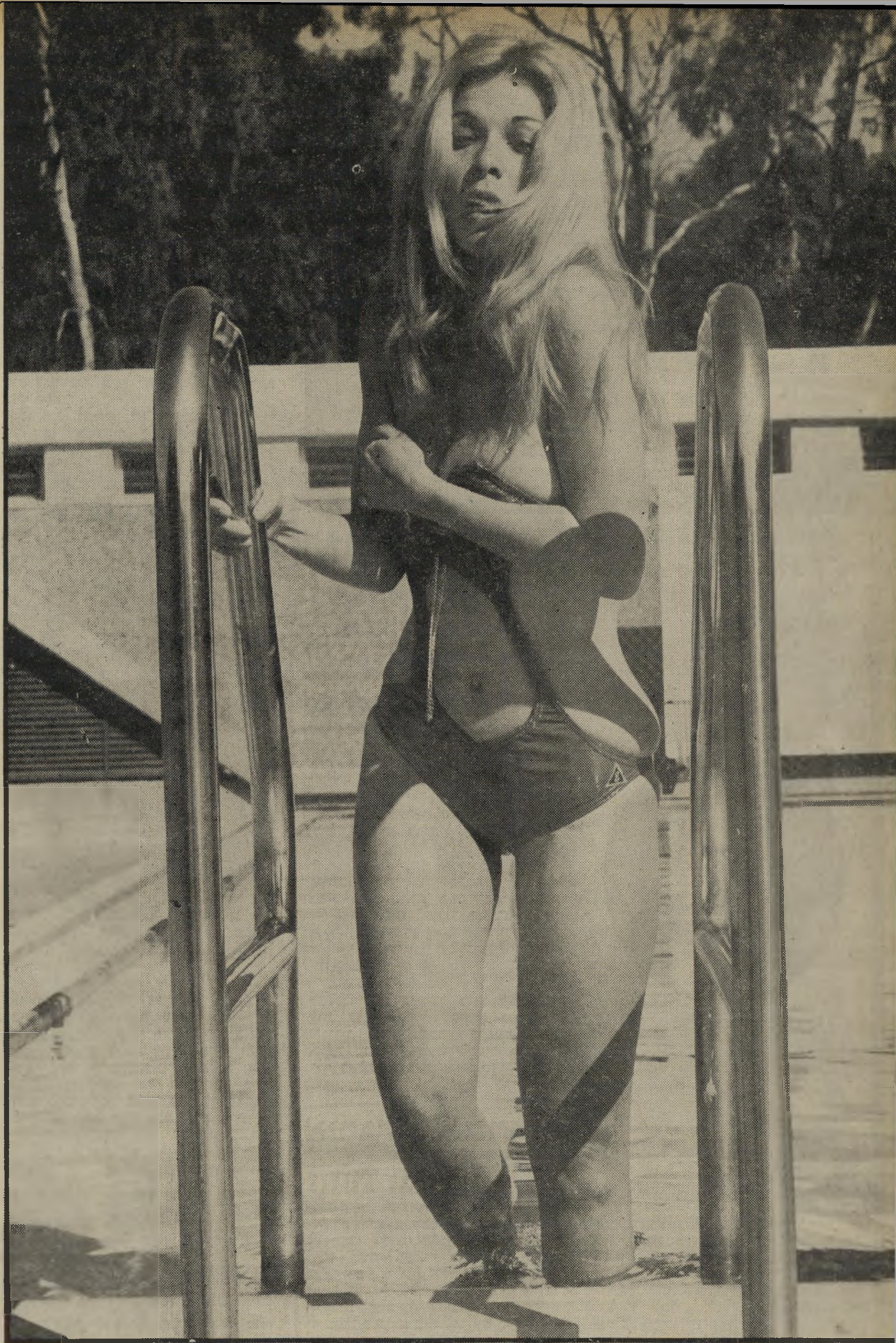
"תהיה לי גווייה יפה!"

נישאו. בני הוא ממשפחה אמידה, לאביו מפעל מתכת משגשג. אולם את ציונה לא עניין מעולם הכסף, לדבריה — למרות ש"היא השתמשה בו הרבה. רק אחבת מעניינת אותי בחיים", מגלה היא. היא גם יודעת להסביר למה: "תמיד הייתי נאיבית. לאחר רונה השתפרתי קצת, אבל אני עדיין מסוגלת להיות תמימה בצורה נוראה. רק שלא

א
רו

ציונה ובני טוכטרמן. מלבד המועקה שתקן שנות נישואין לצידו של גבר אחד. בגיל

השחקנית ציונה טוכטרמן בסצנה מתוך סרט פרסומת, יוצאת רטובה מתוך הבריכה למרות זאת, טוענת ציונה טוכטרמן, שהיא נורא נאיבית.

כך — על פני השטח: זוג צעירים אוהבים ויפים, דירה נאה במרכז תל-אביב, פרנסה בשפע. שום דבר לא חסר. רק מה? מתחת לפני השטח, בלטו צלילי לים שצדמו את ההרמוניה. סיפורים על שערוריות, על הבעל שתפס את אשתו עם המאהב על שפת הים והפליא את מכותיו, כך שנאלצת להישאר מתחת לפני השטח עד שחלפו הסימנים. סיפורים על הבעל עצמו שהיה שובב לא פחות גדול. בקיצור — זוג שמדובר בו רבות ונכבדות. השבוע, לאחר מספר נסיונות התפייסות ואיחוי קרעים, הגיעו הטוכטרמנים אל סף הקץ. עמדו ל"סיים את הליכי הגירושין.

— עד שהיא עומדת, בימים אלה, בגלל סירבה זו בדיוק, על סף גירושיה מבעלה הר אידיאלי, בני — ובדרכה לחיפוש האהבה. "בשבילי האהבה זה כמו אוויר לנשימה", מסבירה בת מזל סרטן רבת הקימורים, "בלעדך — אני אתנוון ואבול. ואני לא רוצה להתנוון ולנבול. אני רוצה, כשאתה, להשאיר מאחורי גווייה יפה ותמיכה". רעיון מעניין, יש להודות.

צינומי הפירסומת, היתה זו משפחת טוכטרמן שהירבתה לדגמן את המשפחה האידיאלית — ציונה המקסימה בעלה החתיך, ובנם החמוד. חברה ידועה יצרה לפני כשנה סרט פרסומת בהשתתפות השלושה, המתאר את המשפחה מאושרת. גם במציאות נראו פני הדברים

ר עלי הוא הבעל האידיאלי — אבל אני אינני יכולה להיות עוד לצידו של בעל. עשר שנות נישואין מסוגלות להרוג אפילו את האהבה הגדולה ביותר. אני זקוקה לאהבה — לא לבעל. אני עדיין מחפשת את אהבת הנצח — ומאמינה ש"אמצא אותה".

אמונה מפתיעה למדי — כאשר היא מפעמת בעורקיה של דוגמנית ונערת זמר מפורסמת, כציונה טוכטרמן, בלונדית יפה פיה וסקסית במידה לא רגילה (למרות ש"היא עצמה מתכחשת לכך — "אני בכלל לא מרגישה את עצמי סקסית"). אפשר היה לחשוב שעלמה כמוה, שעברה את מסלול היסורים בדרך לצמרת, ולמדה להכיר את עובדות החיים — תהיה יותר צינית. אבל לא ציונה. אצלה, האמונה כה בוערת

ות ביותר של ישראל מתגרשת, ואחד מנימוקיה הוא:

מאמינים לי, כי אני נחשבת לסקסית כל כך.

הבחורה התמימה אוהבת לנקות, ושונאת לבשל. ויותר מכך אפילו היא שונאת חיים מסודרים, המתנהלים על מי-מנוחות. היא אוהבת מתח, לא רוצה לדעת מה יהיה עוד שעה — או לתכנן את זה. היא גם, למרות שלא תאמינו לפי המראה, חושבת הרבה על המוות, וקוראת דברים מסוכנים כמו המלט. יותר מזה — היא אפילו רצתה ללמוד פסיכולוגיה.

■ ■ ■

מה שהיא מחפשת באמת בחיים — לפחות עכשיו — זה מישו שהיא תוכל למצוא איתו קונטאקט. מישו שמספיק ש-

נכבעלה חפס אותה עם המאהב, הוא הפליא את מכותיו

היא תסתכל לתוך עיניו, כדי שידע מה היא רוצה.

מלבד המישו הזה, היא לא מחבבת כל כך אנשים. "כל אחד מת שהשני יתפגר", מסבירה היא בהגיון של אחת שמרבה, כאמור, לחשוב על המוות. "כל אחד דוחף את אפו לכל חור".

עם בני, הבעל האידיאלי שאינו רצוי יותר, היא תישאר ידידה טובה לנצח. הכי טובה. "אבל כדי לאהוב גבר", היא אומרת, "והעניינים הירוקות המקסימות נוצצות, צריך להעריך אותו".

ולהעריך, ביחוד את הגבר הישראלי, קשה מאוד. "הגבר הישראלי מוכיח את גברותו בלשון עוד לפני שהשיג אותך". זו גם כנראה אחת הסיבות שאין הרבה גברים היכולים להתפאר כי היא היתה שלהם.

השנים לצד הבעל גרמו אצלה להיווצרות מיצבור של רגשות, שאת כולם היא תשפוך בסופו של דבר לתוך הגבר שאותו היא

שת החברה ציונה במסיבה, נסחפת בריקוד סוער. בחבר בלטה תמיד בהופעתה הסקסית והמיוחדת.

יחס צעירים, חתיכים, ואינם חסרים מאומה — את האשה הבלונדית היפהפיה, לאחר עשר שנים ושבע, היא רוצה אהבה, לא בעל.

מתחת לפני המים ציונה בעת תצלומי פירסומת, מקבלת אוויר לנשימה דרך פיית-הנשימה של בן-זוגה. רטובה ובבגדים, מצליחה ציונה טוכטרמן להפגין פירסומת נהדרת לבגדים.

הדוגמנית ציונה כדוגמנית — שטח — מרשימה לא פחות מתחת למים.

באמת תאהב. מבחינה זו, היא עדיין מצפה. לפעמים, היא לא יכולה שלא לקנא באשה היוסיומית, שאינה מחפשת גבר אחר, ור הממתינה בשלווה לבעל שיבוא הביתה וי יאכל את הארוחה שהכינה לו.

■ ■ ■

ש זה גם בעיות עם התדמית. "תמיד שרואים אותי לבושה יפה, חושבים שאני חוזרת מאיוו פגישת אהבים. האמת היא שמעולם לא איבדתי את הראש — למרות שהייתי רוצה מאוד שזה יקרה לי." בינתיים, עד שתגיע האהבה הגדולה, היא אוהבת אמנות, גלריות, לטפח את עצמה, וספרות טובה באנגלית. היא לא אוהבת דיסקוטקים, מאחר שהם הומים אנשים, ור לנדנד. "מעולם לא שאלתי את בעלי איפה הוא היה זמה הוא עשה. כדי שלא יצטרך לשקר. ידעתי שאם הוא ירצה, הוא יספר לבד, ואם לא, לא יספר בשום מקרה." ומבחינה זו, לפחות, יהיו לאהובה העתיד חיים שקטים.

עשרים וארבע שנים חיו שתי נשותיו של סעדיה כהן בשלום - עד שפוצצה ביניהן

בר הרמתי-גני: „כשבאתי לארץ, התגרשתי מבעלי. לא יודעת מתי. הרב הראשי של תימן, ראובן, גירש אותנו. אמרו לנו להגיד שאלמנה יותר טוב מגרושה, אז אמרתי שאני אלמנה. ככה התחתנתי עם סעדיה.

„הלכנו אני וסעדיה לרב פרטי. הוא חיתן אותנו, ועברנו לגור ביחד בבני-ברק. סעדיה לקח את הדברים שלו והעביר אותם לבית שלי. זו היתה דירה שלי. רשמנו אותה חצי חצי.

- ועל כן הצטלם עימה ערב מותו כשהיא מחופשת לכלה

אחרי זמן, נולדה סמדר. לפני זה היו לי שלוש הפלות, ואחרי סמדר היתה לי עוד הפלה אחת. אני עבדתי במשק-בית. סעדיה היה חולה כל הזמן.

כשעבר סעדיה לגור עם שושנה, נעץ רך הסכם בינו לבין אשתו הראשונה, חביבה, שמאחר יותר אושר עלידי הרבנות בתל-אביב. בהתאם להסכם, התחייב סעדיה לשלם לחביבה שתי לירות לחודש מזונות — צמוד למדד. בתמורה, ויתרה חביבה על ילדיה, הסכימה שיעברו לרשותו בדירת שושנה. כמו כן הירשתה לו לשאת את האשה השניה.

כיצד אישרה הרבנות את ההסכם?

עשרים וארבע שנה היו חביבה ושושנה, שתי נשותיו החוקיות של סעדיה כהן. מעולם לא רבו ביניהן, מעורלם לא הסתכסכו. עד שלפני אחד-עשרה חודש נפטר סעדיה.

שתי הנשים היו עצובות. שתיהן הלכו לבית-הקברות. שתיהן חזרו כל אחת לביתן, שתיהן ערכו סעודת-מצווה. אחר כך ישבו שתיהן, כל אחת בביתה, שבועה. חביבה כהן, אשתו הראשונה של סעדיה, גרה ברחוב כינרת בכרם התימנים. שר

סעדיה ידע שלא יגיע לחתונת בת הזקונים שלו

שנה כהן, מיספר 2, גרה ברחוב התפוז צות בשכונה שעל גבול בני-ברק וגבעתיים. עבר חודש. שושנה הזמינה עורר-דין עלימנט לפתוח את הצוואה. שמעה על כך חביבה — והבינה שלא טוב. העובדה שיש צוואה בידי האשה השניה, לא ביש-רה טובות.

לאחר שהסבירו לחביבה את אשר כתבו בצוואה — כבר היתה בטוחה שלא טוב. חביבה החליטה לצאת למלחמה. לא לוותר עוד.

„אני אשתו. אני לא התגרשתי ממנו והוא לא התגרש ממני. לי מגיע הרכוש.” הודיעה.

הודיעה שושנה, האשה השניה. שאיתה חי סעדיה הביגמיסט לאחרונה: „אני לא אשכנע. הוא בעלי ואני אשתו. אצלי גר. אצלי חלה. כאן מת. מה שכתוב בצוואה — זה יהיה.” לראשונה מאז 24 שנה יצא

ד"ל אחד ואלמנות שתיים

או השתיים למלחמה. לא על הגבר — אלא על הירושה.

סעדיה כהן עלה ארצה מתימן. הוא עצמו לא ידע בדיוק באיזו שנה. בכל תעודה שלו רשומה שנת עלייה אחרת. בדיוק כמו שנת הלידה: תאריך שונה בכל תעודה. בהתאם להרגשה שלו ברגע ש-נשאל.

גם לגבי הכתובת היתה אותה בעייה. היו מיסמכים שהכתובת הרשומה של סעדיה היתה תל-אביבית. היו מיסמכים שהכתובת היתה רמת-גנית.

לפני שעלה סעדיה ארצה, הכירו לו את חביבה. השניים נישאו. עד היום לא ירדע חביבה בת כמה היתה כאשר נישאה. היא גם לא יודעת בת כמה היא כיום, מעריכה את גילה ב-60.

בארץ הקורש, החל סעדיה עובד בעיריית תל-אביב. תחילה כפועל, ולאחר מכן במחלקת הפיקוח. לזוג נולדו שני בנים ובת. הבן הבכור זכריה כהן, משרת כיום כרב-סמל במשטרת ישראל.

בעת חגיגה משפחתית, אצל אחותו בן-גוריה, הכיר סעדיה כהן את שושנה, גרוי-שתו של אחיו. בין שושנה וסעדיה התפתח רומן.

לא עבר זמן רב וסעדיה הציע לשושנה נישואין. השנה היתה 1947, ובין עולי תימן היה מקובל דווקא להיות בעל לשתי נשים. שושנה הסכימה. כלל לא הפריע לה שבתל-אביב מחכת לסעדיה אשתו הראשונה.

היתה רק מיגבלה אחת. שושנה היתה גרושה, סעדיה כהן. מספרת שושנה, כבת 45 כיום, בדירתה בת שני חדרים בפרי

האשה הראשונה חביבה — אותה נשא הפקח העירוני, בן-גוריה, עדיין חיה. עוד לפני עלותו ארצה מתימן מיר-לדתו — בחברת נכדתה. כחוג במולדת הישנה, צייתה חביבה, כיום בבת 60, לרצונו של בעלה לקחת לו אשה שנייה.

האשה השנייה שושנה, גרושתו של אחיו של סעדיה. סעדיה התחתן איתה כבר בארץ, לא טרח להתגרש מאשתו הראשונה, קיבל את אי-שורה של הרבנות לעיסקת החבילה בה נשא לו אשה שנייה. לצידה של שושנה — נכדתה מילדה מבעלה הראשון.

MED.SUN LINES FERRY LTD

שרות הפלגות סדיר מחיפה בכל יום ג' בשעה 11.00

החל מה-16 בנובמבר באנית המעבורת

אפרודיטה

ללימסול, רודוס, פיראוס וברנדזי (איטליה)

(שרות אקספרס — הזחק 9,000 טון)

מחירים מוזלים — נוחות מירבית — שרות אדיב —

מטבח לאיני הטעם

פנה אל סוכני הנסיעות או לסוכנים הכלליים

אלאלוף ושות'

תל-אביב, רחוב אלנבי 94, טלפון 611757—613389

חיפה, רחוב כיאס 6, טלפון 67752—67753

(„אפרודיטה“, שנת בניה 1948 „א-א“)

במדינה

משפט

הרופאה שירקה

על הרופא

היתה זו תופעה נדירה בעולם הרפואה: הרופאה זינקה ממקומה, התנפלה על הרר פא, ירקה עליו, וכמעט שהצליחה גם לחבוט בו כהלכה, לולא תפסו אותה השוטרים ברגע האחרון.

סצינה לא רפואית זו געשה בשבוע שעבר באולמו של השופט יצחק שילה, בבית-המשפט המחוזי בתל-אביב. הסיבה — חילוקי-דעות גינקולוגיים בין הרופאה לרופאה: זו טענה שהרופא הוא אבי בתה בת החמש — וזה טען שלא דוברים ולא יער.

יחסים אינטימיים. הפרשה החלה לפני שש שנים, כשהרופאה, כיום בת 41, שהתה בראש-השנה בבית-ההבראה ב"שביציון, שם, פגשה ברופא-נשים ידוע, הרופא והרופאה נמשכו זה לזה, החלו מתראים בקביעות, „אחרי חודשיים החלו יחד סינו האינטימיים“, מספרת הרופאה, „מאז, לא קיימתי יחסים עם אף גבר אחר.“

„כחודשיים אחרי שהיכרנו, נודע לי ש- הוא נשוי ואב לילד.“ היו אלה בעצם נישואין פורמליים בלבד, מאחר שהרופא חי בנפרד מאשתו זה למעלה מעשר שנים, וניהל הליכי גירושין ממנה.

אבא בלי שם. כאשר נכנסה להריון, טוענת הרופאה, עבר מאהבה לגור בבית, וכשהיתה בחודש השלישי, ערכו קידושין פרטיים בבית-הנוער בחיפה. הרר פא שם 11 אלף ל"י, היא שמה 60 אלף, והם קנו יחד דירה ברמת-גן.

„כשילדתי, מסרתי רק את שמו הפרטי של האב. הוא ביקש ממני לא למסור את שם משפחתו, בטענה שזה יסבך לו את משפט הגירושין שלו.“

חמש שנים נמשך האושר. הוא הגיע לסיומו במאי 1970, כאשר לאחר תקופת הצטננות היחסים, עזב הרופא את הרופאה. „יום אחד טילתי בדינוגוף עם הילד דה“, מספרת הרופאה, „וראיתי אותו עם בחורה צעירה. ניגשתי אליו ושאלתי אותו אם הוא לא מתבייש לטיל ככה עם בחור רה צעירה ולא לשלם כספים בשביל הילדה.“

הריון נדיר. עניין הכספים חרה לרופאה לא מעט — בייחוד בהתחשב בעובד דה שהרופא השתכר, לדבריה, כ-3,000 ל"י לחודש. אולם יותר מכך חרתה לה התכשורת לילדה. „כשהתברר שאני ב"הריון“, סיפרה, „הוא קרן ממש מאושר. זה כל כך נדיר להיכנס להריון בגילך, שמה. עכשיו — הוא מכחיש בכלל שהיא הבת שלו. בישיבה קודמת במשפט הוא שאל את הילדה: „את מי את אוהבת יותר, את אבא או את אמא?“ את אבא. ענתה הילדה. עכשיו, היא גתאום לא הבת שלו בכלל.“

לא רק לילדה התכחש הרופא. גם לכל גירסתה של הרופאה. לדבריה, החלו יחסי-הם שנה מאוחר יותר ממה שטוענת הרופאה. דהיינו — הילדה לא ילדה. וגם כאשר החלו, לא התקיימו היחסים בצורה שתוארה הגברת. הוא מעולם לא גר איתה — אלא לכל היותר בשישי שבת; ולעיתים גם בחגים. והכספים ששילם? אלה היו עבור הנהלת הבית, שבו הוא כמעט לא גר, ולא עבור הילדה.

שקר גם. גם הטענה כאילו הבטיח להתחתן איתה, היא שקר גם, ועף הרופא. הוא עבר לגור איתה רק מרחמים, לאחר שהתחננה לפניו שיהיה לצידה בחודשי-הריון — מגבר אחר. עקב התנהגותה, נמלט משם בהקדם האפשרי, עבר לגור עם אמו. כל התקפותיה ותביעותיה לא נועדו אלא למשוך אותו אליה בכוח. הלא לא ייתכן שבגלל שגבר גר עם אשה תקופה מסוימת, יהיה חייב לה כאילו היתה אשתו? ובכלל, כיצד אפשר לטעון כי הוא אבי הילדה? הלא בלתי אפשרי הוא כי אב יתכחש ליוצאי חלציו.

זאת בדיוק מה שביקש גם השופט לדעת, כאשר החליט לשלוח את הרופא לבדיקת דם, כדי לברר את אבהותו. לאחר הבדיקה, יימשך הבריון המשפטי. אלא שאז, ייזוהר כבר הרופא לשבת במרחק הגון מהרופאה. מה שבטוח בטוח.

* שמות הדוקטורים נאמרו לפירסום על-ידי בית-המשפט, כדי להגן על הילדה.

המלחמה על הירושה

תגובת סגן מזכיר בתי-הדין הרבני בתל-אביב, חזקיהו קובו: „אייאפשר לדעת מה היה ב-1947. איך אתה רוצה שאנחנו נדע את זה? בכלל מה זה עניינך? אתה לא דיין!“

בסופו של דבר, לא עברו הילדים לבית-החדש של סעדיה, ואילו שני ילדיה של שונה מנישואיה הקודמים ראו בו את אביהם לכל דבר.

כך התנהלו חיי השלישייה על מיימנו-חות. בהתאם לעליית המדרד המשיך סעדיה לתת לחביבה מזונות, שהגיעו במרוצת הזמן משתי לירות ל-130. אחת לחודש היה עורך ביקור אצל חביבה, מביא את הכסף. מספרת חביבה: „הוא היה אצלי, והיינו יושבים ומדברים. בזמן האחרון הוא רצה לחזור אלי, אבל אני לא הסכמתי שיחזור.“

מספרת שושנה: „כל הזמן הוא היה אצלי. אצלי הוא עבר את כל הצרות שלו, עם כל המחלות. האולקוס, והסכרת. אני טיפלתי בו. זאת חוצפה מצידה שהיא מנסה לקחת את הכסף. אני בכלל לא מבינה את החוצפה הזו.“

כשפורסמו פרטי הצוואה, פנתה חביבה לעורך-הדין יוסף סלטון, הגישה בקשה לבית-המשפט המחוזי לביטולה. הסיבה: בי-צוואה, שנכתבה בחמישי לנובמבר 1970, בנוכחות שני עדים כדת, הורה סעדיה שהדירה ברמת-גן תעבור לרשות אשתו ש-שנה ובתו סמדר. 10,000 ל"י שהיו לו ב-בנק, ציווה סעדיה לבתו סמדר. זאת, לאחר

הבעל

בצעירותו. סעדיה, זכר צדיק לברכה, למרות ש-רשמית היה ביגמיסט, היה יהודי ישר, שומר מצוות ונאמן לשתי נשותיו. ממש-כורתו הצנועה חסך כדי להשאיר נדוניה לבת-אקוניו סמדר (בתמונה למעלה).

גיכוי הוצאות ההלווייה והמצבה. כל סכום העולה על ה-10,000 ל"י הראשונות — הוריש לשושנה. לאשתו הראשונה חביבה הוריש רק את הדירה שברחוב כינרת, שבה גרה.

בקשתה של חביבה לביטול הצוואה טענה מיספר 1 כי בעת שנחתמה, היה סעדיה חולה אנשו, והוא חתם מתוך איגוס או איום או בהשפעה בלתי הוגנת, בחודשים האחרונים לחייו היה סעדיה ו"ל לוקח סמים ותורפות. היה מאבד את זכר-רצונו, ולכן דעתו לא היתה צלולה עליו מרבית הזמן.

בתגובה, תבעה שושנה, באמצעות ער-רר-הדין חנניה לוינגר, לקיים את הצוואה.

השופט המחוזי יצחק שילה קבע שאכן יש לקיים את הצוואה כלשונה. כך, תקבל סמדר הקטנה את מרבית הונו של אביה. יחד עם זאת, תצטרך לשלם מזונות לאשת-הראשונה של אביה במשך כל שנות חייה. ואילו האשה השנייה תצטרך, בהתאם לפסק הדין, לשלם את הוצאות האכל-שהיו לאשה הראשונה — על מותו של הבעל המשותף.

ביום שישי 19.11.71 ביום שישי !!!

ב"עולם הקולנע" שבועון הבידור והטלוויזיה

★ טופול כובש את הוליבוד

כתבה בלעדית ותמונות מהצגת הבכורה של

„כנר על הגג“, עם גדולי כוכבי הקולנוע

★ כל מה שרציתם לדעת על רוג'ר מור (המלאך)

כתבה מיוחדת ל"עולם הקולנע" עם תמונות

חדשות

★ להיט ותקליט:

האמת על "מאמי בלו"

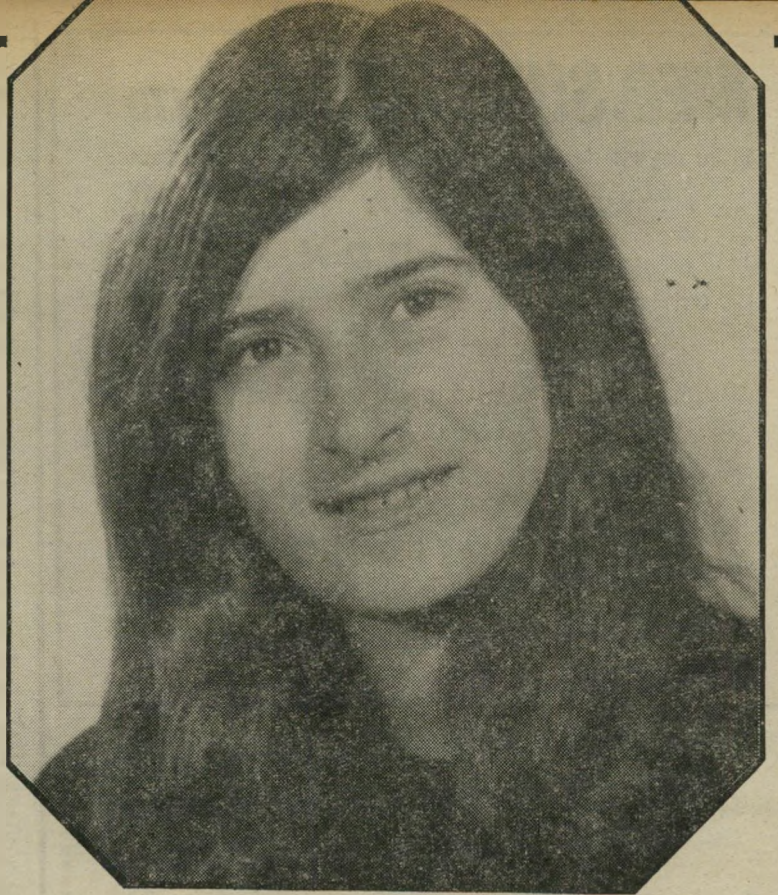

ליחשני בהטיות חמוכהרות

האם רצו לאנסה או לסחוט ממנה?

סיפורו המזעזע של עדיהרדייה

הפיצת הנלוות

הקורבן: הלן פינקוס

סיפר יעקב למחרת היום, כשהוא עדיין מזועזע בודו:

ב־11 בבוקר דפקו בדלת של החדר שלנו. הלן נבהלה. היא ידעה תיכף מי אלה. היא ברחה לחדר השני, ואני נעלתי אחריה את הדלת, והלכתי לפתוח את דלת הכניסה.

שני גברים עמדו בחוץ — והסתערו פנימה: יהודה צברי, ושלמה כהן. איך תם היה איש שלישי — בעל קוקטייל־בר, בובי יעקובסון, ששני האחרים לקחו אותו איתם בכוח כדי שיראה להם את הכתובת של הלן.

יהודה ושלמה טענו שהלן לקחה מהם אתמול בלילה 1500 ל"י, ודרשו את הכסף בחזרה. הם היו נורא מפחדים. אני עצמי רעדתי מפחד, ואני יכול לתאר לי איך הלן הרגישה, שם מאחורי הדלת בחדר השני כשהתחבאה מהאנשים שבאו.

בשעה אחת־עשרה לפני הצהריים, ביום השבת האחרון, כאשר נשמעה הדפיקה הגורלית על דלת החדר, היו עדיין יעקב פנשטאק (21) והלן פינקוס (26) זוג צעירים מאוהבים. שעה לאחר מכן, כבר לא היו זוג: הלן פינקוס כבר היתה מתה, גופתה המרוסקת שרועה על המירצפות, לשם נפלה מחלון הדרה, בקומה החמישי של מלון חייט שברחוב שלמה המלך בתל־אביב. אלא שיעקב עדיין לא ידע זאת אז. הוא גילה זאת רק כמה דקות מאוחר יותר, לאחר שהצליח להיפטר מהאורחים הבלתי קרואים, שגרמו למותה של הלן.

על ההתרחשויות הדרמטיות שהביאו למותה של חברתו,

החבר והחדר יעקב, מתנדב מקנדה, בלונדי וממושקף, בחדר שבו התייחס חוללה הדרמה שגרמה למותה של חברתו הלן. מעבר לדלת הפתוחה, שבאמצעותה חור, החדר השני שבו הסתתרה הלן, ואשר מהלוננו יצאה אל המוות. מימין: הלן, בוגרת פסיכולוגיה באוניברסיטת סידיני, חדומה לגודי קולינס.

בובי ניסה כל הזמן להרגיע אותם, ולמי נוע בעדם לתפוס את הלן. במשך חילופי הדברים והוויכוחים, שנמשכו כמעט שעה, שעה נוראה של מתח ופחד, הכניס שלמה את היד דרך חור שהיה בדלת הפנימית. הלן בטח נבהלה למוות מזה. אם היתה עדיין בחיים אז.

בסוף הצליח בובי לשכנע את השניים לעזוב את המקום. הוא הבטיח להם שישלם להם את הכסף שהם דורשים, ברגע שהם יצאו, נכנסתי לחדר של הלן.

החדר היה ריק. התכופתי מתחת למיטה, אבל הלן לא היתה גם שם. ואז שמעתי סירנה.

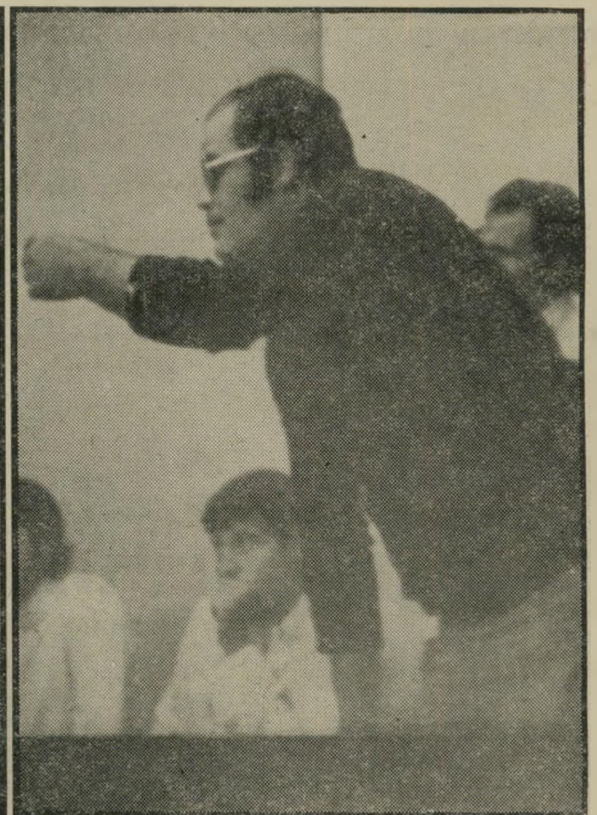
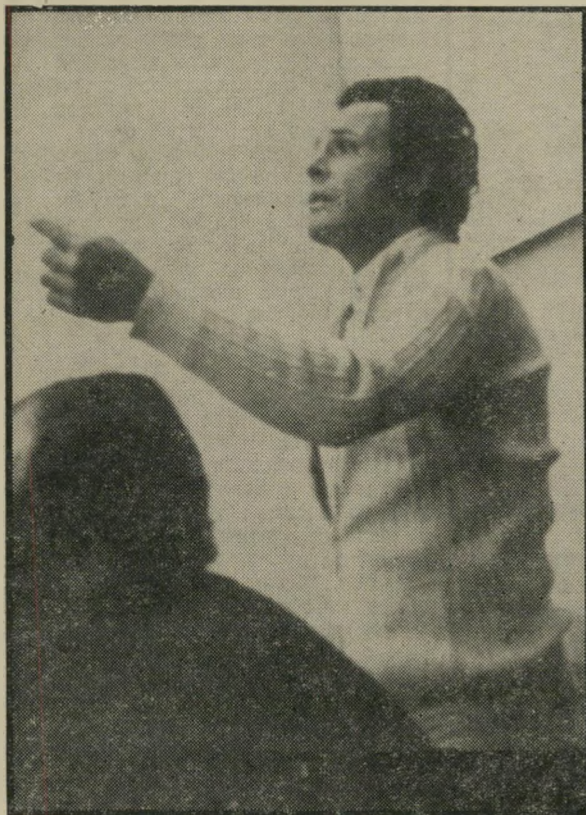
חשבתי שזאת סירנה של משטרה. חשבתי שהלן יצאה דרך החלון לגג, והועיקה את המשטרה.

אבל זאת היתה סירנה של אמבולנס. יצאתי החוצה, והסתכלתי למטה. הלן שכבה שם בחצר, מתה.

הברתי את הלן לפני שלושה חודשים. אני באתי מקנדה, והתנדבתי ל־צה"ל. אני ג'ובניק בצבא, עובד באי.בי.אם, וחופשי בשבתות ובערבים. את הלן הכרתי כן במלון. היא באה מסידיני לפני חצי שנה, ועבדה כאן בתור פועלת ניקיון. אחר כך היא עברה לעבוד בזנב התרנגול בתור ברמנית. אני הבאתי אותה לשם. אמרתי לה שהיא יכולה להרוויח טוב שם. איך יכולתי לדעת שזה יביא למותה?

בזנב התרנגול היא עבדה מ־ל בערב עד שלוש בבוקר. בשבת בלילה היא באה מבר

שלמה כהן הודה גם הוא בנוכחותו במקום המוות, גילה בבית־המשפט מורל גבוה ביותר והירבה להתלוצץ עם חברו יהודה צברי.

חשוד כהן

חשוד צברי יהודה צברי הודה בפני השופט בנוכחותו בחדר של הלן ויעקב במלון "חיים", טען כי לא בגלל שהבחיל אותה ניסתה הלן לחימלט.

תמרורים

נולדה • בבית-החולים אסותא בת-אביב, לפירסומאי צבי קרמון (35) ולאשתו בלהה (27), בת בכורה.

נבחר • ליו"ר מועצת המנהלים של חנו וייצמן, במקומו של דיואי סטון שמיר לא את התפקיד מ-1944, אברהם (אייב) פיינברג, הנמנה עם מייסדי המכון ומיר לא שנים רבות תפקיד מרכזי בוועד האמריקאי למען המכון, כיהן כיו"ר מיפעל מילווה הפיתוח בארצות-הברית והיה יועץ לעניינים יהודיים לשלושה נשיאים אמריקאים: טרומן, קנדי וג'ונסון.

תבע • את השבועון הקנדי חצות, לתשלום פיצויים בסך חמישה מיליון דולר, פרנק סינטרה, הטוען כי השבועון הוציא עליו דיבה פעמיים בשנה האחרונה. פעם ראשונה טען העיתון כי סינטרה סובל מסרטן במצב מתקדם, ופעם שנייה פירסם, כי הוא נישא בחשאי וכי אשתו בהריון. לדברי התביעה, שתי הידיעות אינן נכונות והם גרמו לסינטרה, "כאב עמוק ועירעור חמור, אם כי זמני, באי-זון הנפשי שלו".

מנהלים רומן • השחקנית רחל וולש שניהלה, אחרי שנפרדה מבעלה ריי

וולש

מן סוחר עם מנהל אולפני חטרו ג'ים אוברי שהסתיים במריבה רעשנית, והסור כן-פמיק בו פולק.

זכה • בפרס רוקפלר לשירות ציבורי, עוזר שר-החוץ האמריקאי ג'ון סייס קו, מראשי הפעילים האמריקאים למען הסדר שלום במזרח-התיכון. הפרס בסך עשרת אלפים דולר מוענק מאז 1960 לאות הוקרה על שירות מצטיין לממשלת ארצות-הברית ולעם האמריקאי.

התפטר • מתפקידו כסגן בכיר לפרקליט מחוז תל-אביב, עו"ד אורי וג'ון, שהופיע בעיקר בתיקיהם של ריגול, רצח ותיקים הדנים בנושאים ציבוריים.

התגרשו • אחרי תשעה חודשי נישואים, השחקנית-זמרת קוני פרנסיס ובעל מכוני היופי איזדור מריון, בגלל "אי התאמה" כפי שהצהירו בבית-המשפט.

התפטר • בגלל חילוקי דעות עם חברי ההנהלה, מתפקידו כעורך הירחון הילוני לונדוני ניו מידל איסט המוקדש לענייני המזרח התיכון — ג'ון קמחי שייסד את הניו מידל איסט.

נפטרה • בגיל 66, הגננת הוותיקה ברוניה (ברכה) פופליק, שנולדה בגליציה, נתחנכה בהשומר הצעיר, עלתה לארץ ב-1922, מראשונות פועלות הבניין וממקימי רמת-גן ושכונת בורוכוב, שימשה 35 שנה גננת בגבעתיים.

נפטרה • בירושלים, בתו של הרב קוק ז"ל — מרים בתיה רענניקו, שנפרסמה במעשי הצדקה שעשתה, בייחוד למען הישיבה שהקים אביה בירושלים.

נפטר • בגיל 70, מי שהיה המנהל הרפואי של קופת-החולים המרכזית בחיפה, ד"ר מירון בליקוב, שעלה לארץ בראשית שנות ה-20, אחר נסע ללמוד רפואה באיטליה, חזר לחיפה והיה פעיל בהסתדרות הרפואית שם.

נפטר • בחיפה, בגיל 71, מי שהיה סגן יו"ר מרכז מכבי וסגן יו"ר ההתאחדות לכדורגל — דוד אבני.

הלן, הוא בלון, אומר יעקב. היא לא היתה חייבת כלום לאף אחד. אנחנו חיינו ביחד, וניהלנו יחד את ההוצאות וההכנסות שלנו. אני יודע שלא היו לה שום חובות. תיכף אחרי המקרה, טילפנתי למשפחה שלה באוסטרליה, והודעת לי אביה מה קרה.

ביום השני בבוקר, הביאה המשטרה את יהודה צברי ושלמה כהן בפני שופט השלום התל-אביבי נחמיה בר להארכת מעצרים. רביסמל נחום יחזקאל, מצוות החוקרים, טען שלצברי הרשעות קודמות על גניבות, שוד, תקיפת שוטרים וניהול בית-בושת. תיק דומה יש גם לשלמה כהן. לעצם המעשה, סיפר נציג המשטרה, כי השניים איימו על יעקב לחתוך אותו ולשרוף את פניו במגהץ לווהט שמצאו בחדר,

שני גברים, התכופו לחדר שלנו, דרשו את הלן?

אם לא יפתח את דלת חדרה של הלן, התובע המשטרתי טען כי כוונת השניים היתה לאלץ את הלן למגע מיני. שני החשודים לא ניראו נרעשים כלל ממקרה המוות. בעת הדיון בפני השופט, הם התלוצצו וגילו מצב-רוח מרומם. יהודה צברי ביקש לשחררו ביום ד' השבוע, כדי שיוכל להשתתף בברית-המילה של בנו. השופט אישר את בקשתו — בתנאי שיהיה מלווה בבלש, לבד מכך, הורה לעצור את השניים ל-15 יום. את יעקב, כל זה לא עניין. "אהבתי את הלן", הפטיר, "עכשיו, אני צריך לקבור אותה".

כך זה קרה חיים חביב, מנהל המלון,

מצביע על החלון ממנו יצאה הלן כדי להימלט מרודפיה. היא הלכה לאורך הצינור שבתחתית החלון, כדי לרדת אל הכיכר סא שליד המעקה, כאשר הצינור נשבר (בנקודה המסומנת ב-X) והלן צנחה אל מעבר למעקה, מגובה חמש קומות.

הלת וסיפרה לי על מקרה נורא שקרה לה. בערך בחצות הגיע לבר אורח שיכור, בשם יהודה. הוא הזמין אותה למשקאות, והציע לה 1,500 ל"י כדי לשכב איתו. היא בררה ממנו למטבח, ואחר כך נעלה את עצימה בבית השימוש. היא ביקשה עזרה מהשומר של הבר, אבל ההוא לא רצה להתערב. השיכור כיסה את כל הריצפה בשטרות כסף. הלן הצליחה לברוח, ובאה מייד לחדר שלנו.

הרגעתי אותה. אמרתי לה שאין לה מה לדאוג, כי זה היה שיכור בסך-הכל. הלכתי לישון. לא ידעתי שהשיכור יופיע אחרי כמה שעות, עם תיגבורת, ויגרום למותה של הלן.

עד כאן, סיפורו של יעקב.

המשטרה שהגיעה, עצרה את שלוש הגברים שחדרו לחדרם של יעקב והלן, שיחררה לאחר חקירה ראשונה את בובי. צוות החוקרים שיחזר במהירות את

השיכור כיסה את הריצפה בשטרות כסף, דרש מהלן לשכב איתו.

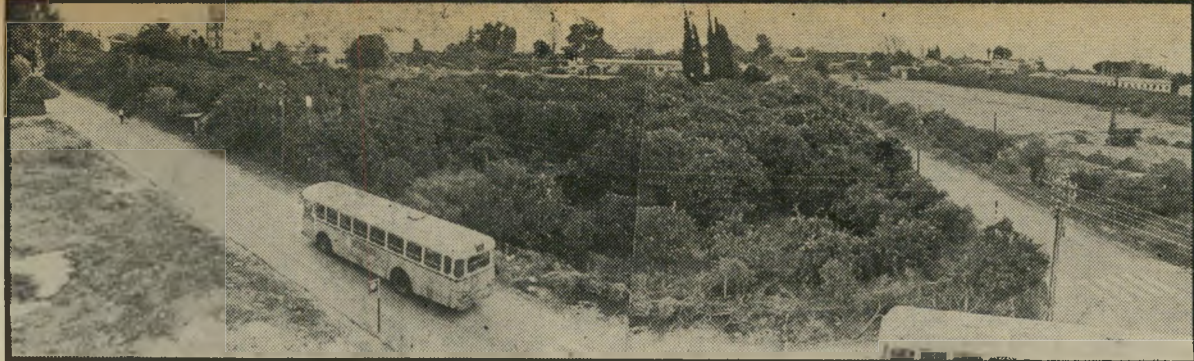
מה שאירע: הלן יצאה דרך חלון חדרה, טיפסה על הצינור לאורך המעקה. הצינור נשבר תחת משקלה, והלן הידרדרה חמש קומות למטה, אל המוות. יהודה ושלמה, המוכרים למשטרה כעבריינים, ירשו אשמו כנראה בהריגה.

הסיפור שהופיע בעיתונים כאילו היה שניים התפרצו לכאן בגלל חוב כספי עם

זהו מלון "חיים", ברחוב שלמה המלך 33 בתל-אביב. החץ מורה על חלון חדרה שבקומה החמישית, של הלן, שממנו נמלטה החוצה. במלון, המכיל 70 חדר, מתגוררים בעיקר חיילים ודליאמציים.

בית המלון

את סביון עם כביש החוף. המגרש שווה לפחות 800 אלף ל"י בשוק החופשי. ברגע שנודע על כוונת העירייה להפקיע אותו לצורכי ציבור, ירד ערכו וראש העיר הציע למכרו ב-174 אלף ל"י.

ועליו פרס בן שמונה ורבע דונם, 150 מטר מער-מאל לתמונה — בית-חולים, "השרון", מימין הכביש המקשר

מגרש המדינה

את ביטול העסקה עם גרוסמן, פיינשטיין מכחיש בתוקף את סיפורה, קובע, בגיר-סחו שלו, כי נתבקש על-ידי משפחת גפני, בתורת טובה, למצוא להם קבלן שיסי-אליהם פנתה המשפחה סירבו לקנות אותו, בגלל ההקפאה. בעקבות בקשתם, מצא להם את גרוסמן — ועשה זאת ללא טובת הנאה. **זעקת השמיים**. גירסת מי נכונה? לא זה המקום לקבוע. אולם שאלה אחרת, חמורה יותר, זועקת לתשובה: כאשר הפי-גיש פיינשטיין את נציגי משפחת גפני עם הקבלן גרוסמן — כבר ידע על ההחל-טה בעירייה לבטל את הפקעת המגרש. מדוע לא הודיע על כך לנציגי המשפחה? מפיינשטיין עצמו אי-אפשר היה לקבל תשובה. הוא סירב להגיב ולספר את גיר-סחו שלו.

שאלה נוספת הוועקת לתשובה — והיא חמורה לא פחות: מה חלקו של ראש העירייה, הבוס של פיינשטיין, בפרשה? פיינברג ופיינשטיין הינם ידידים ותיקים, נסעו יחד לחו"ל, ועזרו איש לרעהו לא אחת. בתגובה לשאלות, השיב ראש העיר, כי אילו פנתה אליו המשפחה ערב המכירה היה מיעץ לה לא למכור. והשאלה הגדולה היא: מדוע לא יעץ זאת סגנו למשפחה?

עיתונות

עיתונאי ירושלים

נגד תל-אביב — 1:0

הסודיות היתה רבה: הנושא, שעמד על סדר היום בישיבת האיגוד הארצי של עי-

קבין גרוסמן
הצלחה מדהימה

תונאי ישראל, ברביעי לנובמבר, לא יכול היה כמובן להיות אחר, מאשר יחסי העבר והעכורים בטלוויזיה.

ההחלטות, שפורסמו בחום הישיבה, לא גילו אפילו טפח ממה שהתרחש בין כות-לי בית-סוקולוב, כאותו יום חמישי. מיום היווסדו, לא ידע האיגוד הארצי של עי-תונאי ישראל ישיבה ארוכה (שמונה שעות רצופות) וסוערת כל-כך: ההתפתחויות הדרמטיות, שארעו במהלכה, הגיעו לשיאן בהתפוצצות האיגוד, שארכה אמנם שלוש (המשך בעמוד 28)

"למה אינכם פועלים? תביא קבלן שרו-צה לקנות את המגרש, ושיפנה אלי." **ההפקעה בומלה**. ימים מספר לאחר מכן — דהיינו, לאחר שכבר הוח-לט לוותר על התפקעה — יום פיינשטיין, לטענת פיינשטיין, פגישת בין פיינשטיין, כנציג משפחת גפני, לבין הקב-לן יצחק גרוסמן, שהביע נכונות לקנות את המגרש. עם התאמת לגירסה זו, הרי שבפגישה זו ידע כבר פיינשטיין כי ההפי-קעה בוטלה, ומשום כך ערך המגרש חור-להיות ערכו של מגרש חופשי. גרוסמן, מצידו, הודה גלויות כי ידע כבר, כאשר חתם על העסקה, כי ההפקעה בוטלה. למרות סירבו לגלות כיצד נודע לו הדבר, במו"מ הקצר, ביקש פיינשטיין 800 אלף ל"י בעד מכירת המגרש. "גרוסמן", מספר פיינשטיין, "שידע מצבנו, הציע 400 אלף."

האיש הכלייכול. המשך המו"מ נקבע לאותו ערב, לדברי הגירסה של פיינשטיין, ונערך במשרדי חברת גן. היו שם פיינשטיין, גרוסמן ופיינשטיין. סוכם על 450 אלף ל"י — כשפיינשטיין עדיין מאמין כי המגרש מופקע, וגרוסמן יודע שלא. "שאלתי את סגן ראש-העיר", מספר פיינשטיין, "איך זה ייתכן שחברת גן רו-כשת מגרש שנודע להפקעה? והוא ענה

מאיש פיינשטיין
"כן תיוון"

לי: "גרוסמן יכול לעשות הכל. הוא בונה את פתח-תקווה." מספר דוב מאירמן: "באותה ישיבה אמר לי גרוסמן: צריך לקחת בחשבון את פיינשטיין. ואני עניתי לו: אל תדאג. הכל יהיה בסדר." לדברי שני חתניו של גפני הקשיש, הופעל עליהם, מייד אחרי חתימת העיסי-קה, לחץ על-ידי גרוסמן לשלם לפיינשטיין את דמי-התיוון המקובלים בשוק — שני אחוז. דהיינו, 9,000 ל"י. לבסוף החליטה משפחת גפני לשלם רק 2,000 ל"י, ולד-בריה, שילמה זאת בזמנמים, מאחר ש-פיינשטיין סירב לקבל אפילו חלק בצ"ק. **רק עשיתי טובה**. ואז התפוצצה השערוריה. לבני משפחת גפני נודע כי ימים ספורים בלבד אחרי שגרוסמן רכש מהם את שמונה ורבע הדונם שלהם, הרי-ליטה הוועדה המקומית לבניין-וערים, ש-בראשה ישב פיינשטיין עצמו, להפוך את יעוד המגרש מציבורי לפרטי. משפחת גפני מתכוונת למלחמה, תובעת

טחתו לפצות את בעלי המגרש. "במחיר מלא של קבלן."

על פגישת נוספת, שנערכה ב-28.1.71, בלישכתו של ראש העיר, מספר חיים פיינשטיין:

ראש-העיר הוציא טופס-הערכה ושאל: "כמה אתם רוצים בשביל הפרדס?" אמר-נו לו: "מה זה כאן, שוק ירקות? הרי בידך הערכה. תגיד בכמה העריכו ונדע." פיינברג הסתכל במיסמך: "174 אלף." דוב מאירמן קפץ ממקומו וזעק: "זה גזל!" תשובת ראש-העיר: "אני מציע לכם למצוא מעריך שלכם. ואם הוא יתן הערכה שונה, יקבעו הצדדים מעריך שלישי מקר-בל על שניהם."

עד כאן, תיאורו של פיינשטיין. **הסגן מופיע**. בני משפחת גפני המ-שיכו במאמציהם להילחם בהפקעה, שעמ-

סגן ראש-העיר פיינשטיין
"לא תיווכתי"

דה לגרם להם הפסד של יותר מ-600 אלף ל"י. בהתאם לגירסה שלהם של הפר-ש, הציע, זמן מה לאחר מכן, חבר מועצת העירייה יצחק וילנציוק לחיים פיינשטיין, להיפגש עם שלמה פיינשטיין, סגן ראש-העיר שהוא גם חבר ועדת בנין-וערים. בפגישה, שהתקיימה בתשיעי לפברואר, בשעה עשר בבוקר בלישכתו של פיינשטיין, טען סגן ראש-העיר, לדברי גירסה זו, כי הוא מתנגד לבניין בית-הספר על מיג-רשה של משפחת גפני, בגלל שרעש בית-הספר יפריע לחולי השרון. פיינשטיין העיר מיספר פעמים, במהלך הפגישה, כי הוא לא עובד במשכורת בעירייה, ואז אמר לו דוב מאירמן, בנוכחות המשתתפים האח-רים: "זה בסדר. אתה לא תעבוד חנים." פיינשטיין לא הגיב.

כל זאת — לפי גירסת משפחת גפני. **איו תשובה**. ב-11 לאפריל 1971 החי-ליטה עיריית פתח-תקווה לוותר על הפקעת מגרשה של משפחת גפני, לרכוש מגרש אחר במקומו. אלא שהחלטה זו לא היתה ידועה למש-פחת גפני. אלה, המשיכו בפעילותם בה-חה שהמגרש שלהם עדיין מופקע, וזאת — למרות שפרקליטם שלח לראש-העיר מכי-תבים, חודש וחודשיים לפני שבוטלה ההפקעה, וביקש שיודיעוהו על מצב העניי-נים. הוא לא זכה בתשובה.

לדברי פיינשטיין, צילצל אליו פיינשטיין, סגן ראש-העיר, יומיים לפני שהעירייה החליטה לבטל את ההפקעה, ואמר לו:

ראש-העיר פיינברג
"לא ידעתי"

את ההאשמה בדבר גטילת דמי התיוון, שהופנתה אליו, דחה סגן ראש-העירייה פתח-תקווה בתקיפות. "למרות שאינני סגן בשכר, ואני רשאי לקבל דמי-תיוון, לא לקחתי ולא קיבלתי במקרה זה כל דמי-תיוון." הוא לא הסתפק בהכחשתו החד-משמעית, הורה להגיש תביעה משפטית נגד מאשימיו, על הוצאת דיבה נגדו.

בגידה ביריב? לבני משפחת גפני, שהיא בעלת המגרש המסעיר בימים אלה את כל פתח-תקווה — סערה שתתפשט ללא ספק גם מעבר לגבולות העיר — ישנה גירסה מפורטת על השתלשלות העניינים. סיפרו חיים פיינשטיין, בעל מוסך, ודוב מאירמן, רס"ר, חתניו של אברהם גפני: "בוקר אחד, בסתיו שעבר, הבחינה חדווה פיינשטיין, בתו של גפני, בצוות מודדים בשטח הפרדס שעל המגרש שלנו, כך, בלי שום הודעה רשמית, נודע למשפחה שלנו שהעירייה הפקיעה את המגרש לצרכי ציבור."

לפני עשרות שנים, בימי העלייה וכי-בוש הארץ, היה גפני הקשיש הבוס של פיינברג, כיום ראש העירייה, בבית-הארי-זה בקיבוץ תל-נעט. מאז, היו השניים חב-רים ותיקים. עתה, כאשר נתקל גפני, זמן מה לאחר פרשת המודדים, בידיו הוותיק, שטף אותו על שפיינברג עומד להפקיע את רכושו, אותו קנה בחיסכון של שנות עמל ויוע, "שאתה תעשה לי דבר כזה?" צעק גפני על ראש העיר.

הכחשה לפיצויים. פיינברג הרגיע את ידידו, הבטיח לו פיצוי מלא על רכו-שו. בפגישה לאחר מכן בין פיינברג למש-פחת גפני, הסביר ראש העיר, כי העירייה חייבת להפקיע את המגרש לצרכי הקמת בית-ספר ומיטשח נחיתה להליקופטר, לצור-כי חירום של בית-החולים השרון הסמוך. בפגישה זו, חזר ראש העיר שוב על הבי-

הצלם הלך לנמל

התעופה כדי לצלם

זמרת בינלאומית -

ומאז לא נפרדו

לצאת מהחדר בשעה היעודה, וגא להמ' תין. אז כולם המתינו. כשירד הזוג לבסוף מהחדר, הקפידה ג'ודי על כך שג'ורא לא ימוש מצידה.

אהובת

שני דורות

ה היסטוריה של ג'ורא עוד לא מפורסמת כל כך ברחבי העולם. של ג'ודי — כבר כן. גבוהה וצנומה, בעלת עיניים כחולות בפנים נעימות, נחשבת הצעירה שהתאהבה בצלם הישראלי לאחת מזמרות העם החשובות ביותר בארצות-הברית כיום, ולאחרונה גם כמשוררת כישרונית. התק' ליטים שלה, בייחוד האחרונים, הם להיטים, והיא הצליחה, איך שהוא, להתחבב גם על דור המחאה הצעיר וגם על דור ה' מימסד.

ג'ודי, ילידת טאטל, ואשינגטון, נולדה למשפחה מוסיקלית. ולמדה מוסיקה כבר מגיל צעיר — כדי להקל על יסוריה: בגיל שבע היא היתה משותקת בחצי גופה.

האהובה בצילום מאהבה

ג'ודי קולינס כפי שצילם אותה אהובה הישראלי. בשבוע שבו בילו השניים את כל זמנם הפנוי במלונה של ג'ודי, הירבה ג'ורא, בין היתר, גם לצלם את ג'ודי הנראית בתמונה למטה יחד עם אהובה הצלם ג'ורא סלמי.

הצלם המאהב

ג'ורא סלמי, צלם בן 25, ששיגע את הזמרת הבינלאו' מית מרגע ששמה עליו עין, לא מש מצידה.

המאהב הישראלי

היוצאים מהלב — וחודרים ללב. התפתחותה הבאה — שירי עם. בשלב זה היא החלה ווכה לפירסום כל-אמריקאי. תקליטיה החלו נמכרים, והיא זכתה לתור' אר גרטה גארבו של הזמר העממי. כיום, כשהיא לא מופיעה בפינה כלשהי בעולם, מתגוררת חברתו של ג'ורא בדי' רה לא רעה, בת שמונה חדרים, ברובעי' האמנים בניו-יורק.

אהבה — או

רומן חולף?

ה אם בשכיר זמרת-הצמרת הבינלאו' מית, ג'ורא הוא רק הרפתקה חולפת? לך תדע. אצל זמרות צמרת, מה שכן ברור, זה שג'ודי ניסתה לדחות את תאריך עזי' בתה את ישראל, לא הצליחה בגלל לוח' הזמנים הגדוש שלה. השמועה אומרת ש' ג'ורא עומד לקבל ממנה כרטיס-טיסה לארץ צוה-הברית, כדי שיוכלו להמשיך להיות יחד. ג'ורא עצמו — לא אומר כלום. מה שברור, גם בלי שהוא יאמר מילה, זה שהצעיר הישראלי נשבה בקיסמה של בערת העולם הגדול. מה הולך מהצד השני — קשה לדעת. ג'ודי קולינס היא בת 31.

ה סצינה נערכה לפי כל פירטי המתכון של סיפורי האגדות: הזמרת הבינלאומית המפורסמת ירדה מהמטוס. כשהיא אפופה פמליה שלמה. נחיל צל' מים וכתבים הסתער עליה. ביניהם היה צלם צעיר ונחמד, שתיקתו במרץ במצי' למתו. הזמרת הנודעת העיפה בו מבט אחד, ומאותו רגע לא נפרדו השניים. סצינה זו התרחשה בשבוע שעבר ב' נמלי-התעופה לוד, כאשר הזמרת הבינ' לאומית המפורסמת ג'ודי קולינס הגיעה לשבוע הופעות בישראל. הצלם, שהפך מאותו רגע לאהובה הישראלי, היה ג'ור' רא סלמי, 25. מאותו רגע, לא נפרדו השניים. גם נוכחותו של ג'ון טיילור, הגיטאריסט הכושף המלווה את ג'ודי — ויש טוענים שאף יותר ממלווה — לא הפריעה לרומן הסותף.

קבורה

במלון

ה רומן הסותף כמעט שלא התרחש כלל. לפני כשלושה חודשים היה ג'ורא על סף הגישואין. עם דיילת ארקי. תאריך החתונה כבר נקבע. ברגע האחרון הגיעו אליו כמה סיפורים פיקני' טיים, והחתונה בוטלה.

של ג'ודי קולינס

גרופה, ואם לילדה בת 12. היא ראתה כבר את כל העולם — ואת הגברים שבו. האם יהיה ג'ורא רק רומן נוסף, בשרי' שרת הרומנים הסוערים שלה, המתנהלים בכל קצות העולם? נותר רק לקוות שאם כן, לא יהיה זה עבור ג'ורא שיברון' לב נוסף.

בגלל מחלה קשה. כשגדלה, נרפאה מ' המחלה — אך לא מהמוסיקה. היתה זו מוסיקה קלאסית בעיקר. בגיל מאוחר יותר מצאה באקראי גיטארה ב' בית חבר, התחילה משתעשעת איתה, ועז' למה השתנה, היא גילתה שהיא אוהבת לפרוט על גיטרה, ולשיר שירי אהבה,

שהוא אינו יכול להשתחרר, וזהו זה. כיום השני האחרון עמדה להיערך מסיבת עיתור' נאים עם הזמרת בארבע אחר הצהריים. ארבע עבר, ועוד איך, והגברת איננה. הס' תבר שג'ורא צילצל לאמרגן שלה, התנצל — שוב בנימוס — שהם — דהיינו, ג'ודי קולינס וג'ורא סלמי — לא יהיו מוכנים

כדי להירגע מהכמעט-אסון. הוא יצא לחודשיים לאירופה לנוח. כשחזר, יצא מייד למילואים. כשחזר, יצא מייד ללוד — ומשם מייד לחזר המלון של ג'ודי קולינס. ושם הוא נקבר, למשך השבוע הקרוב. כל אותו שבוע ניסה הבוס שלו להתזר' אותו לעבודה, אך ג'ורא התנצל בנימוס

במדינה

(המשך מעמוד 26)

שת רבעי שעה בלבד, אולם קרעיה אוחו בתפרים גסים. התקוממות וגיונו. במרכז הסערה עמד מאמרו המפורסם של הרכז המקצועי של האיגוד הארצי, מאיר בן-גור, שפורסם בהארץ, ואשר גינה את עובדי הטל-וויזיה על שביתתם. צעדו זה של בן-גור קומם את הירושלמים, הביא לגינויו באסיפתם בבית-אגרון, בירושלים. הירושלמים קצפו על מאמרו של הרכז המקצועי, שבתור קף תפקידו היה אמור להגן עליהם, או לפחות להימנע מלהוציא משפט נגדם. מצידו השני של המיתרס עמדו התלי-אביבים, אשר דיברו בשיבחו של האיש. רוגז רב במיוחד גרמה להם הודעת הגיינוי הירושלמית, שקיבלה כמוכן פירסום מירבי ברדיו ובטלוויזיה.

התפוצצות כמולה. הפגישה בין שני הצדדים היתה סוערת. האשמות הדדיות הוטחו. פעמיים התפוצצה הישיבה, וההדים נשמעו גם מעבר לדלתות הסגורות. המתיחות הגיעה לשיאה, כאשר גידון הרכב הוועדה של האיגוד הארצי לטיפול ביחסי-העבודה ברשות-השידור. אחד הי-תל-אביבים קרא הצעה שמית של חברי הוועדה, משנקב בשמו של בן-גור, זינקו ממקומם כל הירושלמים, כשבראשם יו"ר האגודה, איש דבר, דני בלוק, יצאו בזעם את החדר. בעניינם, התפרש צעד זה כי סטירת-לחי.

בן-גור החזיר, אסף בשקט את נייריו תיו, יצא אף הוא מחדר הדיונים, ונסע לביתו. הנותרים בחדר ניסו להשיג את

עיתונאי גפן
ישועה ברגע האחרון

הנוטשים ולהחזירם. בן-גור לא היה מוכן לחזור, ואילו הירושלמים ישבו במסעדת הבניין וטיכסו עצה. האווירה היתה לאחר ייאוש.

הצלה ברגע אחרון. בשעה 5.45, קרוב לשש שעות אחרי פתיחת הישיבה, קמו המסובים ממקומם, התכוננו להתפזר. הכל היו בטוחים, שהאיגוד הארצי שבק חיים, התפורר לאגודות מקומיות חלשות. הצילה את המצב התערבות של הרגע האחרון מצידו של מרק גפן, מזכיר מעי-רכת על המשמר. בפעולה פרטיונית ניסה גפן לתווך בין הגורמים השונים, למנוע את הריסת האיגוד. אחרי סידרת שיחות טלפון, הצליח להזעיק את משתתפי הישיבה, שכבר החלו עוזבים את הבניין, בישר להם כי ניתן להרכיב את הוועדה ללא מאיר בן-גור. הירושלמים נקראו מן המסעדה, חזרו לאלום. הישיבה נתחדשה. בי-מקום בן-גור הועלה שמו של גפן כחבר הוועדה, והוא ניאות לקבל את המינוי. אחת ההחלטות שנתקבלו בישיבה הבי-עה אמן ברכז הוועדה המקצועית, מאיר בן-גור. אך הוצאתו מהוועדה התפרשה בעיני הירושלמים כניופה בו, והם נתרצו. האיגוד ניצל, למרות שאוירת אייהאמון השוררת בו לא חוסלה.

הוועדה החלה את עבודתה ביום ה' האחרון בבית-אגרון בירושלים. בשלב זה, מוטל הדבר בספק אם פגישותיה עם הגל-ת רשות השידור ועם ועד עובדי הטל-וויזיה יצליחו להחזיר את העניינים למסלולם. דבר זה יקרה, אומרים הירושלמים, רק אם יוסר האיום של מינוי קומיסר מעל ראשם של העובדים.

21

ספורט טוטו

12

השבוע - ליגה א'

מינימום פרסים

240 אלף ל"י

(כולל העברה + תוספת מיוחדת)

מינימום פרס ראשון:

150 אלף ל"י

(כולל העברה + תוספת מיוחדת)

עשה לך מנהג קבוע - מלא טוטו כל שבוע!

לנוחיותך

טפסים שיטתיים ב'לוטו'

בניחוש נכון, סיכויך גדולים יותר בטפסים שיטתיים.	8 סימנים 28 ציורים אפשריים
	9 סימנים 84 ציורים אפשריים
פרטים בכל תחנות האיסוף של לוטו	10 סימנים 210 ציורים אפשריים

מחלקת המכירות והפיקה

ישבנים אלה הם

דכושן הכרטי של

הציידת עידיח קמחי

ונערת הזוהר אדית גודיק

התמונה היטב בתמונה גלויית-הלב במרכז העמוד. האם לא היית מוכן להתערב שזוהי תמונתם המפורסמת של ג'ון לנון ויוקו אובו?

אם היית מתערב — היית מפסיד גם אתה את המכנסים. כי התמונה איננה אלא מבט מאחור של שני הצעירים המופיעים בתמונה התחתונה — מישל אופטובסקי וסטיב גילסטון.

איוו משתי התמונות בדיוק משכה את

כלה קמחי הציידת הישראלית

מיועדת להיות אשתו של מישל, העולה מצרפת, שהוא גם עורך-דין. לפני היכרותה את מישל, הייתה אדית טיפוס של יושבת-בית שלווה. לאחר ההיכרות, הפכה לטיפוס בזהמי, החלה אדית מצוירת ברצינות, מעשנת סיגרים.

ליבן של שתי יפהפיות ישראליות — קשה לקבוע. אולי שתיהן גם יחד. כך או כך, הן נמשכו. נערת הזוהר אדית גודיק, בתו של המפיק גיורא גודיק, היא ידידתו של סטיב. יפהפייה נודעת אחרת, הציידת עידיח קמחי, היא ארוסתו של מישל. סטיב ומישל התמחו, כל אחד לחוד, באירגון מסיבות כבר מגיל צעיר.

שני בני ה-25 פתחו חנות תקליטים, אחר החליטו להביא מסיבות לבתי יהודים. הרעיון כפי שסטיב מסבירו: „היום לצאת לבלות זה לא תענוג. בעיות חנייה, ברייר נים, מכות. התענוג האמיתי הוא להזמין אנשים אליך הביתה, וליהנות בשקט בין ארבע הקירות שלך.“

במסיבה אחת שערכו בבית-הקנים, לי ישישים מגיל 60 ומעלה, הם החלו את המסיבה בעדינות. טנגו, סלאו, וולטים איטיים, הם הופתעו נוכח דרישתם של הזקנים להכניס קצת פילפל. להקות המחז' תרת וזעקות הקצב זכו לתגובות כה גלי-הבות מצד הזקנים, שהשניים החלו לחשוש ללבבותיהם.

זיוף

אבל בתענוג

גם תזמורות כבר הקימו השניים. מי של הקים בשנת '65 להקה בשם המידד הרביעי, וסטיב ייסד את להקת הבמה החש' מליח. לפני שבוע נקלעו השניים לירר שלים, וקפצו לבכחוס. על הבמה העניקה

ידידה גודיק

אדית גודיק, ידידתו הישראלית של סטיב גילסטון, העולה האנגלוסקסי שהתערה בארץ. סטיב היה נשוי ואב לילדה, כאשר הכיר את אדית. למענה, הוא התגרש, הפך לידידה של אדית, על אף התנגדותו החריגה של אביה, האמרגן גיורא גודיק.

להקת הבמה החשמלית את הופעתה האחרונה לפני הפירוק. סטיב ומישל, שעזבו את עסקי הלהקות לפני שנים, הופתעו כי שאנשי הלהקה הזמינום לעלות ולהשתתף עימם בהופעתם האחרונה. „לא החזקנו גי' טרה חשמלית ביד איוו שנתיים.“ אמר סטיב, „זייפנו משהו לא נורמלי. אבל זה

החתנים שלנו - 100 עכוד!

היה גדול. איוו הופעה!“ לפני שבוע העניקו השניים את שרר תיהם הטובים לאילתי רפי גלסון, שחגג את יום-הולדתו ה-41. „עשינו סולחה בין רפי לטום, השכן שלו.“ מספר סטיב, „טום הוא בחור מצויין. ביטניק שקט ולא מזיק. הוא התיישב באיוור כבר לפני שנתיים, עוד לפני שמישהו חשב בכלל לצאת מאילת. כל מה שהוא רצה זה שקט. כשבא רפי למקום והתחיל לעשות שמח, הם הסתכסכו בגלל הרעש. אנחנו סידרנו שרפי יזמין את טום למסיבה. הייתה צריך לראות איך הם התחבקו כשטום בא.“ השבוע, עמדה האידיליה לבוא לסיומה. מישל אמר היה להתגייס לשירות סדיר לצה"ל, לאחר שנסתיימו כל הדחיות שקיבל עקב לימודים. עיתוי לא מצולח ביותר, בהתחשב בעובדה שהוא מתכוון להתחתן בעתיד הקרוב עם עידיח. השניים יתחילו את נישואיהם ברגל שמאל, כשעידיח תיאליק להיות אלמנת-קש כבר מתחילת חיייהגישואין שלה.

היא תצטרך, בלית-ברירה, להסתפק בי תמונתו של בעלה.

מלפנים ומאחור משמאל — בשתי התמונות — סטיב גילסטון, מימין מישל אופטובסקי. שני הצעירים עלו ארצה, סיימו את האוניברסיטה בירושלים, והתערו יפה בעסקי-הבידור והאי-רוח, למרות הופעתם הביטניקית, ותמונותיהם המקוריות (למעלה, לא למטה).

תחילה — בשביל הכיף. כשהתבגר, נעשו חכמים והלכו ללמוד באוניברסיטה, החליטו לו לעשות מזה גם כסף. המסיבה הראשונה שאירגנו הייתה מסיבת פיז'מות. הם אספו את כל מודעיהם הסטודנטים באוניברסיטה העברית בירושלים, דחו אותם לבר-אחון ולקחו כסף רק בשביל משקאות. ניחוח המסיבה הזאת הסתובב בעיר שוב עות לאחר מכן. ראו השניים כי טוב, והעלו בפעם השנייה את התערוכה. אחרי כך נדהמו לשמוע, כי הכרטיסים למסיבה השנייה נמכרו ע"י ספרסרים במחירים משורשים.

התענוג

בבית

השנים עברו, סטיב האנגלוסקסי סיים לימודיו במדעי-המדינה, ומישל, העור לה מצרפת, הפך לעורך-דין. השניים, שי נפגשו לראשונה באוניברסיטה בירושלים, החליטו להמשיך בדרכם בארץ וביחד.

טלוויזיה

ביקורת

השעה

הרביעית

תוכנית השעה השלישית היתה בעיצומה כאשר קול אלמוני, שזיהה את עצמו כסל"ח, פנה אל מלכה, שאל: "מדוע מקפחת העיתונות הישראלית את בני עדות המזרח?" כעבור כמה דקות חזרה ונשנתה אותה שאלה על-ידי אדם, שהציג את עצמו כמשה באומגארטן. שתי השאלות לא הובאו לשידור.

בתום השידור נשמעו צעקות בכניסה לבניין הטלוויזיה. היה זה אדי מלכה, מנהיג הפנתרים הפורשים, אנשי תנועת כחול לבן, שניסה להתפרץ בכוח פנימה, כדי למחות בפני עורכי התוכנית על אי-שידור השאלה. לדוב שינער, שהכניס אר"ת פנימה, סיפר מלכה, כי היה זה הוא, שהציג את השאלה גם בפעם השנייה, בשם האשכנזי המובהק, הסבריו של שינער, כי מתוך 200 הפניות שהגיעו למערכת הובאו לשידור רק כ-20 שאלות, לא היה בהן כדי לשכנע את מלכה המרומר.

תולדה אחרת של השידור היתה פניות של ח"כ שמואל תמיר, שביקש את התמליל של הוויכוח באולפן, עלימנת לעיר בדברים שאמרו בתוכנית מי שהיה שר המשפטים דב יוסף וח"כ אורי אבנרי, בפרשת מישפט הדיבה שהגיש בשעתו היועץ המישפטי לפי בקשת ד"ר ישראל קסטנר.

שני סיפורים אלה רק משקפים את

אי אפשר לרמות צופים. הדבר היה ניכר אף בתוכנית השעה השלישית עצמה, שיוחדה לעוצמה ולמוסר של העיתונות הישראלית. נציגי המיסד ח"כ (מיל.) משה אונג ואיש רשות השידור ארי אבנר, נכדו של כישלון הרוץ בהצגת עמדותיהם. לא היה להם מה לומר באופן משכנע, וכל מה שאמרו היה בקול ענות חלושה. אי אפשר לרמות את הצופים כאשר עומדים מולם פנים אל פנים.

גם עורכי העיתונים, גרשום שוקן (הארץ), חנה זמר (דבר) ואורי אבנרי (העולם הזה) הצטיירו על המסך כתבורה מכובדת. נינוחה, שבעה ומרובה מעצמה, העקיפות ההדדיות שהחליפו ביניהם היו מרומזות, אנשים שדברו בהם, כמו העתונאים יגאל לביב וסילבי קשת, לא הוזכרו בשמותיהם. דברים רבים מדי נשארו סתומים וערטי-לאים לגבי הצופה שאינו קורא עיתונים. אולם בסך הכל היתה זו תוכנית סוקתית עניינים ומאלפת, אחת הטובות מבין 13 התוכניות ששודרו במסגרת השעה השלישית.

איך הפסידה הטלוויזיה

סקופ עולמי?

ראשי הטלוויזיה יכלו השבוע לבלוע את כובעיהם מרוב אכזבה. הם החמיצו את אחד הסקופים הבודדים שהטלוויזיה הישראלית היתה מסוגלת לשדר. היה זה סקופ בקנה-מידה עולמי, שהוחמץ רק בגלל פחדנותם של ראשי שירות השידור. המזכיר, הוא, כמובן, בסיפור על חייה של מרסל ניניו, גיבורת מישפט קהיר, בישראל. עצם הימצאה של מרסל בישראל, יחד עם אסירים אחרים ממישפט קהיר ששוחררו אחרי מלחמת ששת-הימים לא היה סוד. אולם במשך שנים נמנע מירוסם עובדה זו על-ידי הצנזורה הביטחונית.

היה ברור, שכמו הרבה סודות ביטחוניים, יגיע יום וגם סוד זה יחדל להיות סוד. השאלה היא רק מי יגלה ברגע המתאים כי הסודיות חוסרה מעל הפרשה. הידיעה על כך היתה לראשונה בידי הטלוויזיה. ישעיהו ברפור, והכתב הצבאי איתן הבר, באו יום אחד אל דן שילון, מנהל מחלקת החדשות, והציעו לו לעשות סרט על חייה של מרסל ניניו בישראל.

לעולם כי מרסל ניניו חיה בישראל. דן שילון התלהב מהרעיון. הוא מיחר אל שמואל אלמוג, מנכ"ל שירות השידור, ביקש אישור להסריט את הסרט. אלמוג כמעט והשתבץ לשמע ההצעה. הוא קפא על מקומו, ביטל במהירות את הרעיון, טען כי אין זה מתפקידה של הטלוויזיה לעסוק בנושאים מסוג זה. הרעיון ירד מהפרק. השבוע, באיחור של כמה חודשים, גילה עיתונאי אחר במיקרה, כי מסך הסודיות מעל פרשת מרסל ניניו כבר הוסר.

הרצינות בה מתייחסים אנשים שונים בציבור לאפקטיביות המדיה של המד"ה הטלוויזיוני. רק עכשיו מתחילים לה-בין בארץ את כוחו העצום והמסוכן של המדיום הזה. דווקא נושא זה כמעט שלא הועלה בתוכנית, אלמלא חזר עליו אורי אבנרי פעמים במשך הוויכוח ובי-סופו, כאשר דובר על הסכנה שבמינוי קומיסר מטעם.

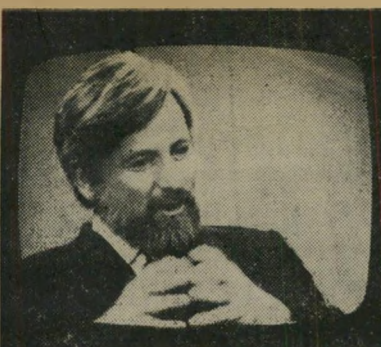
אם יש משהו הדומה כיום לעוצמה העתונאית, שהשתקפה בסרט האזרח קיין, שהוקרן בתחילת התוכנית, הרי זו העוצמה העיתונאית של הטלוויזיה. כי שום עיתון ישראלי עוד לא השפיע על מהלך המאורעות בארץ בצורה דראסטית כזו. כפי שהשפיעה העתונות של רנדולף הרסט האמריקאי, אב-הטיפוס של האזרח קיין. העיתונות הישראלית הזויה צעד גדול קדימה, למשל, ארשת נתיבי נפט. אר"לם היתה זו הטלוויזיה, שהכניסה את הפ"רשה לכל בית בישראל. הן ביומן השבוע, בו הופיעו כל הנוגעים בדבר, והן בתוכנית חוק, בה הוצגה השר יעקב משמשון שפירא חשוף וערום קבל עם ועדה. כי הטלוויזיה פונה פניה טוטאלית אל העין והאוזן, פועלת באופן סוגסטיבי ומרחקת את כל שותמיה של העוצמה.

שית. ביחוד היא היתה כזו לגבי הציבור המתמצא בעניינים — הוא קורא העיתונים. חבל שהקשר בין הסרט המוצג בתחילתה של כל תוכנית כזו, והוויכוח המתנהל בעקבותיו הוא רופף ביותר. חבל גם שמ"ה התוכנית, ישעיהו ברפור, מסתפק בתפקיד של קונפנסיה ואינו נוטל חלק בוויכוח. אינו חוקק את המרואיינים ואינו מכונן את הוויכוח לאפיק של עימות חריף יותר — נוסף על עצם הציאות, שבו גילה ברפורת אומץ-לב ניכר.

משהו

יוצא-דופן

ההפתעה שגפלה בחלקם של מאות אלפי הצופים, שישבו גינוחים על כורסאותיהם בליל שבת האחרון מול מסכי הטלוויזיה הישראלית היתה מהממת. חמישה שחקנים צעירים קראו טקסטים סאטיריים מצוינים פרי עטם של דן בן-אמוץ. אפרים קישון, ידיד מנסי, ואחרים, ששיקפו בצורה חריפה ביותר את אירועי השבוע שעבר. חיקי דיין, הזכורה לטוב ממלכת האמ"בטיה ומהצגת הפרפרים הם חופשיים, תב"ליטח כל מילה בדיקציה המצוינת שלה.

שוקן, זמר ואבנרי ב"שעה השלישית" חבורה נינוחה, שבעה ומרובה מעצמה

ג'ניו, בוגר תיכון ומפקח בעבר בחברת התעופה הישראלית, החליט הצעיר לנ"ח החינם לארצות-הברית, השלטים הצעיר לנ"ח חות באמריקה ולהשלים את השכלתו בר"מה אקדמית. מסיבות משפחתיות הוא חזר לארץ, אחרי שנתיים, ומאז הוא מכהן כמורה בבית-הספר היסודי בואדי ג'וז. התלמידים מעריצים אותו, ביחוד מרגע שגילו אותו על מסכי הטלוויזיה. יש להם סיבה טובה לכך. כי הוא באמת כוכב.

תדריך

● **זכרונות צ'רצ'יל** (יום ד' 17/11, 19.30) בסידרה הדוקומנטרית, שהופקה באולפני הבי.בי.סי. על פי זכרונות סיר וינסטון צ'רצ'יל, מי שהיה ראש-ממשלת בריטניה, בה משוחזרים אירועי מלחמת העולם השנייה בצורה סובייקטיבית. בתוכנית הפעם: הפלישה הגרמנית לנורווגיה ולארצות השפלה ומינויו של צ'רצ'יל כ-ראש-משלה.

● **סרט השבוע** (יום ד' 17/11, 20.45) המשרת — דרמה המתחילה בספור מלודרמטי, אך מספסת לפסגת הביטוי הקולנועי והאישיו וסוחפת עמה גם את הצופה ההססן. המשרת (דירק בוגארד) משתלט לאט לאט על אדונו (גיימס פוקס) תוך ניצול נבזי ביותר של ארוסתו וורה (שרה מייכל) המוצגת כאחותו.

● **תוכנית ליל שבת** (יום ג' 19/11, 20.00) שם התוכנית: אתחול שלשום — לא הכל עובר. זוהי הפעם הראשונה ש-תוכנית ליל שבת מנסה להיות משהו מענין ויוצא דופן. בעין ביקורתית, אם כי במשחק בוסר של כמה משחקני ישראלי, נסקרים בה אירועי השבוע בזמר,

קריין נביל דהר הכל נשאר במישפחה

בשיר, בפליטונים, סאטירות ותעלולי מצ"למה נסתרת. מפק"במאי: מרדכי קיר-שנבאום.

● **אלימות בטלוויזיה** (יום ג' 23/11, 20.30) במסגרת הסידרה החדשה הטלוויזיה על הטלוויזיה, יוקרנו בתוכנית הראשונה בסידרה טקסים מתוך סרטי טלוויזיה וחדשות גדושי אלימות, ולאחר מכן ייערך דיון בנושא באולפן בנוכחות קהל פעיל ובהשתתפותם של ד"ר מיכאל גורביץ מהמכון לתקשורת של האוניברסיטה היברית, ד"ר יואל גנון מהחוג לפסיכולוגיה באוניברסיטת בר-אילן, הבמאי היי קילוס, ודובר רשות השידור צבי גיל. מנחה: ד"ר מירון מדיני. מפיק: יורם רונן. במאי: שלמה גנון.

יחד עם טליה שפירא. בוגרת להקת השר"ן והלגינית של להקת צ'ץ וצצה, קלעו השתיים למסגרת בפארודיה על משפחה ש"צזאת, שהתייחסה לפרשת הממזרים. טוביה צפיר, יוצא להקת הנח"ל ושחקן בהצגת מחברות החשק, יזעזע אפילו את הציניקאים גים שבקהל הצופים, בטון המתון והרציני בו קרא קטע המתייחס לשבוע התרבות הגרמנית.

יוסי פולק, שהופיע באולפן לבוש בחל-קו העליון בואקט וענוב עניבה, ובחלקו התחתון במכנסי ג'ינס דהויים, הסריז ב"העוויות" כנראה מרוב הגנה לראות את עצמו על המסך.

אולם לא השחקנים, חסרי הנסיון בהור"פעה בפני מצלמות הטלוויזיה, היו העיקר, כי אם הטקסטים שקראו ושרו. הפוגה מצחיקה ביותר במהלך התוכנית הביאה המצלמה הניסתרת. אריה אורגד נתגלה כשחקן קומיקאי בחסד.

אחד הסיפורים, שלא הובא לשידור, היה קשור בזוג שנכנס למספרה. כשהת"יישב הגבר על הכסא לחשה לו האשה: "תראה זה אריה אורגד" ומיד עצרה בעצ"מה במבוכה ובחוסר בטחון. אחר כך ניג"שה אותה האשה אל הבחור ולחשה לו באוזן: "תשאל את הספר אם הוא קרוב של אורגד?" בשעת ההתוודעות היתה המ"בוכה כפולה ומכופלת. הסרט שתיאר בצור"רה דוקומנטרית מה היה קורה לו הפסידה ישראל במלחמת ששת הימים היה חלש. חסר אמת וסתום. למרות זאת ולמרות שהקטעים לא נדבקו זה לזה בצורה אור"גאנית, היתה התוכנית יוצאת-דופן, במ"ייוחד אחרי מדבר השממון של לילות שבת בעונה שעברה.

שאלה אחרת העלו רבים בחדרי חדרי: האם תמשיך התוכנית להיות ולהקיים למרות הביקורת שהוטחה בה כלפי המימ"סד על כל גווניו?

עובדים

כוכב נולד

אלפי צופים ישראליים המתבוננים מדי ערב במישדרי החדשות הערביים של הטלוויזיה הישראלית, הופתעו החדש לר"אות פנים חדשות על המסך. היו אלו פנים גבריות וגאות מאד של שדרן חדש ואלמוני בעל אישיות טלוויזיונית מובהקת. זהו נביל חדר (28), משועפאת, הפרבר הצפוני העשיר של ירושלים. הוא נשוי ואב לבת. גילו אותו במקרה. לפני כשנה נכנס סעיד קאסם, ראש הקריינים הערביים של הטלוויזיה הישראלית אל משרדי הרדיו כדי לקחת משם את רעיתו הצעירה מרי, העובדת בבית-השידור הישראלי ככותבת תוכניות ותסכיתים. אותה שעה נערך במ"קום מבחן לקרייני רדיו. 18 מועמדים נרג"שים חיכו לתורם בעצבנות ניכרת. רק אחד מהם היה שקט ורגוע. היה זה נביל. קאסם הבחין בו מבעד לגוגית ורמז לו לגשת אל המיקרופון פעם נוספת. אבל אחרי, שנערך עבורו מבחן מסך מיוחד, הצליחו אנשי הרדיו לקנות אותו במחיר של הופעה מיידית מעל גלי האתר. קאסם נעלב וניתק את המגע עמו. היתה זו מרי שקישרה ביניהם מחדש לפני כחודש. בכלל, אצל השדרנים הערביים מתנהל הכל על בסיס אישי, חברי ביותר, כמעט משפחתי, מרי, היא חברה טובה ביותר של השדרנית הבלונדינית סוהד מסואדי, מאז הלכו שתינת לקנות פיאה נוכרית לסוהד. כאשר הופיע נביל לראשונה בבית הטלוויזיה, זיהתה אותו סוהד מיד כמורה השלן החתיך, אבל הצעיר מאד, שגר ברחוב ראשד מסואדי בשועפאת, הנקרא על שם אביה המנוח, שהיה עורך-דין ידוע בירושלים.

סיפורו של נביל פשוט. הוא יליד איזור

הכנס עצמך לעורו של השופט - ושפוט אתה:

אונס - או עליילה?

הוציא את אברמינו וניסה להחדירו לאברמינה, תוך שהיכה אותה באגן רופים בביטנה ובפניה." בפני השופט שלמה קארט, העלתה התביעה את גירסתה של נאווה, ואילו הפנינור, ע"ד צבי לירסקי, העלה את גירסתו של הנאשם. שני המפורים היו כמעט זהים - והפוכים במשמעותם. העד היחיד פוען כי היה שיכור, וכי אינו זוכר דבר. מה באמת התרחש בחורשה?

השעה היתה שתיים לפנות בוקר, כאשר נכנסו יצחק בן עזרא (33) ונאווה הזמי (21), שניהם תושבי גבעתיים, לחורשה שברחוב סמורמה ביד אליהו. הם שהו שם זמן קצר - וכאשר יצאו, האשימה נאווה את יצחק כי ניסה לאנוס אותה. יצחק נעצר בו ביום, הואשם כי "ניסה לבעול שדא בדין את נאווה הזמי נגד רצונה, הפיכה על הקרקע, הפשיט הצאית, הוריד תחתונה,

גירסת הנערה: "התחלתי לחשוד כשהיינו בחורשה..."

לא עשה לי כלום. כי רציתי להגיע הביתה בכל ההקדם. החברה שלי לילי צעקה שהיה אונס, ואשה מהסביבה הביאה לי כוס מים. הצעקות הזעיקו למקום גם נידת, ואני הגשתי את תלונתי למשרה בעצת לילי. היא אמרה לי כי הנאשם הוא פושע.

אגרוף לגבר

לילי העידה, אחר כך, שכאשר היא היתה בחברת יעקב דהאן, היא שמעה צעקות מכיוון החורשה: "יעקב, יעקב, אמאלה, עזוב אותי". וגם: "מה אתם מס' תכלים עלי ככה". היא הכירה את קולי וביקשה מיעקב שיכנס לחורשה ויעזור לי.

יעקב עשה כדבריה, נכנס לחורשה דרך פחים, וחזר כעבור דקה, ואמר שנתקל בבחורה אחת. לילי קראה בשמי, כדי לאתר את מקומי, וביקשה מיעקב להיכנס שוב לחורשה. היא ליוותה אותו מרחק מה ואחריכך יעקב המשיך לבדו.

כשהוא חזר אליי, העידה לילי, הייתי רועדת ובוכה, והוא ליטף אותי להרגיע אותי. החצאית שלי הייתה מור רמת מהצד ומקופלת ובראש היה לי עשב.

לילי שאלה אותי מה קרה, אך לא עניתי. יעקב סיפר ללילי שנתן אגרוף לגבר שהיה עלי, אך לא ראה מי זה היה. אחריכך כשהתאוששתי, אמרתי לה מי היה הגבר.

לילי גם העידה: "כשנאווה יצאה מהחורשה, היא אמרה: 'אני פוחדת, אני פוחדת', אני ביקשה מדהאן להזעיק משרה. אך הוא סירב וטען שיטפל בנאשם בכוחות עצמו, 'ירצח אותו, יהרוג אותו'."

אחר שהגשתי את התלונה, החלו חברי הנאשם ללחוץ עלי לבטל אותה, ולהודיע למשרה שסיפורי אינו נכון. גם על הורי הופעלו לחצים.

לבסוף הסכמתי, בעצת אמי, לחזור בי מתלונתי. חברי הנאשם לקחו אותי לעוררדין, וזה החתים אותי על חצויר שתלונתי במשרה אינה נכונה וכי המצאתי את הסיפור כדי לעכב את נסיעת הנאשם לגרמניה, ולהתחתן איתו. בצאתי ממשרד העו"ד נתן לי אחד מחברי הנאשם 200 ל"י כפיצויים.

פניתי למשרה וביקשתי לסלוח לנאשם, אך טענתי בכל זאת שסיפורי המקורי נכון, רק שביקשתי לא להעיד מידו לדיו, כי אני מפחדת שמתן שישתחרר יבוא ויעשה לי צרות או שהחברים שלו עלולים לעשות לי צרות. במשרה ענו לי שאין די בזה כדי להפסיק את ההליכים.

ללכת. הוא דיבר יפה. ראיתי שהוא נחמד. תוך כדי ההליכה, מבלי ששמתי לב, נכנסנו לחורשה. לא שמתי לב שעבר זמן ושהבחורה שהלכה אחרינו לא במקום, כי הייתי שקועה בשיחה עם הנאשם. לא נכנסתי לחורשה כדי להתעלס איתו. לא היכרתי את החורשה, ולא ידעתי שנעשים שם דברים כאלה.

לבקשת הנאשם, כיבדתי אותו בסיגרית. הוא אמר לי שיש לי גוף נאה ונגע בי. לא הגבתי בדברים. ראיתי בכך מחמאה, אבל התחלתי לחשוד בכוונות הנאשם ולפחד. משום כך אמרתי לו שברצוני ללכת הביתה.

כאשר ראה הנאשם שאני מתחילה להתעצבן, דחף אותי לכיוון האדמה. שערותי נתקעו בעץ. אמרתי לו: "חכה השערות שלי". אבל הוא הפיל אותי לאדמה. אמרתי: "תעזוב אותי" והתחלתי לצעוק "יעקב, יעקב".

הנאשם נשכב עלי, אמר לי לשתוק והתחיל להתפרע. לפתע ראיתי בחור שעמד סמוך לנו, וצעקתי לו שיעזור לי. הבחור התקרב והתרחק, אבל לא בא לעזרתי. קראתי לו: "אל תסתכל אלי, בוא תעזור לי". יותר מאוחר נזכרתי ששם הבחור שאול, ושהשתתף גם הוא בחתונה. הוא היה מכיר של הנאשם.

הנאשם התחיל להכות אותי בבטן באכזריות, כדי שאני אתן לו. הוא אמר לי: "תני לי לפחות בין הרגליים. 'אמרתי לו: 'גם את זה לא תקבל'. הוא נתן לי גם מכה בפנים.

הוא התחיל להוריד את תחתוני, ואני התנגדתי ומשכתי אותם בכיוון הנגדי. תוך כדי כך, הוא הנחית עלי מכות. הוא הצליח להוריד לי קצת את התחתונים ונגע קצת באבר מינו ברגלי.

לפני שהוא התנפל עלי, לא התחבקתי ולא התנשקתי איתו. לא התכוונתי לקיים איתו יחסי-מין. זה לא נכון ששולא נזכרתי של שאול, "המציק", הייתי נותנת לו. למרות שלא הייתי בתולה.

לא הירפה מתחתוני

תוך המאבק, ולאחר צעקות, הופיע יעקב וראה את הנאשם שוכב עלי. הוא משך אותי מלמטה, החל להאבק עם הנאשם וניסה לדחפו מעלי. הנאשם לא הירפה מתחתוני. ני עקב המשיכה נקרעו התחתונים, אך נשארו על גופי.

יעקב כעס עלי: "איך הגעת, לאן הגעת?" הוא גוף בי על שלא חיכיתי לו, ושאול מדוע הלכתי עם הנאשם לחורשה. הוא גם שאל אם קרה לי משהו. עניתי: "הוא

עזת אחדות לפני המקרה השתתפתי בחתונה חברתי ברחוב סמורמה.

הגעתי לחתונה עם מכר, יעקב דהאן, וחברתו כרמלה. אלמלא הציע לי יעקב להילוות אליו - לא הייתי באה לחתונה.

בחתונה רקדתי עם בחורים שונים, ובכללם הנאשם, אותו לא היכרתי לפני כן. רקדתי איתו רקוד יווני סולו, וריקוד סלאו. הייתי במצב-רוח עליו וקצת שתוייה.

במהלך החתונה, גיליתי עניין בנאשם, ושאלתי אחרים עליו. מהם נודע לי שהוא נוסע מדי פעם לגרמניה. הוא עשה עלי רושם של בחור נחמד.

לאחר חצות ערכו החברה הצעירים שולחן, אכלו, שתו ועלזו. אני התיישבתי לשולחן ליד הנאשם, ובכל פעם הוא היה מציע לי לאכול ולשתות משהו.

סמוך לשעה שתיים בבוקר עזבנו, כל החבורה, את מקום החתונה.

כאשר יצאנו התכוונתי לחזור הביתה. כי השעה היתה מאוחרת וחששתי שהורי ידאגו לי. בחור, אשר ניגן על גיטרה בחתונה, הציע להסיע אותי במכוניתו עד לבית. אך לא נענתי לו. כי יעקב חשב שאינני צריכה לנסוע עם בחור בלתי מוכר לי. הוא הציע שאלך עם כל החבורה. זה לא נכון שלא נסעתי עם הגיטריסט רק בגלל שרציתי להישאר עם הנאשם.

בלכתנו, שוחחתי עם הנאשם, ושוב התרשמתי שהוא נחמד וכי נעים לשוחח איתו. הוא סיפר לי שהוא עובד בבארים בגרמניה, ואני סיפרתי לו שאחותי נמצאת בבלגיה, ושאני מעוניינת מאד לנסוע לחו"ל, ושחשבתני לנסוע גם לגרמניה.

הנאשם הסביר לי את הסידורים שצריך לעשות בקשר לנסיעה והבטיח לעזור לי אצל סוכן הנסיעות שלו. הסכמתי ללכת איתו לסוכן הזה, גם אם מתוך היסוסים. למרות שהסכמתי, לא כל כך רציתי שהנאשם יסדיר את ענין הכרטיס, כי לא ידעתי אם אפשר לסמוך עליו.

בכל זאת, ביקשתי ממנו שיסדיר לי עבודה בגרמניה. הוא הסביר לי את תפקיד המארחות בבארים. אבל לא התכוונתי לעבוד שם כמארחת, למרות שכשהוא סיפר לי כמה מרוויחה מארחת, נדהמתי.

מכות אכזריות

תוך כדי שיחתנו, נכנסנו לחורשה ברחוב סמורמה. שאלתי את הנאשם למה הוא מוביל אותי לחורשה, והוא אמר: "אין דבר, זה מקצר את הדרך". המשכתי

גירסת הגבר: "היא משכה אותי לחורשה..."

שנגעתי בה באבר המין בין רגליה. אולי התכוונה לאצבע שנגעתי בה ברגליה, כש- הורדתי לה התחתונים.

זה לא נכון שנאווה צעקה "אמאלה", או "עזוב אותי". היא רק צעקה "יעקב, יעקב", כאשר קפצה עלינו הדמות, וזה לא נכון שהיכתי אותה.

לאחר שעזבתי אותה, נזכרתי לדעת ש- יעקב הוא הדמות. קמתי על רגלי, ואמר- תי לנאווה שלא תשכח לפגוש אותי מחר בבית-הקפה, כפי שנדברנו. הבחור שבא חיבק אותה ואמר שהוא הולך איתה, ולכן לא הצטרפתי אחרתי. "תלכי", ואני הלכתי. ויתרתי על ההמשך, מכיוון ש- נאווה ניגשה ליעקב ואמרה שלא קרה כלום, וחיבקה אותו והציעה ללכת הביתה. לא ליוותתי אותה הביתה, אחרי שראיתי שהלכה עם בחור אחר. חששתי שאפריע לו, אולי חיכה לה כל הלילה.

כשנאווה באה ליעקב, היא לא בכתה ולא הייתה היסטורית. יצאתי לכביש, עליתי על מונית וחזרתי הביתה.

החלטת השופט; (ראה בעמוד 34)

קמתי מייד ורדפתי אחרי המציק, אבל לא הצלחתי לתפוס אותו. חזרתי לנאווה, אשר הייתה שוב במצב עמידה. הצלחתי להחזיר אותה למצב האנטימי שבו היינו לפני כן. נשכננו, ואני התחלתי להוריד את התלונה ללא התנגדות. הייתי מחומם, פתאום קפץ עלינו אדם מעבר לחביות, נאווה נבהלה וצעקה: "מי זה?". ניסיתי להרגיעה שזה שוב מציק, פתאום היא הכירה את האיש וצעקה: "יעקב, יעקב".

לא הוצאתי את האבר

בשלב מסוים עמדנו במקום שבו היו אכנים קטנות ושיחים והקרקע היתה בשי- פוע. פתאום נאווה אמרה לי שמישהו עומד בקירבתנו. הרגעתי אותה ואמרתי שכרגיל נמצאים בחורשה מציצים ואין מה לדאוג. אבל היא נפלה לאחור מרוב בהלה, ואני ניסיתי להחזיק אותה, אך נפלתי עליה. נפלתי כי הייתי חבוק עימת. מהתנועה אחרנית היא איבדה שיווי משקל, ונפלתי איתה.

בשעה שנכנסנו לחורשה, הושיטה לי נאווה יד, והמשכנו בשיחתנו חבוקים כר- גיל. לא נכון שאמרתי לנאווה כי מעבר דרך החורשה יקצר את הדרך לכביש. אני הולך הרבה עם בחורות, ואם בחורה מושכת אותי לחורשה הבנתי שהיחסים יתקדמו.

במרכז החורשה נעצרנו, וביקשתי מנא- ווה סיגרית, ושנינו עישנו ושוחחנו. אחר- כך עישנו עוד סיגרית, והתחלנו להתחבק. נתתי לה מחמאות על גופה הנאה. כי כשנכנסים עם בחורה לחורשה, לא מתחיי- לים במעשים אלא בדיבורים.

בשלב מסוים עמדנו במקום שבו היו אכנים קטנות ושיחים והקרקע היתה בשי- פוע. פתאום נאווה אמרה לי שמישהו עומד בקירבתנו. הרגעתי אותה ואמרתי שכרגיל נמצאים בחורשה מציצים ואין מה לדאוג. אבל היא נפלה לאחור מרוב בהלה, ואני ניסיתי להחזיק אותה, אך נפלתי עליה. נפלתי כי הייתי חבוק עימת. מהתנועה אחרנית היא איבדה שיווי משקל, ונפלתי איתה.

גיליתי עניין בנאווה עוד בחתונה והרגשתי עניין כזה גם מצידה. כאשר החבורה יצאה מהחתונה, הייתי בחברת יצחק, אחיו של יעקב דהאן, לילי מוזס, ואחרים. נאווה התקדמה לפניהם בחברת יעקב. כעבור זמן קצר סימנה נאווה בידה אלי להתקרב, ושלושתנו שוחחנו.

תוך כדי שיחתנו, אמרה נאווה משהו ליעקב, ומיד אחריכך אמר לי יעקב שהוא הולך, והצטרף לחבורה שהלכה מאחורינו. נאווה ואני המשכנו ללכת. כשנחנו משר- חתים על עבודתי בגרמניה, נאווה אמרה לי שהיא רוצה להצטרף אלי בגרמניה, ואני התכוונתי להשאיר לה כרטיסי נסיעה אצל הסוכן שלי. את מחיר הכרטיס התי- כוונתי לגבות מהרווחים של נאווה בגר- מניה. אני חשבתי שנאווה תחיה איתי בדי- רתי שם. אני עבדתי כשוער בבארים בגרמניה, וקיבלתי גם דמי מעלמ מבעלי- הם, כאשר סיפקתי להם מועמדות למאר- חות.

סיכמתי עם נאווה כי ניפגש למחרת היום בקפה, וניגש לסוכן הנסיעות.

אחרי שפירנסה את כל בעליה, מצאה דליה לביא

בעל ג' דליה לביא בחברת בחיר ליבה מיספר 3, קולין ברן, סקוטי בלונדי ואתלט, המשמש גם כמנהל עסקיה, איתו פתחה דיסקוטק. לאחר שני נישואים מפוספסים — האם תצליח הפעם דווקא עם הסקוטי?

בחיים שלי, אומרת דליה לביא, "הכל דופק רק בפעם השלישית". אחרי שתי קריירות שלא הצליחו, היא מנסה את עצמה עכשיו — ובהצלחה — כומרת. אחרי שני נישואים שעלו בתוהו, מגיע תורם של הנישואים השלישים. בחיר ליבה של דליה הוא המנהל שלה קולין ברן, סקוטי בלונדי ואתלטי, השווה לדליה בגובה ובגיל.

יש להם גם דברים משותפים נוספים: "שנינו בנינו את עצמנו", אומר קולין ברן, לשעבר בעל קאזינו למשחקי-מזל במנצ'סטר. "אנו לוחמים את אותה המלחמה על בטחוננו העצמי. לדליה יש הרבה

"קולין הוא הגבר הראשון העובד עימי — לא נגדי"

תסביכים. אבל התסביך העיקרי שלה הוא פחד הקיום. הסיוט שלה הוא שיום אחד תעמוד בלי אמצעים. סיוט זה שולט בה לחלוטין. יש לה חלומות בלהות. לפעמים היא פורשת את זרועותיה בלילה ונאנחת.

פחד זה מפני הקיום הפך את דליה האימפולסיבית ובעלת הטמפרמנט לכזו כב שאינו מכיר בכל מעצורים נפשיים. במשך התצלומים של תוכנית הטלוויזיה אודותיה, בת 45 הדקות, שתשודר בטל-וויזיה הגרמנית תחת הכותרת, "התלך יחד עימי?" היא דייקנית, שקטה וממושמעת. אולם כאשר היא צועקת, זה מהדהד כמו אש ממיקלעי צה"ל. כשהיא בוכה, היא מתייפחת כמו מקוננת יווניה. הפחד מפני הכישלון רודף אותה ללא הרף. משתלשלת

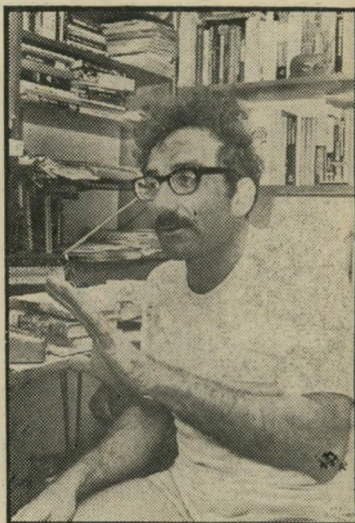
במדינה

פשע מאורגן
"הפשע המאורגן בישראל —

כבר התבסס"

"בישראל קיים כבר השלב הראשון של הפשע המאורגן". קביעה זו, מפי הד"ר מנחם אמיר, עור מדת בסתירה חריפה לעמדתה של משטרת ישראל, שחזרה וקבעה שוב ושוב, כאותו איכר שחזה לראשונה בחייו בג'ירפה בגן חיות, כי אין חיה משונה כזאת.

סתירה זו אינה מטרידה את הסוציולוג. קיימת בישראל התארגנות לא חוקית ב"תחומים מסוימים, מתוך ניסיון להשתלט על שירותים לכללים מסוימים, כמו הור בלות ושירותי הארחה. באוכל תמיד קל יותר להשתלט, כי בענף זה עובדים תמיד במוזמנים. גם דמיינהגה משלמים בענף הבידור הם חלק משלב ראשון זה של הפשע המאורגן. מה שכנראה אין עדיין בישראל — או לפחות אין עדיין הוכחות

סוציולוג אמיר
יש חיה כזאת...

לכך — זה שהמשטרה מעלימה עין בכוונה, בגלל שהיא מקבלת דמי-לאיחור. "צנחן ושוטר". מה שמכותו של הסוציולוג המשופם לערער על דעתם — לפחות, הפימבית — של מומחי משטרת ישראל? לאחר שהיה בפלמ"ח, במשק, וביחידה 101, סיים הצבר, בן ה-42 כיום, תואר שני בסוציולוגיה באוניברסיטה העברית בירושלים, יצא ב-1958 להשתלמות בארצות הברית. הוא שירת שלוש שנים כשוטר במשטרת פנסילבניה, עבד כסוציולוג בבתי סוהר שם, למד שם קרימינולוגיה, ולאחר שסיים את הדוקטורט, לימד שנתיים באוניברסיטה בפנסיילניה. ב-1966 חזר לארץ, מונה כראש מחלקת-המחקר במשרד הסעד, ויצא לפני שנתיים שוב לקליפורניה, שם העביר, בין היתר, קורסים בפשע המאורגן, כשהוא משתף, במקביל, בחקירת הפשע המאורגן בקליפורניה, בשיתוף עם השלטונות המקומיים.

שחיתות בבחירות. "הפשע המאורגן אינו אף פעם בעל דגם אחיד", קובע אמיר. "בכל ארץ יש לו נאים מיוחדים. בישראל, צריך לזכור, ישנה מסורת ארוכה של שחיתות בבחירות. המפלגות נהגו מאז ומתמיד לשלם לראשי חמולות כדי שיביאו את המשפחות לקלפי — עם הפתק הנכון. כך היה גם בארצות-הברית עם המהגרים האיטלקים. אחד הדברים שיצרו את הבוסים הגדולים של הפשע המאורגן שם, היתה יכולתם להביא בלוקים גדולים של בוחרים לקלפי. שלב ההתפתחות הבא, קיים גם הוא כבר בארץ: תחומי פרנסה מסוימים נמצאים בשליטת קבוצות פלי-ליות מסוימות, ועל הקורבנות מופעל לחץ, אימים, ולעיתים מכות והצתות."

נפילת שוחד. "מה השלב הבא?" "משטרה מושחתת." קובע ד"ר אמיר. "כיום, פתוחה עדיין השאלה מדוע המשרה איננה מתערבת בתחומי פשע מסוימים, כמו דמיינהגה על מועדונים, זנות, מועדוניקלפים וכו', לעיתים, יש למשטרה שיקולים משלה להרשות עיסוקי פשע אלה (המשך בעמוד 36)

סקוטי שאינו מקמץ

נאהבה

רוצה להיות רק אשה. לבשל, לגדל ילדים, לקלף תפוחי אדמה... לפעמים נדמה לי שאני רק מוצר, שעושים אותו. אני צריכה לעשות את הכל כדי שהמוצר הזה ימכור את עצמו, כי מזה חיים כולם: אמי, אחותי, בני ראובן, וגם קולין, הידיד והמנהל שלי.

"אני מאושרת מאוד איתו, מזה שנה. קולין הוא הגבר הראשון העובד עימי, ולא נגדי."

המאהב הטוב

דליה לביא וידידה האחרון, חציר מנחם גפן, בבי קורם האחרון בישראל. בזמנו, פרחו ביניהם האהבה והרעיון שחקים. בכתבה זו, שהופיעה בשבועון-הענק הגרמני "שטרן", מפורטת כל שרשרת גבריה המאכזבים של דליה, כשאנו כן מצטיירת תמונתה המיוחדת-במינה כפי שחיה נראית בעיני הקהל הגרמני. דליה לביא נשואה כבר פעמיים.

בין זה לזה היא חותמת אוטוגרפים ביד שמאל, כרוב הישראלים. בהפך סקות בין הצילומים. כשהצוות יושב על שפת הכביש, עיף ורצוף, היא מבררת את כולם בדיחות יהודיות: "כהן מבקר אצל גרין ומספר: אני בא אל הדלת שלו, ופותח — היא סגורה. אני מצלצל — ואין פעמון". נו, ז', אז בכלל לא נכר נסתי? "הצחקו הקשה והצרו של גובר על צחוקם של כל האחרים.

דליה לביא, שנולדה בחיפה ב-1942 בשם דליה לווינבוק, והמבוגרת בשש שנים מי מדינת ישראל, אומרת: "לפעמים הייתי

על הטקסט במכה אחת ויודעת מה מצפים ממנה בדיוק.

בבוקר, בשעה שבע, היא דוחרת, בי שלוש מעלות חום. על סוסה ערבייה לבנה, עד שרגליה רועדות והדם נוטף מנחיריה. לעיני המצלמה היא רצה לתוך ים-המלח למרות שהמים שורפים בתוך פצע קטן באצבעה כאש תופת. היא צועדת במדבר הנגב בבגדי בדואים וברגליים יחפות על פני החול הלוהט. היא שרה בעשן המדורה על שפתיהם של כפר מולדתה שביציון, בצפון ישראל.

שיתוף הפעולה משתלם. קולין ברן, שהיה רוכל בגרבי ניילון בגיל 15, פתח יחד עם דליה לא מכבר דיסקוטק במנצ'סטר בשם ראובן, וקנה בארבעים אלף ל"י וולס-רויס משומש מדגם ענן כסף.

גם שני בעליה של דליה לא יכלו מעורר להחלונת על חוסר נדיבות מצידה. שני הם היו חיימלכים על משכורתה האסטרטגית נומית מסרטיה, ושניהם ידעו לשלב בזריזות את הנעים עם המועיל.

את בעלה הראשון, איש-העסקים הצר-פתי ז'אק ז'אק, הכירה דליה ב-1960 בהסרת הקופרודוקציה הצרפתית-ישראלית, לית, חולות לוהטים. הוא נשא את בת ה-18 ועבר עימה לצרפת, וכך שיחרר אותה מהצורך הטורדני לשרת בצבא בארץ היקודש.

אדם מוצר חייצוא הישראלי מכנים המטבע הזר לא חשה את עצמה בטוב

ראל לסופיה לורן נשכחה. הכוכבת שהי- פיעה עד אז ב-43 סרטים, ניהלה עתה בלונדון את החיים העצמאיים של בורגניה צנועת הכנסות. "כיכסתי ותיקנתי בעצמי את בגדי, הלכתי לקניות בשוק, ובישילתי במרירי. באותה תקופה עזרה לי אמי מאוד — היא לקחה את בני אליה. אז למדתי סוף סוף לשמור על הכסף. שילמתי את שכר הלימוד שלי."

י יר ישראלי ידוע התחלק בשנים אלה רבות עם דליה. זה היה מנחם גפן, שתמונתו גדולת-המידים, בהשראת פיקאסו, תלויה עכשיו בביתה ב-שביציון. היא בנתה את הבית ב-1965, למען אמה ואחיה. "מנחם היה יפה, הוא נראה כמו דויד של מיכאל אנג'לו, אבל הוא לא הצליח להבין שהישיבה המת- מדת בבית הטרופה לאט-לאט את דעתו." זה השתנה כאשר נתגלתה דליה בעלת הקול בסוף 1969, על-ידי המפיק האנגלי

„פחד הקיום גורם לדליה חלומות בלהות"

מייק סלומן, בתוכנית טופול, סלומן החי- תים את הנערה בעלת קול הוויסקי הצרוד בשביל התקליט שיר אהבה. נזכרת דליה: "זה היה קשה מאוד. לא היה לי מושג על זימרה, לא ידעתי איך משמיעים ומקלי- טים את הקול. במשך כל החודש עשינו חזרות על השיר, וההקלטה באולפן נמ- שכה שלושה ימים. כיום, דרושות לי רק שלוש שעות לכך."

ה גירסה הגרמנית של השיר מכרה תוך כמה חודשים מאה אלף תקלי- טים. קבע אחד המבקרים: "אין היא קאלאס... אבל יש לה קול שנחרת בזי- כרון בצורה יוצאת מהכלל." קבע שמואל רודנסקי, בגרמנית משובשת: "נו, דליה היא אשה יפה, וזה עוזר מאוד. ישראל היא ארץ קטנה וצעירה, ואנו מתגאים ב- בנות שלנו."

הצעד מן המין אל הזימרה — עלה יפה. בדצמבר 1970 זכתה דליה לביא ב- מקום הראשון במישאל של העיתון המיק- צועי של תעשיית התקליטים הגרמנית. גילה אחד הייצרנים: "דליה לא ציפתה לזה. היא טילפנה כל יום כדי לברר כמה תקליטים נמכרו."

תוך שנה כבשה לה דליה מקום ב- לבבות אורחי גרמניה בשני תקליטים נור- ספים. על השאלה: "איך את מתארת לעצ- מך את האשה המושלמת?" ענו מאה קור- אות בנות 17 של העיתון בילד: "כמו דליה לביא."

אומרת על עצמה אלילת בנות הטיפש- עשרה: "הרגליים שלי דקות מדי, כפות הרגליים גדולות מדי, האף שלי עקום מדי, ואין לי הרבה השכלה."

את הליקוי האחרון, לפחות, רוצה דליה לתקן. תוך חמש שנים, לכל היותר, היא רוצה לחדול מזימרתה, לפתוח בוטיק — ולהתחיל "לקרוא הרבה הרבה."

בניכר: "הייתי אומללה מאוד. הנישואין הראשונים שלי היו בדיחה עצובה. ז'אק היה בן-של-אמא רכרוכי." שנתיים הספיקו לביאה לביא, והיא נטשה את הצרפתי הרכרוכי. "היתה לי קופת-חיסכון בצורת חזיר, ולתוכה הכנס- תי כל יום במשך השנתיים מטבע של חמישה פרנקים. זה הספיק בשביל כרטיס לרומא. מאז, לא ראיתי אגורה מכל הכסף שהרווחי בסרטים עד אז, ושהיה בניהולו של ז'אק."

כעבור כמה חודשים שוב הצליח גבר להסעיר את דליה. הפעם היה זה מחזר איטלקי. דליה לא ידעה עליו אלא ששמו מרצלו. בן למשפחה ענייה, המנסה לרכוש את עולמו בעזרת מכונות-מזל. בהתקף ריר

בעל אי

בעל בי

חבילב ספונטאני, העניקה לו דליה במתנה את כל הכנסותיה מהסרט איז דמוני: 18 אלף דולר. מאז לא ראתה אותו יותר, למרות שביקשה מהמשטרה לחפש אחריו. תקליטים נמכרו.

ה גבר השלישי שעשה רווחים מדליה היה הבמאי והשחקן האירי בן ה-42 ג'ון סליבאן, אותו הכירה דליה בהסרטה לורד ג'ים. סליבאן התגרש למענה ונשא אותה לאשה כשראובן היה כבר בדרך. "ידעתי שהוא קלסן, אבל אי-אפשר היה להילחם נגד תכונתו זו. בתקופה זו אי- בדתי כמעט את כל רכושי. גם היום אין הוא משלם אגורה בשביל ראובן. אבל אי- נני כועסת עליו."

כשנפרד הזוג ב-1968, היתה דליה חסרת אמצעים. במשך השנתיים הבאות, לא הציע לה איש כל תפקיד בסרט. תשובת ישי-

המוצר המוגמר
"אני רואה את עצמי כמוצר שיש לשווקו", אומרת דליה על עצמה. "מוצר היצוא מכניס הדולרים מיספר 1 של מדינת ישראל", מכנים אותה הגרמנים. בתמונה משמאל: דליה לביא ביס-המלח בעת תצלומי סרט הטלוויזיה הגרמני אודותיה.

מצשה. ברור לי, שהנאשם הפעיל כוח כדי לקיים מגע מיני עם נאוה בניגוד לרצונה... אני מרשיע את הנאשם בנסיגה לאונס.

גזר הדין:

ל פי נסיבות המקרה, כפי שנקבעו בהכרעת הדין, לא היה זה מקרה חמור. הבחורה עודדה לא מעט את הנאשם במעשיו, אך כשהביעה בסופו של דבר את התנגדותה ליחסים מיניים מלאים, ניסה הנאשם לבצע את המעשה בכוח... בשים לב לכל השיקולים לקולא ולחומרא, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. שישה חודשי מאסר, מתוך כך — שלושה חודשים מאסר בפועל, החל מתאריך מעצרו, והיתרה על תנאי.

ב. קנס בסך 1200 ל"י או ארבעה חודשי מאסר אם לא ישולם הקנס.

והגם שלא היתה מוכנה להודות שציפתה לקשרים אינטימיים כלשהם עם הנאשם בחורשה, היא עוררה אימון בתארה את שלב התנגדותה. לדבריה החלה לפחד והתנגדה לנסיגות הנאשם לקיים איתה מגע מיני... שוכנעתי שהנאשם שיקר בעדותו, כאשר טען שנאוה הסכימה לקיים איתו יחס מיני. למרות שהיה בהתנהגותה כדי לעודד יזמת התעללות מצדו, הרי היא התנגדה ליחס מיני כאמור. הוא לא הצליח להסביר בצורה משכנעת את הסתירה בין גירסתו במשטרה, כי אף לא נגע בנאוה, ובין עדותו. למרות שהשתדל לדבר בגילוי לב לגבי פרטים שנראו לו בלתי מסוכנים, שיקר לגבי העיקר. כן נתגלו בעדותו סתירות פנימיות לא מעטות. התרשמתי שבאשר להתנהגות נאוה בשעת המעשה, ביטא בעדותו את היראה לבו — ולא תיאר את ההתרחשויות כפי שקרו. ייתכן שפעל כפי שפעל משום שהיה "מחומם" בשעת

ב רור שגם נאוה וגם הנאשם נמשכו זו לזה לאחר היכרותם בחתונה. בצאתם בשעה שתיים אחר חצות, בערך התרחקו בלכתם ברחוב מואר משאר החבורה ונכנסו לחורשה. שם העמיקו, לדבריה, עד למרחק כקילומטר, ללא התנגדות מצידה. התנהגות זו בשעת לילה מאוחרת מאד מצביעה על נכונות או אף רצון מצד נאוה להתבודד עם הנאשם בחורשה. הוא מצא-תן בעיניה. יחסיהם תוך כדי שיחתם התהדדו. היא לא היתה כבר בתולה. בנסיבות אלה נראה שהיתה מוכנה ליחסים אינטימיים איתו בחורשה, אם כי ייתכן שרק עד גבול מסויים. הגם שעדות נאוה לא היתה נקייה מסתירות פנימיות,

מונית פלימוט פיורי III

7 מושבים, מסירה מידית

מחיר מיוחד בתנאים נוחים

מונע פרקינס מיראז' 4, צילינדרים, גיר אוטומטי, הגה כוח. בלמי כוח.

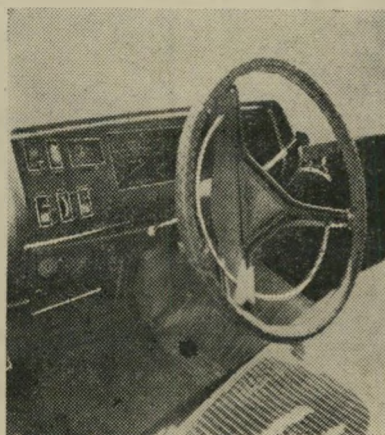
מכשיר חימום, דגם מהודר

תליאביב: מכשירי תנועה בע"מ. דרך פתח תקוה 74. טלפון: 36115 • **חיפה:** מכשירי תנועה בע"מ. דרך העצמאות 104. טלפון: 04-524475

מכונית טובה מבית טוב
בית קרייזלר • מכשירי תנועה בע"מ

שחקנים

אנקות במיטה

ז'אקלין ביסט היא אחת הצעירות הנינויות יותר שגילתה הוליווד לאחרונה. בימים הראשונים שלה בעריהסרטים, סירבה ז'אקלין להופיע בסצינות-עירום, והדבר פגע, כמובן, בקידום הקאריירה. עד מהרה הבינה שאין היום כוכבת, גדר לה או קטנה, היכולה להרשות לעצמה קפריזות, ונכנעה, אבל מעירום אינה נהיית עד היום הזה.

"תארו לכם שאני צריכה לשכב עירוי מה במיטה, עם גבר זר, עירום אף הוא, והזרקים המאירים אותנו מעלים את טמפרטורת האולפן עד ל-45 מעלות. אני מויעה, הוא מויע, פועלי הבמה באים לכוון את הסדין, לחשוף כאן טפח ולכסות שם טפח, ובאוירה קסומה זו אני צריכה ליהנות מתינו-אבהים?"

ישנם גם רגעים מבדחים בכל העניין, כפי שמספרת ז'אקלין ודוקא בסרט המור צג עתה על ידי הארץ, מחול הקינאה. "אלן אלדה ואני צריכים להתעלס בי כמה סצינות מחתות לסדין. באחד הצילום, כששנינו מכוסים מעל הראש בסדין, נתקעה לי אצבע במיסגרת-המיטה. זה כאב לי כל-כך שנאנקתי בקול, ולא יכולתי לזוז. אלדה, מצידו, החל משמיע גניחות מוזרות, וכל מי שנמצא על בימת הצילומים, היה בטוח שאנחנו חיים את תפקידנו. היה הסוף, אולם עד מהרה הסתייבר שגניחותיו אינם אלא רעמי-צחוק ש-

שחקנית ביסט

"אני מדיעה, הוא מדיע"

ניסה להחניק, ללא הצלחה, וכאשר החל צוחק בקול, הצטרפו אליו כל הנוכחים. איוז אוירה לסצינת עירום!"

תדריך

תל-אביב

*** במעגל הנקמה (סינרמה, אנגליה) — רוצח שכיר יוצא לחקור את מות אחיו, בעיר-שדה אנגלית. פישעון אלים ואכזרי, גדוש פעילות, עם מייקל קיין, נמרץ מאד, בתפקיד הראשי. *** רציחות קטנות (פאר, אר-צות-הברית) — סאטירה מאקאברית על אלימות ומוסר בחברה האמריקאית, מבייאה את הצופה למסקנות עגומות על היתרחש בעולם החדש.

ירושלים

*** השור המוקלט (אוריון, אר-צות-הברית) — פישעון שעלילה המרכזית, על שוד נועז, חשובה פחות מן הרימוזים הצדדיים הרבים לכך שהרשויות פושטות באמריקה לכל חיייהסרטה, התופך כרטיס בכרטיסיה ממוספרת. הבמאי סידני (המשכונאי) לומט.

חיפה

*** התפשטות (חן, ארצות-הברית) — עימות הורים וילדים באמריקה, כפי שהוא נראה בעיני אוהבות ה-אדם של הבמאי הצ'כי מילוש פורמן.

חצי + חצי

+ חצי

חצי חצי (מוגרבי, תל-אביב, יש-ראל) — קומדיה ישראלית זו של הבמאי בועז דוידסון מצטיינת ב-עיקר בליקויים שאין בה: המישחק בה אינו מוגזם, הצילום אינו מטורף, התמליל אינו משונה, הרעיונות אינם יומריניים, בקיצור, האפקט שולט בכל. והוא שולט עד כדי כך, שחלק נכבד מן הבדיחות הקולנועיות מאבדות את עוקצן, בגלל הקצב האיטי של הסרט, במיוחד בתחילתו. הסיפור הוא סיפור מוכר, שהתגלגל בגירסות רבות: שני אנשים קונים יחד כרטיס-הגרלה. אחד מהם מת, ולאחר מכן מסתבר שהכרטיס זכה בהגרלה, וכולם דור הרים למצוא את חצי-הכרטיס של האיש אשר הלך לעו-למו. אסי דיין ונסים עזיקרי הוסיפו על בסיס זה עוד אי אלה קישורים על בעל הבוגד באשתו, זוג גנבים עלו-בינפש, המצטרפים ללא הזמנה לריצה אחרי הממון, מל-חמת מאפיות (המאפיות האוטומטיות נגד לחם בעבודת-יד) בן-קיצוץ תמחוי הגב העירה, ועוד.

מכל הדברים הללו ביחד, אפשר היה בהחלט לעשות קומדיה מצחיקה מאוד, אילו היה מישוהו נוטל מספרים וחותך באכזריות כל סצינה, בדיוק ברגע הנכון, ועובר לסצינה הבאה, כך שלסרט יהיה קצב מוגבר, וה"פואנטות" יהיו בלתי-צפויות ויעוררו יותר מאשר חיוך. השחקנים הם כולם טבעיים ופשוטים בהתנהגותם,

פחד לשם פחד

- לא נופחיד

פחד עיוור (אוריון, תל-אביב, אנגליה) — בסרט זה צריך להפ-ריד בין שני מרכיבים שונים: האחד הוא הצד הטכני, הנושא גושפנקה מיקצועית מאוד, והשני, וזה הסיפור, שהוא רופף, חסר הפתעות ואפילו לא מפחיד די הצורך, כפי שמבטיח השם.

נערה שהתעוורה בתאונת רכיבה, חוזרת לביתה לאחר טיפול בבית-חולים, על מנת להיתקל במעגל של רציחות אכזריות המתרחשות בביתה. זה יכול להיות מפחיד או מותח, אילולא בוזבו למעלה מחצי-הסרט בהצגת חינוניות וחביבות של העיוורת (מיה פארו), עם כל מיני רמוזים סתומים לאלימות העשויה להתפרץ, רמוזים סתומים כל כך עד שהלב אפילו אינו נצבט. וכאשר האלימות, בסופו של דבר, מתפרצת, במקום לדחוס אותה באווירה קלאוס-טרופית של בית סגור, מניחים לה להתפשט על פני שדות ויערות, בצורה בלתי-מאורגנת ובלתי-משכנעת.

לעומת זאת, הצד הטכני הוא מלוטש, כפי שאפשר לצפות מבמאי מנוסה כמו ריצ'ארד ("כפיה") פליישר. בעזרת הצלם ג'רי פישר (צילם את סרטיו האחרונים של ג'וזף לוסין) הוא יוצר אווירה דחושה, נעזר בפרוזדורים

נוערבון +

מוסיקה

זכריה (פריס, תל-אביב, אר-צות-הברית) — מערבון מוסיקלי אבסטרקטי זה, מלא זריות ורעיונות משונים, צריך להביא את בשורת ילדי-הפרחים לעולם הגדול, בעזרת עלילה מטושטשת שבעצם אינה חשובה אלא ככלי-שרת לסמלים.

זכריה הוא צעיר המתמחה בשליפות מוזרות, הופך לרוצה מטיל-אימה, אבל בסופו של דבר מוצא את המנוחה ואת חדות-הנפש, בחיים שקטים ורגועים, קרוב לאדמה הטובה, בחיק הטבע.

כל זה אינו נשמע נורא מקורי. לכן החליט הבמאי ג'ורג' ("האמריקאי המכוער") אנגלונד, לחוסף לזה מו-סיקת-מחזרת, המנוגנת עליידי להקת זמרים-ינודים ארו-כישיער, שהם עבריינים, אבל עבריינים קטנים ולא מסו-כנים, בקיצור, מין ביטניקים של ימינו, הגונבים כדי לאכול, אבל לא יותר מדי. הוא בנה עיר דמיונית מתפאורת תי-אטרון, בה מתגלגל הזהב כמים, ובעלת בית-הבובות מבדרת את אורחיה במוסיקה של רביעיית מיתרים (המנגנת כמובן, "פופ"), כנר בדמות שטן, השר בלדות בנוסח המע-רבי-הפרוע, מאורת אקדחנים בהנהלתו של אקדחן וירטו-אוז, כושי (המגולם על-ידי אמן-התופים אלווין ג'ונס), ועוד כיוצא בזה.

אלא שמאחר ואנגלונד אינו שייך כבר מזמן לדור

פולק ודויד: עסקי מאפיה

זהו סיפור בלתי-רגיל לגבי רמת המישחק המקובלת בסרט ישראלי. עם זאת, כאשר מוטל עליהם להציל סצינה (לדוגמה, שעה שעזיקרי, עם עליזה יצחקי, זאב ברלינסקי ורחל לוי יושבים יחדיו ליד השולחן, ואין להם מה לומר זה לזה) בה המצלמה היא סטטית לחלוטין, אין להם די המצאות כדי להפוך רגע זה לקומדיה ממשית.

מיה פארו: עיוורת סימפאטית

אדומים ואורות אפלות להעלאת המתח, ומחפש נואשות חומר בתוך הסיפור אשר יצדיק את כל הנסיונות הללו. אבל לא מאמציו האישיים, ולא נוכחותה הסימפטית של מיה פארו, מותרים את הבעייה הזאת.

קונצרט בבית-בוסת גרמני

ח, "היפס" שאת בשורתם הוא מנסה להביא, נראה סרטו כפארודיה בלתי-מגובשת, גיבוריו מנוחפים, ונדמה שהכל נוצר בסרט זה רק כדי להוביל ממעמד משונה אחד לשני. מי שהזרות מספקת אותו, בבקשה, הוא ימצא אותה כאן בשפע. אבל לא יותר מזה.

במדינה

(המשך מעמוד 32)

— כמו הרצון ליצור מרכזי מידע נוחים. אולם, כאשר הסיבה לאייתערבות המשי" טרה תהיה העלמת עין מכוונת בגלל נטי" לת שוחד, יתגבר הפשע המאורגן בארץ לרמת סינדקט".

"לפני חצי שנה נפגשת עם רלף סלרנו. מה שמעת ממנו?"

"הוא אמר לי במפורש, כי אם מדינת ישראל תזמין אותה, הוא יהיה מוכן לבוא להעיד נגד לנסקי".

"יש לו חומר רציני?"

"סלרנו שלט בזמנו על כל המודיעין המשטרתי הפלילי בארצות-הברית. זה היה הג'וב שלו. מאז שהתפטר מהמשטרה, הוא מנהל רדיפה פרטית אחרי המאפיה שם".

לא מאפיה. ומה בקשר לסענת המשי- טרה כי אין בישראל פשע מאורגן?

"מי שרצוה, יכול להסתתר מאחורי משי- חקים סימנטים", אומר אמיר. הש"י תלטה קבוצות מאורגנות של העו"י לם התחתון בישראל על ענפי עסקים מסוימים, סידרת הרציחות האחרונות בעולם הסמים — כל אלה סימנים מובי" הקים למאבק על השתלטות על השוק, האופייני לשלב ההתבססות הראשוני של הפשע המאורגן. בהרצאותיו באוניברסיטה, אציג בפני הסטודנטים — שביניהם, אני מניח, יהיו גם קציני משטרה — את תמונת הפשע המאורגן בארצות-הברית ובאיטליה, וכן את תמונת המצב בישראל — ואשאיר לשיפוטם את השאלה, אם קיים פשע מאורגן בישראל".

דרכי אדם

טכנאי הפסלים

המפלצת הלבנה האדירה מתנשאת גבוה מעל ראשי הגנות במרכז רחוב בן-גמליאל ביפו. מימדיה האדירים, מקסימים עוד יותר את דמותו של האיש הקטן, העומד לידה על סולם ומקלף חלקים ממנה. "אני לא הפסל, אני רק הטכנאי", ממחר האיש

הבעייה העומדת במרכז השבוע, בן מאז- נים, היא בריאותך.

כל אשר תעשה לש"י פורה — מצויין. כל אשר תעשה העלול לפ" גוע בה — מסוכן מן הרגיל. גש לרופא, ל" בדיקה שיגרתית, ואל תזניח את פוליסת" הביטוח בגלל הצלחתך העיסוקית והאמנותית. נכוננו לך הפתעות גם במישור הפיננסי — אך מסיבה-הכנסת...!

אם אין אני לי — מי לי? שאל בזמנו חכם עתיק, ודבריו עדיין יפים מתמיד, במיוחד בכל הנוגע לך, אתה באמת מאמין, ש" משהו יעשה את עבדך דתך למענך? רק יוד" מה מצידך, בצירוף מאמץ לאקטן אך כדאי, יביאו את הפרשה ה" מתמשכת, בגללך, לידי גמר. עבודך — בת עק" רב — זהו השבוע באדום. הרבי לטייל.

לא השבוע! שום טיולים! לא לנסוע! מעבר לזה — הכאב עדיין לא פג וקשה לך לשכוח: נסה לפ" חות ללמוד לקח. ואם יצאת בשלום מן הסבך הקודם — זכור שנק"י נו לך עדיין פיתולים רבים, עד שתראה את האור, פרנסה חדשה, או מקום-עבודה חדש, עשויים להרים את ה" מוראל. קניות קטנות מוכיחות את עצמן — בתנאי שלא תעשי חובות. לבשי אדום וורוד והיי סבלנית, אם כי גם לסבלנות יש גבול. אבל זה ישתלם בסופו של דבר.

לא השבוע! שום טיולים! לא לנסוע! מעבר לזה — הכאב עדיין לא פג וקשה לך לשכוח: נסה לפ" חות ללמוד לקח. ואם יצאת בשלום מן הסבך הקודם — זכור שנק"י נו לך עדיין פיתולים רבים, עד שתראה את האור, פרנסה חדשה, או מקום-עבודה חדש, עשויים להרים את ה" מוראל. קניות קטנות מוכיחות את עצמן — בתנאי שלא תעשי חובות. לבשי אדום וורוד והיי סבלנית, אם כי גם לסבלנות יש גבול. אבל זה ישתלם בסופו של דבר.

הורוס קרוב

בסך הכל, נכנסת לתקופה טובה מאוד שקדמו לה. אם את רווקה — אין הרבה סיכויים שתישארו בו" דדה, השבוע או שתהיי רווקה, בעוד חודשים מועטים. בן גדי" הי" שמר מתוצאות ניכרות, העלויות להיגרם על" ידי צעד פזיז או על" ידי ליאות-מחשבה. מ" צד שני, מעולם לא היית כליך אקטיבי, לבשי לבן וטיילי.

אם חשבת לנסוע ביום א' — ייתכן ש" תתאכזב. אבל גם אם עלה חדבר בידך, זכור שדווקא ימי ד' עד שבת הם קשים ו" מסוכנים במיוחד. על" כן מוטב שתרכז בהם דברים הקשורים ב" ביתך. ואם אתה חייב לנסוע, נחג בעצמך. פגישה מיקרית חופכת לרומאן של קבע. הצ" לחה, בה זכית לאח" רונה. מתגלה כעלייה.

היא אוהבת אותך — רבה איתך — או" הבת אותך. וזה מה ש" קובע. על כן אל תת" חשב בסערות קטנות, את, בת-חאומים, פנקי אותו אם הוא מתקצף: זה חלק מן העניין. עט" קיץ: תחזיתי ורודנה, בתנאי שלא תתלהב ו" לא תעשה דברים נחפ" יזים. בריאות: ככה" ככה. אתה יכול לשמור על עצמך. החורף עדיין לא עובר והחולות עוריינים את ריאותיך השבוע. מעט זהירות.

טלה
21 במרס - 20 באפריל

פלירט לא מחייב, או רומן אהבהים קצר ו" מרגש, צפוי לך, בת שור, לקראת סוף-הש" בוע, או בתחילת הש" בוע הבא. השותף ל" פלירט או לרומן יהיה גבר אשר ראת בו עד כה רק ידיד ותורלא, ואשר בתקופת ליבלוב" האהבה שלכם נידמה יהיה לך כי זהו האביר-על-הסוס-הלבן לו את ממתנה כל השנים. בשטח העסקים — אין חדש. השבוע יעבור בשיגרתיות.

פגישת עם דמות מן העבר הרוחק מעיבה על חושיך ומעוררת את דמיונך. נצל זאת לע" תיד: לחלום, ליצור, לתכנן תמונות בחיך ויצירה מסוג אחר ל" גמרי, אם אתה בין היוצרים. אל תיכנע לריגשות-יאוש או ל" דיכדוך. זהו עניין של זמן, לא של אופי. התקשר טלפונית עם אדם שאתה מכיר ושאינך מייחס לו חשי" בות רבה: הוא יעזור לך בשטח מאוד חשוב לך. על בני תאומים לחיזור הש" בוע מנסיעות מיקריות. לבשו כחול.

חאומים
21 במרס - 20 ביולי

השבוע עליך לשים קץ לבטלנות! כמה זמן תוכל עוד לשבת ולח" לום בהקיץ, ומבלי לע" שות אפילו את אותם דברים המוגשים לך על מגש הכסף? זהו שבוע מצויין לתיכנון לטווח קצר ובינוני: בעוד שבועיים שלושה, תוכל לעבור למעשים, ובקצב נמרץ ובלתי-רגיל. הקפד על סילוק מיכשולים מן הדרך, ושלם חובות קטנים וסודרניים. אף חיזור, בן סרטן: מתחרה מסוכן עלול לצוץ בשטח, אם לא תדע לשמור עליה. לכן הימנע ממסעות.

סוף שבוע יחיבי זחי" רות במה שנוגע לעס" קים או לבריאות. משי" הו הקשור באש עלול להעיב על שימחתך. מולך מצוי בשבוע זה בסימן של להבה. יהיו לך גם השתבכויות עם ילדים במשפחתך, ש" יולידו ויכוח חריף בין החורים. ייתכן וייראה לך כאילו נשקף לך מקור הכנסה מבטיח יותר מאשר עבודתך הנוכחית. שקול הי" טב את מעשיך ואל תסמוך רק על האני" טואיציה שלך. הרבה במסעות מחוץ לעיר.

אריה
21 ביולי - 20 באוגוסט

אם זכית בימים אלה לחסדו של הגורל, ש" מצא דרכו אליך באמ" צעות המין היפה, דע לך, שהגורם לכך הוא הכוכב שלך המקריין ישריות על בני ובנות מזל בתולה. צפה לווי" כוחים לא צפויים עם מעבידיך ביום שישי. לעומת זאת ביום רא" שונו יתחיל להסתמן פיתרון לדאגה ול" סחבת בדברים הקשורים לביתך ולבית הו" ריך. אל תצאי לקניות חשובות השבוע.

בתולה
22 באוגוסט - 22 בספטמבר

זה לא יהיה נוח במ" יוחד, אבל אם אתה רוצה, אתה יכול ל" הסתכן. כאבי-הראש ה" ריגעי, הצרות בסווח" קצר, הפגישות עם שונאיך — כל אלה שקולים, אם רק תדע להתמיד עלייך החי" שנים הרציניים וכו" הרצון, שתפתח עלייך עצם התפנית. מיקרה נעים ובלתי-צפוי עשוי להתגלות, אם לא תיזהר, כתגלית של איבה אישית או של קינאה מיק" צועית. אל תראי לו שאת נמנעת ממנו. העמיד פנים של לא-איכפתיות ואדישות.

שור
21 באפריל - 20 במאי

פגישת עם דמות מן העבר הרוחק מעיבה על חושיך ומעוררת את דמיונך. נצל זאת לע" תיד: לחלום, ליצור, לתכנן תמונות בחיך ויצירה מסוג אחר ל" גמרי, אם אתה בין היוצרים. אל תיכנע לריגשות-יאוש או ל" דיכדוך. זהו עניין של זמן, לא של אופי. התקשר טלפונית עם אדם שאתה מכיר ושאינך מייחס לו חשי" בות רבה: הוא יעזור לך בשטח מאוד חשוב לך. על בני תאומים לחיזור הש" בוע מנסיעות מיקריות. לבשו כחול.

חאומים
21 במרס - 20 ביולי

השבוע עליך לשים קץ לבטלנות! כמה זמן תוכל עוד לשבת ולח" לום בהקיץ, ומבלי לע" שות אפילו את אותם דברים המוגשים לך על מגש הכסף? זהו שבוע מצויין לתיכנון לטווח קצר ובינוני: בעוד שבועיים שלושה, תוכל לעבור למעשים, ובקצב נמרץ ובלתי-רגיל. הקפד על סילוק מיכשולים מן הדרך, ושלם חובות קטנים וסודרניים. אף חיזור, בן סרטן: מתחרה מסוכן עלול לצוץ בשטח, אם לא תדע לשמור עליה. לכן הימנע ממסעות.

סוף שבוע יחיבי זחי" רות במה שנוגע לעס" קים או לבריאות. משי" הו הקשור באש עלול להעיב על שימחתך. מולך מצוי בשבוע זה בסימן של להבה. יהיו לך גם השתבכויות עם ילדים במשפחתך, ש" יולידו ויכוח חריף בין החורים. ייתכן וייראה לך כאילו נשקף לך מקור הכנסה מבטיח יותר מאשר עבודתך הנוכחית. שקול הי" טב את מעשיך ואל תסמוך רק על האני" טואיציה שלך. הרבה במסעות מחוץ לעיר.

אריה
21 ביולי - 20 באוגוסט

אם זכית בימים אלה לחסדו של הגורל, ש" מצא דרכו אליך באמ" צעות המין היפה, דע לך, שהגורם לכך הוא הכוכב שלך המקריין ישריות על בני ובנות מזל בתולה. צפה לווי" כוחים לא צפויים עם מעבידיך ביום שישי. לעומת זאת ביום רא" שונו יתחיל להסתמן פיתרון לדאגה ול" סחבת בדברים הקשורים לביתך ולבית הו" ריך. אל תצאי לקניות חשובות השבוע.

בתולה
22 באוגוסט - 22 בספטמבר

מי את, בעצם?

מה שאת חושבת. מה שאת עושה. מה שיוזיך חושבים עליך. כל אלה תורמים להיותך מה שהנך.

היינו רוצים להציע לך משהו פשוט שיעזור לך עוד יותר להיות מה שאת. טמפוני טמפקס. נשמע טפשי? לגמרי לא. טמפוני טמפקס לשימוש פנימי מבטלים קשיי אותם ימים קשים מדי חודש. אותם ימים בהם קשה לך להיות מה שאת יכולה להיות.

כי טמפוני-טמפקס יאפשרו לך ללבוש את הגדים אותם את באמת רוצה ללבוש בכל יום. הם יאפשרו לך לשחות, לרכב, לרוץ, להשתעשע, בכל יום ויום. לא כמו הסיכות, התחבושות והחגורות המפרי-עות — טמפוני טמפקס אינם נראים, אינם גורמים לחיכוך, או לאי-נוחות. שפופרת-ההח" דרה חלקה כמשי, מבטיחה החזרה היגיינית ונשטפת בקלות עם מי האסלה.

אלה טמפוני טמפקס הנו" חים. עצה קטנה, שתעזור לך להיות חפשי תמיד, עצמך תמיד, בכל יום ויום מימי חחודש.

TAMPAX

הגנה סניטרית לשימוש פנימי להשיג בבתי סרקחת ובחמרוקיות מוכחות. הסטוניות בקבלת דונמאות וחומר הסברתי ישלחו 64 אני בבולי דואר אל היבואים אינווסט-אימפקס בעים, חליאבי, רחוב ירמיהו 38

בתולה
22 באוגוסט - 22 בספטמבר

לאן נעלמה הכלה

בחצות. לפני החתונה?

מה הייתם עושים אם הייתם מחליטים להתחתן עם בחורה, וזמן קצר לפני חגיגת החתונה היה מתברר לכם שהיא לא כל כך בסדר, מבחינת הנאמנות, למשל? אז אם יש לכם מחשבות מלוכלכות בראש, אתם יכולים לקחת דוגמא להתייחסות הומאנית וליברלית מאלי שר (29), דוגמא צילום לעת-מצוא וסוכן לחומרים לסתימות שיניים דווקא, שנחשב לאחד השובבים הגדולים בענייני חתיכות. כן, זה אותו אלי שר שכמעט לקח את סמדר דרור מבעלה אברי ארביב, שבמקום להביא פרחים לאלמנת מלחמה שאחריה חיזר, הוא שתל עץ בפתח ביתה. ושרשימת הכיבושים שלו אפשר למצוא שמות כמו הדיילת זהבה עלנבר, מלכת היופי עליזה שדה או נערת החברה צילי בלקין.

ובכן, מכל נערות הזוהר ומלכות יופי למיניהן בחר אלי שר להתחתן דווקא עם הגננת הפתחתקוואית רחל ("חלי") גרוסר (24). והנה יום אחד, אחרי שהחליטו כבר להתחתן, נפרד אלי הנתייני מחלי, שיוצאת במכונית הפרטית שלה לביתה, ובליבו עולה חשד מוזר שאחרי שהיא נפרדת ממנו, היא אינה הולכת דווקא הביתה.

המתין אלי את הזמן הדרוש לחלי לנסוע מנתניה לפתחתקווא, ואחרי-כך צילצל לבית הוריה. ומה שיגור — בא לו. חלי בכלל לא הגיעה הביתה. אבל אחרי שעה בערך, היא מצלצלת אליו בחורה, מבשרת לו כי התעכבה בדרך ושמעה, בבואה לביתה, כי שאל לשלומה. אז היא מודיעה לו כי שלום לה. מישוהו אחר היה אולי הופך פחות חשדן והולך לישון, אבל לא אלי. משהו הריח לו לא טוב. הוא לקח את הרגליים, ובשעת חצות נסע לבית הוריה של חלי. וזה היה בדיוק מה שאתם חושבים. היא בכלל לא הייתה בבית. היא צילצלה אליו ממקום אחר.

אז אתם אולי הייתם מבטלים את החתונה, אבל לא אלי. "זה טבעי", הוא אומר, "שלפני החתונה היא תרצה להיפרד כמו שצריך מכל החברים שהיו לה פעם ולא יהיו לה יותר, אז שיהיה לה לבריאות." גם כשהגיעו לאוזניו של אלי שמועות כי חלי משייכה להתראות עם עורך-דין צבי גרוסמן, שהיה ידידה עד שהחליט להתחתן עם אלי, הוא לא גילה שום סימני קינאה. "הוא אולי עוד אוהב אותה", אומר אלי כמאהב מנוסה, "אבל אני לעומת זאת מתחתן איתה." אבל מה שבטוח בטוח. את החתונה החליט אלי שר לערוך ביחד עם משה משעול, איש "אלי-על", הנושא לו לאשה דיילת של "ט.ו.א.י." אראלה מונבז. הסיבה הרשמית לחתונה המשותפת היא שמשעול היה בעלה הראשון של אלי. מנת המלחמה שאלי ניחם אותה על מות בעלה השני. אבל יודעי דבר אומרים, שאלי פשוט לא רוצה לאכזב את האורחים שהוא מזמין. אם ברגע האחרון ייאלץ לבטל את חתונתו שלו, יוכלו האורחים לשמוח לפחות בחתונתו של משעול.

מבוקשת: כלה למיליונר צעיר

כשנערת הזוהר רותי בקרמן ביטלה את נישואיה — או אולי להיפך — למיליונר הצעיר והנחמד יצחק אנטוני שבינסקי, היא פינתה בכך מיליונר צעיר ונחמד. לשוק החתיכות. כדי שלא יהיה לו משעמם שם, הצטרף אלי בימים אלה מיליונר צעיר ונחמד נוסף — דויד כריישי. 28, גינאי, גבוה — ובעל יתרון

אפשרות השתקעותו כאן, ועד שהוא בור דק, הוא קנה את מלון אימפריאל ברחוב הירקון בתל-אביב, הורס אותו ומקים ענק חדש במקומו. כדי לבדוק ביעילות, הוא מסתובב במרקורי מדגם קוגר, שעולה איזה 80 אלף ל"י. לא שזה סכום בשבילו. הוא, כפי שהוא מדווח, ריאליסטי, אינטליגנטי, שונא סגובים ואוהב כדור

דויד כריישי

רון ברור, מבחינת השוק: הוא בפירוש מחפש. אז הואלנה להתכוון לפעולה. ולהלן הפרטים הדרושים — ראשית על הסחורה המוצעת: דויד נסע לארצות-הברית בגיל 13, עם אחיו, התחיל כמו באגדות בסבלות. הדחת כלים, ומלצרות, והגיע למיליונריות. ליש-ראל הוא בא עכשיו בגמגמה לבדוק את

רגל, כדורסל, וכל מיני כדורים נוספים. ועתה, פרטים על הסחורה המבוקשת: הוא רוצה אותך אורייגנטית — למה הוא מתכוון, אולי את יודעת — שלא תשחקי לו תפקידים, רצוי שחורה וגבוהה, ולא חייבת להיות עשירה. אם את כזאת, אולי הוא יסכים לשבור את רווקותו.

מכת

בכורות

מאות אנשים הסתובבו השבוע, באחד האירועים החברתיים האינוסופיים, ובירכו איש את רעהו לשלום, וריכלו איש על רעהו, וסקרו איש את רעהו בעין בוחנת, כדי למצוא חומר להשמצות נוספות — ואף אחד כמעט לא ראה את מה שצריך היה לראות.

ומה שצריך היה לראות, זה ששתיים מהיפהפיות בתוך הקהל היו בהריון: אהרונה דיון, אשתו של השחקן אסי דיון, וברוריה דוידזון, אשתו של ה-מפיק והבמאי בועז דוידזון.

אבל קשה להאשים אותם, את האנשים. ברוריה החביבה החביאה את התינוק, הנמ"צ כבר בחודש השישי, מתחת לשימלה ערבייה מתבדרת, ואהרונה, שבלטה למר-חקים במעיל הודי משגע, נמצאת בכלל רק בחודש השני, ואפילו לסבא, של הרך, משה דיון, סיפרו על כך רק באותו ערב. לעומת זאת, לא היה צורך בעין מקצור עית כדי לגלות את הריונה של יפהפיה

עלמה כריפורט

שלישית שבלטה — תרתי משמע — בשטח — עלמה כריפורט, אשתו של העיתונאי שויקה כריפורט.

המתווך הקטן

סוף טוב הכל טוב. ביום ראשון, בשעה 5.00 אחר הצהריים, בניחוח-קיסרי, ילדה הקוסמטיקאית ליויקה נכד למשפחת שבג' (שגיא), ובן לעמי שגיא.

לידת הבן המיטה את ליבם של הסבתא סול והסבא מקס, בעלי מסעדת קזה דל סול. בזמנו, התנגדו הוריו של עמי התנגדות חריפה לחתונה בין השניים. הם

ליויקה

גיל הביא תמיד נחת להוריו. בזמנו עמד להתחתן עם בתו של בעל מוסי ערבה, מיליונר אמריקאי שיש לו שרשרת מפעלי פלדה בכל העולם. את קרול הכיר גיל באמצעות אליהו ספקטור. שניהם קשורים לקרניאור, העוורת לנפגעי צה"ל, שכן מוריס קאן הוא אותו יהודי שדואג מדי שנה להביא קבוצה של 30 פצועי צה"ל ומלווים, ולארח אותם בפרס במשך שבועיים.

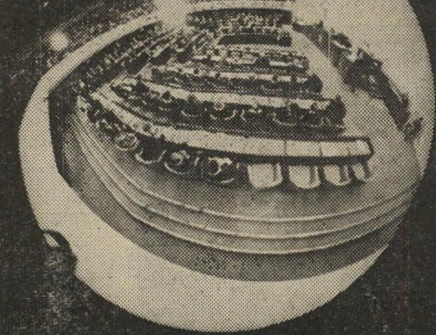
אז זהו מוריס קאן, וזאת בתו קרול, וזהו גיל, האח הצעיר של עמי, הבעל של ליויקה, שילדה עכשיו בן, שעשה שלום במשפחה.

סלט מסובך

ראובן תמיר, מהחברה לפיתוח מזרח ירושלים. יהודה תמיר הוא יהודי אחר בכ"ל, שעובד בחברה לפיתוח העיר העתיקה, ואותו לא עצרה שום משטרה ושום בטיח. מי, מה הוא מה, מה קרה למי. לא כל כך? אין דבר. אנשים שרוצים שיוכלו להבדיל ביניהם, שלא יקחו לעצמם שמות כל כך דומים ופירמות כל כך דומות.

מסתבר שבישלתי לכם סלט שלם. בי-שבוע שעבר (הבכיר והמזכירה בדירה השוממה, העולם הזה 1784). אז תרשו לי להתייר את הפלונטר. כפי שכתבתי אז, עצרה המשטרה את יהודה תמיר, מהחברה לפיתוח מזרח ירושלים. אז זה לא כך. אין נפש כזאת בחברה הזאת. האמת היא, שהמשטרה עצרה את

הדעות ביניים

מאת אורי אבנרי

10-8 בנובמבר 1971

מול הכפייה הדתית -

כולנו ממזרים!

למראית-עין, היתה זאת בדיחה. ואכן, חלק מהפירסום הרב שבו זכתה יוזמה זו היה בגלל העיצוב ההי-טולי-למחצה שניתן לה. אבל, "יום הממזר" נועד למטרה רצינית מאוד - והוא כבר הזיז את עגלת הנשואין האזרחיים בבוא הקנוניות המפלגתיות.

הרעיון לקיים "יום הממזר" צץ בראשו הפורה של ד"ר ג'ורג' טמריין, הפסיכולוג הנודע, המתמחה באיתור דעות קדומות. בפגישה על גג ביתו של אמנון זיכרונני, התכנסו אז טמריין, שולמית אלוני, נתן ילין-מור, אלכס מסיס, זיכרונני ואני כדי לתכנן את האירועי שנתקיים חשבו לפני הכנסת.

בינתיים הצטרפו ל"ועד להנהגת נשואין אזרחיים" שורה ארוכה של אישים מכל המחנות, כמו חנה מרון, הרב הרפורמי טוביה בן-חורין, הסופר יורם קניוק, מנהיגת-הפעילות רות הקטין, עורך-הדין אורי הופרט מפעילי הליגה למניעת הכפייה הדתית, העיתונאי ויקי טור ציגלמן, פרופסורים ואנשי-ציבור רבים. מרכז הפעור לה היה המהנדס פרץ עופר.

ההתכנסות הקטנה שערכנו מול בניין הכנסת, ושברכונה עמדה תפילה קצרה ורב-טעם של בן-חורין, נועדה לשגר אל תוך הבניין משלחת של חברי הוועד. המטרה: לשכנע את חברי הסיעות השונות להגיש הצעות-חוק להנהגת נשואין אזרחיים לכל דורש (נוסף על הצעות-החוק שלי ושל סנה, המונחת כבר על שולחן הבית), ולהשיג חופש-הצבעה על הצעות-חוק אלה. זוהי, כמובן, הבעיה המרכזית. יש בכנסת רוב להגות נשואין אזרחיים. אולם רוב זה הוא אילם, כבול בידיו על-ידי משמעת מפלגתית וקואליציונית. ברגע שנשנה עובדה זו, ישתנו הרבה דברים במדינה.

העצרת הקטנה זכתה במירסום מירבי של כלי-התקשורת הגדולים בישראל ובעולם. המשלחת שנכנסה לבית (מורכבת מטמריין, עופר, בן-חורין, פרופסור קרשי וזכרונני) נפגשה במיזנון (כמר) עם כמה וכמה חברי-כנסת מסייעות שונות. היא

קיימה שיחות ארוכות עם השר ויקטור שם-טוב, חברי הכנסת בן-פורת וזילברברג (עבודה), חיקה גרוסמן (מפ"ם), קלינגהופר, אברמוב ורימלט (גח"ל) וסנה (מק"י).

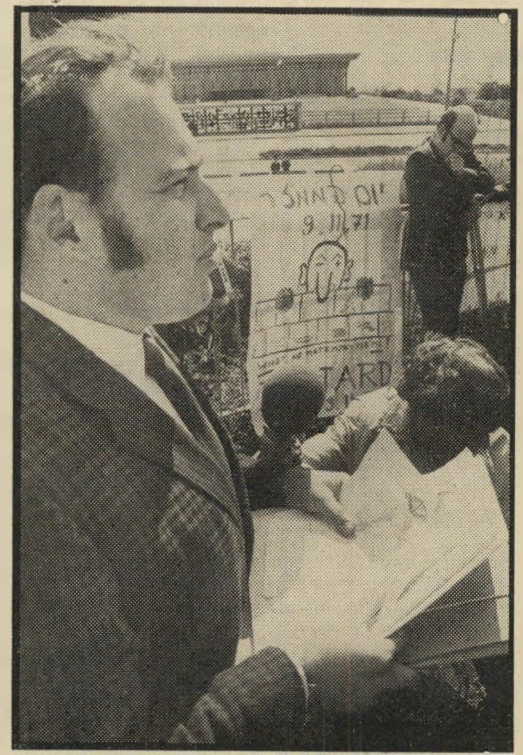
בעוד שרוב בעלי-השיחה של המישלחת תמכו בנשואין אזרחיים לכל דורש, והבטיחו לפעול בכיוון זה, נראה כי יש סיכוי טוב יותר להצעת-חוק שתהיה הרבה יותר מתונה, ושתבטיח נשואין אזרחיים רק למיקרים שאינם יכולים להתחתן כיום, בגלל בעיות ההלכה. יתכן שעל הצעה זו ניתן לגבש רוב גם בהרכב הנוכחי של הכנסת והקואליציה - ותהיה זאת לפחות פירצה ראשונה בחומת הכפייה. אחרי שיקום מוסד של "רו" שם נשואין" אזרחי, יהיה קל יותר להרחיב פירצה זו. כל הח"כים האלה ביקשו מחברי הוועד להגביר את פעולתו, כדי ליצור אווירה ציבורית שתדרבן את ראשי המפלגות בכיוון הנכון.

התוצאות הראשונות לא איחרו לבוא: כבר למחרת היום הודיעה ועדה של מפ"ם שהיא מטילה על סיעתה בכנסת להגיש הצעת-חוק לנשואין אזרחיים לכל דורש, ברוב הצעתנו. ואילו בקרב הליברלים התחילה תנועה חדשה לחגשת הצעת-חוק מטעם ח"כ הנס קלינגהופר, להנהגת נשואין אזרחיים במידה מוגבלת, למיקרים המיוחדים. בסך הכל: שילוב נכון של יוזמה ציבורית, פעולה ברחוב, פירסום באמצעי-התקשורת ופעולה פרלמנטרית.

משלחה במקום

אחוזות פיאודליות

צבי צמרמן מגח"ל הציע הצעת-חוק, שלא היה לה שמץ של סיכוי להתקבל: לקבוע בחוק את מיספר והר"ב משרדי-הממשלה. הוא רצה להפחית מיספרם ל-14. ההצעה הורדה, כמובן, מסדר-היום לפי דרישת יעקוב שימשון שפיא, שהעסיק את הכנסת במשך כל

הרב בן-חורין קורא את התפילה

השבוע. נמנעתי מהצבעה כדי להשמיע רעיונות המעסיקים אותנו מזמן: אורי אבנרי: לא הצבעתי בעד הצעתו של חבר הכנסת צמרמן, מפני שאני סבור, כשרה-מישפטנים. שחלוקת משרדי-הממשלה אין מקומה בחוק יסודי. אך לא הצבעתי נגד, מפני שאני חושב שעצם המגמה לעורר מחשבה על מיבנה משרדי הממשלה היא רצויה. דרושה, נזמנה הגיע זה מכבר.

כולנו יודעים שחלוקת תפקידי הממשלה בין המישרדים השונים היא חלוקה מיקרית. פרי נוחיות קואליציה יונית. מישרדים מסוימים הפכו לאחוזות פיאודליות של מפלגות מסוימות, או - גרוע יותר - של עדות מסוימות. כל זה טעון מומן רבני יסודית.

נטלתי את רשות-הדיבור כדי להציע לממשלה לעשות דבר שנעשה במדינות אחרות: להקים ועדה מורכבת ממומחים למינהל שתשב שנה, שנתיים או שלוש, תערוך מחקר מדעי יסודי על הפונקציה של הממשלה, ותציע לממשלה הבאה, חלוקה יסודית חדשה.

כדי להדגים את העניין אכיר רק שלושה תפקידי, שהם חסרי שרים, חסרי משרדים, אם כי הם חשובים יותר מהרבה תפקידים שהוקמו להם משרדי-ממשלה מיוחדים. כולנו יודעים שיש יחסים מיוחדים בין מדינת ישראל והתפוצה היהודית. איך ייתכן שלתפי קיד מרכזי זה של מדינת ישראל אין שר אחראי? הפקציה ששמה הסוכנות היהודית היא מיושנת, היא אנכרוניזם. הגיע הזמן שיהיה בממשלה שר לענייני התפוצות, ואולי כתנאי צאה מכך יפעו שרים מסוימים פחות לחו"ל. חיים קורפו: אחת בעד הגדלת מיספר

השרים? אורי אבנרי: אני בעד חלוקה אחרת. אני מסכים עם חברי-הכנסת צמרמן, שאפשר לבטל כמה משרדים (כגון משרדי המיטרה והדתות). אבל אפילו מהרשימה שלו אפשר להשיג מיט 2-3 משרדים.

תפקיד מרכזי שני: יש סוג מיוחד של יחסים בין ישראל והעולם הערבי. השארת תפקיד זה בידי שר החוץ היא בעוכרנו. שרי-החוץ ממונה על הלוחמה המדינית הקיימת בין ישראל ובין העולם הערבי.

אך אין במשרד החוץ מחלקה יעילה להשיג את השלום בין ישראל והעולם הערבי. אין שם צוות לעניינים הערביים, אין מידע מאורגן כי עניינים הערביים. דרוש שר לענייני המרחב.

מרדכי כיבוי: יש מחלקה למיזרח התיכון. אורי אבנרי: יש, והיא קריקטורה. לא רק פיקציה, כי אם גם קריקטורה. יושבים שם 3-4 פקידים, העוסקים בכל העולם הערבי. אין מישהו מיוחד לתפקיד המרכזי ביותר של המדינה - השגת השלום עם העולם הערבי.

הייתי אומר שגם ענייני הספורט והנוער זקוקים לשר מיוחד, כנהוג בצרפת.

כבוד הישיבה-ראש, אני סבור שיש לברך את חברי הכנסת צמרמן על כך שעורר את המחשבה לבעיית זה. הגיע הזמן שהכנסת תדון על נושא זה בצורה מסודרת. בדיון כולל, ולא רק ערב הקמת ממשלה חדשה. ערב הקמת ממשלה - זה המועד הגרוע ביותר לחדש שוב על חלוקת תפקידים, מפני שאז צצים ועולים הצרכים והקואליציוניים. דווקא כאשר ישנה ממשלה, זה הזמן המתאים לתת את הדעת על כל הסוגיה הזאת. דרושה ועדה - לא דווקא ועדת-חקירה ממלכתית, או ועדה פוליטית או ועדה של המפלגות, כי אם גוף המורכב ממומחים למינהל, אשר יערוך רביונה יסודית, יבחן מה עושה כל משרד ממשלתי, ומה היא החלוקה הנכונה של התפקידים הממלכתיים בין המישרדים הממשלתיים.

גם משפטן

גם כוכב טלוויזיה

היה זה כימעט מגוחך. המדינה כולה סערה סביב פרשת "נתיבי נפט". היא שימשה נושא מרכזי לכל שיחה בארץ, ועוד הרבה

משמרת "יום הממזר" מול בניין הכנסת - הופרס, צ'למן, טמריין, אבנרי ואלוני בהתייעצות על הרכבת המשלחת

הדיילות (זהבה ורחל אנג'ל)

כל נסיעה, כמה זמן נמשכה כל שהיה?
(ב) האם הביקורים בחוץ-לארץ נעשו במיסגרת תפקיד דו של כבוד השר כשר-הפנים, או במיסגרת אחרת כל-שהיא?
אם כן — מה היא המיסגרת האחרת?
(ג) מה היו ולהיכן נעשו הביקורים במיסגרת תפקיד השר כשר-הפנים, ומה היו הביקורים האחרים (כולל מטרת כל ביקור וביקור)?
תשובת שר הפנים יוסף כורג:
נסיעת שר לחוץ-לארץ יכולה לצאת לפועל אך ורק לפי החלטת הממשלה.
הממשלה מאשרת או לא מאשרת הצעת נסיעה לפי המטרות של הנסיעה.
נסיעתי באוקטובר 1970 היתה לה שתי מטרות:
(1) הופעה עבור מילווה העצמאות — באוסטריה ובצרפת.
(2) השתתפות בכינוס שרי הפנים, במיסגרת מור עצת אירופה בשטרסבורג.
בנובמבר 1970 נסעתי ליום אחד, להביא ברכה לרב הראשי קפלן, במיסגרת מסיבה שנתקיימה לכבודו. בפברואר 1971 בשליחות מילווה העצמאות והפיתוח לארצות-הברית, והמגבית באנגליה.
ביוני 1971 עבור בונדס בקנדה ובאמריקה.
באוגוסט 1971 בשליחות מיוחדת בארצות דרום אמריקה.
על-מנת לחסוך לשואל הנכבד שאילתה נוספת, הנני מודיע שאדבר, אם ירצה השם, במוצאי שבת, פרשת חיי שרה, בחוץ-לארץ, בכינוס תלת-שנתי מטעם הקונגרס היהודי, וגם זאת באישור הממשלה.

יותר בכנסת. אבל איש לא הזכיר אותה מעל הדוכן. במליאה נדונו חוקים בעלי אופי מישפטי, שאותם הביא לבית שר-המישפטים, יעקוב-שימשון שפירא. נואם אחריו נואם דן עליהם — מבלי להזכיר אף במליאה אחת את הפרשה, אף לא את הופעת שפירא בטלוויזיה יום לפני כן, בשידור שריתק את הציבור כולו.
הדיון כולו יכול היה להתנהל בארץ אחרת, או בשנה אחרת. הכנסת פשוט ניתקה את עצמה מהמציאות.

החלטתי להסתכן ולהעלות את הפרשה, לפחות בי כמה מילים.

על סדר-היום עמדה הצעת-חוק של שפירא, שבאה לנתק חוטים מסוימים מן הזיקה לפרשנות הבריטית. הדבר הוגדר כהינתקות החוק הישראלי מן המקור הבריטי, כצעד לקראת עצמאות מישפטית.

אורי אבנרי: לא קל היום לעלות על הדוכן הזה להתווכח עם שר-המישפטים על חוקים יבשים, בשעה שיש ויכוח במדינה על עניינים אקטואליים הרבה יותר, ובזמן ששר-המישפטים עומד במרכז תודעת הציבור גם כמישפטן וגם ככוכב-טלוויזיה.
אסתפק בזה שאומר שאני מצטער על המעורבות של כבוד השר בפרשה הזו.

היו"ר מרדכי ביבי: חבר-הכנסת אבנרי, זה לא דיון על תקציב, זה דיון בהצעת-חוק.
אורי אבנרי: מייד אדבר גם על הצעת החוק. מקובל שמותר להעיר הערת-אגב על דבר רים העומדים ברומו של עולם.

מחזורים - טיוולים - מתנות - דיילות

תם, ומחייב את המדינה. על כל פנים, כהתאם לאחת מהמלצות ועדת עציני, ועדה זו בודקת את הנושא.

שערוריית

דיילות האוויר

אל: שר העבודה
מאת: ח"כ אורי אבנרי
קיבלתי העתק של תזכיר, שנשלח אל שר-העבודה מטעם ציבור דיילות האוויר בחברת „אל-על". בתזכיר מצביעות הדיילות על הפליות חמורות כלפיהן כנשים, הכלולות בחוזה העבודה הקיים בחברת „אל-על", וזה בניגוד לאמנה בינלאומית. פרטי ההפליות הן כלהלן:

- (א) על כל דיילת שמצטרפת לחברת אל-על (משנת 1968 ואילך) לחתום ולהתחייב כי תועסק אך ורק עד גיל 35, או עד מלאת עשר שנים לכניסתה לעבודה — הכל לפי התאריך המוקדם יותר. (אין סעיף דומה לגבי גברים דיילים).
- (ב) נאסר על דיילת, שטרם מלאו ארבע שנים לעבודתה כקבועה באל-על, להינשא — אחרת תפוטרי.
- (ג) נאסר על דיילת להינשא לאיש צוות-אוויר — אחרת תפוטרי.
- (ד) על דיילת העובדת מעל לארבע שנים כקבועה, הנני שאת ונכנסת להריון, לצאת לחופשה ללא תשלום — ועם הלידה הינה מפוטרת — כל זאת בניגוד לחוק העסקת נשים, האוסר פיטורי אשה בהריון, אלא בא"י שור שר-העבודה (ועל שר-העבודה נאסר להתיר פיטורי עובדת מסיבת הריונה). הפיקציה של חופשה ללא תשלום עם תחילת ההריון מהווה, לטענת הדיילות, נסיון לעקוף את החוק.
- (ה) על דיילת מעל לארבע שנים ותק, הנישאת, יש משמעת-עבודה מיוחדת, להבדיל משאר אנשי צוות דיילי-אוויר.
- (ו) דרגת דייל-כלכל, שהינה הבכירה בדירוג הדיילים — מיועדת לגברים בלבד, ודיילת אינה זכאית לקבל תפקיד זה.
- (ז) אין דיילת, בניגוד לדייל, יכולה להגיע לתפקידי מינהל ופיקוח.
- (ח) דיילת שנפטרה, אין שאיריה זכאים לגמול-שארית, להבדיל מדיילים, ששאיריהם זכאים לאותו גמול. בתזכיר מציינות הדיילות, כי עקב ההוראות הנ"ל נמנעות דיילות רבות מלהינשא, ואלו שנישאות נמנעות מלהיכנס להריון. וכן, כי לרוב, לאחר עשר שנות עב"ד, נותרות הדיילות ללא מקצוע וללא אמצעי-קיום, כשאפשרויות השתלבות בעבודה אחרת מוגבלות.

הנני מבקש לדעת:

- (1) האם נקט משרד-העבודה בפעולות כלשהן למניעת ההפליות הנ"ל?
- (2) האם נבדק במשרד העבודה באם התפליות הנ"ל נוגדות את חוק שיווי-זכויות האשה, ואת הוראות „חוק שכר שווה לעובדת ולעובד, תשכ"ד-1964"?
- (3) אם נערכה בדיקה — מה העלתה הבדיקה?
- (4) האם נכונה טענת הדיילות, לפיהן נוגד חוזה-העב"ד דה את הוראות האמנה הבינלאומית למניעת הפלייה בתעסוקה ומשלוש-יד, אותה קיבלה ישראל?

אורי אבנרי (שאלה נוספת): האם כבוד השר ע"ד לנסוע בפברואר 1972 למכסיקו ולסקנדינביה, בשליחות המגבית או קרן היסוד?
שר הפנים יוסף כורג: יש ועדה עליונה העור סקת בדברים הללו. היא מחליטה מי כן צריך לנסוע ומי לא. זה עניין של שפות, זה עניין של הופעה, עניין של נסיון.

אינני מחוסר עבודה, ברוך השם. אם הוועדה העל-יונה הזאת תחליט שכך צריך להיות, היא תפנה לממי שלה, והממשלה תראה אם יש משקל להמלצה או לא.

מי יפעיל את הטוטו?

שאייתה מס' 3347
חבר-הכנסת אורי אבנרי שאל את שר האוצר:

לאחרונה נמתחה ביקורת ציבורית חריפה על מפ"עלי הטוטו.
גם „ועדת עציני" דנה בסוגיה זו. בעיקבות הביקורת שנמתחה, הוצע כי ייערך מיכרו בין הרוצים להפעיל את מיפעלי הטוטו, או שהפעלתו תימסר למפעל הפייס.

אבקש לדעת:

- (1) האם ההצעות דלעיל נבדקו?
- (2) אם נבדקו — מה העלתה הבדיקה?
- (3) האם באו בדברים עם מיפעל הפייס, על-מנת לברר נכונותו לקבל על עצמו להפעיל את הטוטו?
- (4) אם באו בדברים עם מיפעל הפייס — מה עמדת מוסד זה?
- (5) האם נבדקו אי-פעם הוצאות החברה הקבלנית המפעילה את הטוטו?
- (6) אם נבדקו — עלידי מי נערכה הבדיקה? מתי נערכה הבדיקה האחרונה? מה העלתה הבדיקה?

תשובת סגן שר-האוצר צבי דינשטיין:
לאור קבלת דין תשובה ועדת עציני, מינה שר-החנינויות-התרבות ועדה בינמשרדית בהרכב: סגן שר-החנינויות-התרבות, אהרון ידלין — יושב ראש, מנכ"ל מישפטים ד. טרלו, מנכ"ל חינוך ותרבות א. פלד, הממיר נה על הכנסות המדינה מ. נוידרפר.

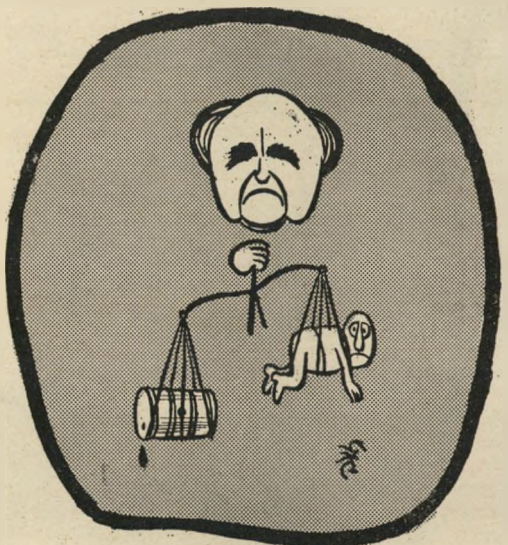
על הוועדה להגיש המלצותיה, במשתמע מדין וחשיבון ועדת עציני, לגבי שינוי החוק להסדר ההימורים בספורט, ולגבי הפעלת הטוטו.

אורי אבנרי (שאלה נוספת): כבוד סגן השר, האם אתה יודע מי הם בעלי חברת הגשר, שהיא החברה הקבלנית עד עכשיו? אם אין פגם אסתטי בכך שנמסר לה תפקיד זה בלי מיכרו בעבר?

סגן שר-האוצר צבי דינשטיין: לא, אינני יכול להשיב. אני יודע רק את הפרטים על הוועדה הזאת, שמונתה עלידי שר-החנינויות-התרבות. האם שאלתך מתייחסת לכך שזה נמסר עכשיו לחברה הזאת, מאז פורסם הדין וחשבון של ועדת עציני?

אורי אבנרי: לא. החברה פועלת כל הזמן. מצב זה לא נשתנה בינתיים.

סגן שר-האוצר צבי דינשטיין: אינני יודע אם הופסק החוזה, או שהעניין מחייב על פי חוזה שנח* חברת הגשר שייכת למשפחת מזוס, בעלת ידיעות אחרונות.

זאב ב„הארץ"

ואשר לחוק שלפנינו — יש לי ספקות. אני מפחד מפני מה שאפשר לקרוא „שוביניזם לגליסטי", המת" בטא מדי פעם בנאומים בכנסת, כאילו כל דבר שהוא בגדר ירושה מהחוק האנגלי הוא דבר פסול, וכאילו כל ניתוק מהחוק האנגלי הוא דבר טוב בפני עצמו. את הגישה הזו אינני מקבל.

...השאלה היא: האם חוק מסויים הוא טוב או רע — ולא אם יש לו זיקה לחוק האנגלי או לא.

אני מחייב רק שוביניזם לגליסטי מסוג אחד — ההינתקות המהירה ביותר מחוקי-החירום הבריטיים, כי זוהי ירושה קולוניאלית, ולא דווקא ירושה בריטית. ...בעיקבות דבריו של חבר-הכנסת פרוש, שאני שר מע אותם מדי פעם מעל דוכן זה, אני רוצה לומר: החוק העברי הקדום הוא בלי ספק מיבנה משפטי מפואר בפני עצמו; אבל היתה הפסקה מסויימת בחיים הממלכתיים של העם העברי בארץ זו, ויש חלל חוקי. איננו יכולים להתחיל במקום שהפסקנו לפני אלפיים שנה, ולומר שאנו ממשיכים משם. זה לא כל כך מתאים.

שנית, החוק העברי לא נפל משמיים, ולא נוצר יש מאין. גם הוא ינק ממקורות מישפטיים קדומים יותר. התפרסמו מחקרים מעניינים על זיקת חוקי-התורה לחוקי חמורבי הבבלי וחוקים אחרים של המזרח הקדום. המוחק הישראלי הקדום בנה את מערכת-החוקים שלו על סמך משהו קיים: לקח מה שהתאים לו, פסל מה שלא התאים, תיקן מה שהיה טעון תיקון.

ואלה מסעות בורג

שאייתה מס' 3407
ח"כ אורי אבנרי שאל את שר הפנים:
מאז החל בכהונתו שר הפנים הנוכחי —
(א) כמה פעמים יצא מישראל, לאילו ארצות היתה

אחרי 10 שנות נשואין:

"אני צריכה

אהבה -

לא בעל!"

ציונה טוכטרמן

הדוגמנית הזוהרת עומדת

על סף הגרושין